

yazdığın da
seni
sevecek

Duran Aydın

ÖYKÜLÜ DENEMELER
-ANLATI-

izan
YAYINCILIK

Yazdığın da Seni Sevecek / Duran Aydın

Ankara – 2020 / Peron Kitap Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti

İzan Yayıncılık: 26

Edebiyat / Deneme: 3

ISBN: 978-605-2192-66-5

Sertifika No: 40159

Genel Yayın Yönetmeni: Ahmet İzan

Yayın Danışmanı: Emre Al

Kapak Tasarım: Hüseyin Taylan Yağmurlu

Mizanpaj: Peron / 0533 402 86 37

Basım Yeri: Boyut Tanıtım Matbaa Bas. Yay. San ve Tic. Ltd. Şti.

İvedik Organize San. 1354. Cad.

No:138/18 Yenimahalle / Ankara

Tel: 0312 385 72 12 Sertifika No: 13299

İzan Yayıncılık İletişim: Dr. Mediha Eldem Sokak No:61/3 Kızılay

Çankaya – Ankara

Tel: 0535 773 78 79 – 0533 402 86 37

© Bu kitabın basım, yayın ve satış hakları PERON KİTAP LTD. ŞTİ.'ne aittir. PERON KİTAP LTD. ŞTİ.'den yazılı izin alınmadan kitabın tümü ya da bölümleri elektronik, mekanik, fotokopi, manyetik kayıt ya da başka yöntemlerle çoğaltılamaz, basılamaz ve dağıtılamaz.

Kuşlar şairi gözünden anlıyor;

Kediler de...

Köpekler de...

Gerisi size kalmış.

Duran Aydın, 1960 Adana doğumlu.

Adana Erkek Lisesi Akşam Okulu 2. sınıf öğrencisiyken öğrenimini yarıda bıraktı.

Değişik işlerin yanı sıra, inşaat ustalığını emekli olduktan sonra da, 2015'e kadar sürdürdü.

1970'lerin sonlarından başlayarak şiir ve yazıları, aralarında *Milliyet Sanat*, *Varlık*, *Saçak*, *Sesimiz*, *Hâkimiyet Sanat*, *Edebiyat Cephesi*, *Türkiye Yazıları*, *Dönemeç*, *Somut*, *Cumhuriyet Dergi*, *Yaşam İçin Şiir*, *Yeni Düşün*, *Düşlem*, *Türk Dili*, *Afrodizyas Sanat*, *Beşparmak*, *İnsancıl*, *Patika*, *Berfin Bahar*, *Akatalpa*, *Sincan İstasyonu*, *Eliz Edebiyat*, *Şiirden*, *Üvercinka* ve *Kıyı'nın* da bulunduğu birçok dergide yayımlandı.

1977'de Güney gazetesi, 1978'de Yapıt dergisi, 1984'te Yeni Türkü, 1989'da Çukurova gazetesi, 2011'de Tay dergisi / İbrahim Yıldız ve 2017'de Kar dergisi/Raşit Kara Şiir Ödülü'nü kazandı. 2013 – Kıyı dergisi / Nabi Üçüncüoğlu Şiir Ödülü'ne değer görülen sonndan bir önceki şiir kitabı *"Gölgemi Sildin Gölğenden"*, şairin 2009'dan sonra yazdığı ve önceki kitaplarından seçtiklerini kapsıyor.

Koza, *Düşün*, *Akdeniz*, *Söylem ve Çağdaş Yaşam* dergilerinin mutfağında görev aldı.

2010 yılı başlarından sonra Yeni Turunç dergisinde bir dönem "Yayın Yönetmeni" olarak çalıştı.

Şimdilerde, *Yaşam Sanat* dergisinin "Sanat Yönetmeni."

İlk şiir kitabı *"Yoklar Sahibi"* (1987), ikincisi *"Hayatı Yeniden Denemeye"*dir (1998).

"Adana Kitaplığı" dizisinden *"Hergele Yolu / İstiklal Mahallesi'nden Tozu Alınmış Yıllar"* (anlatı) 2015 Ocak'ında Heyamola Yayınları'nca basıldı.

NotaBene Yayınları'ndan okura sunulan *Kirekör -Adanalı Yazılar-* (2016) ise anı/denemelerden oluşuyor. Ocak 2018'de yayımladığı *"Su Çatlağı"*ise, 2011-2017 arasında yazdığı şiirleri kapsıyor. 2019 Nisan'ında Yazılı Kâğıt Yayınları'nca yayımlanan *"Sonra Sesin Reyhan"*, şairin bugüne kadarki kitapları ve yeni yazdıklarından seçtikleridir. "Yazdığın da Seni Sevecek", Aydın'ın "Öykülü Denemeler" dediği anlatılarından oluşuyor.

YEMİŞİM ŞİİRİNİ

Yerkürenin bizden ırak ülkelerinde durum nasıldır bilemem, ama ülkemize preslenmiş edebiyat dünyasının en kavgacı, en fetbaz, burnundan kıl aldırmayanları şairlerdir; kanıtlı-tanıklı nice örneği bu çevreye az biraz yakın durup bilmeyen kimse kalmamıştır. Düzyazıcılar mı? Ha, onların şiir yazarlara göre o çıldırtıcı sakinlikleri, genişlikleri, Aladağ'dan serin oluşları yok mu, şiire bulaşmış ve tez canlı herkesi kanser eder alimallah! Seziyorum ki, kalemimin ucunda kıpırışan sözcükleri yazmasam da okudunuz: Yani öyküroman-denemeciler daha efendi, daha kalender, sakin ve sabırlı yapıda olmasalardı, uzuunn uzun yazarak, onca içinden çıkılmaz karmaşayı, sorunsalı, açmazı bir dedektif titizliğinde inceleyerek, çözümler, gerekçeler üreterek, dahası biz okurları da buna inandırarak metnin gerektirdiği mantıktan milim de şaşmadan nasıl aşabilirlerdi ki?

Şairler mi? Valla onca yıl sonrası az biraz onlardan biri sayılmama karşın, ben de ne tür gizlerle donanmış olduklarını tam olarak çözebilmiş değilim. Kendimden bilirim; pimpirikli, kavgacı-külhan yapıları, yeri geldiğinde de (yani çıtı pıtı 'taze'ler, özellikle dul, biraz 'rahat şaire'lerle karşılaşıldığında) dünyanın olmasa da o kentin en romantik, en nazik insanlarına evriliverirler.

Oooff of; aslında hepimiz bitmek tükenmek bilmez bu şair kavgalarından yılmış usanmış görünsek de, gizliden o tür kavga yazılarına bayılmıyor değiliz! Ki-mi zaman içki masalarından dergi sayfalarına transfer olan bu 'şair halleri'nden oluşmuş küfür, hakaret ve aşağılamalarla süslenmiş, adına zaten 'polemik' bile denemeyecek buram buram yüksek ego kokulu yazıların sular-seller gibi rahatça, biraz da kavga izlemenin verdiği garip zevkle bir çırpıda okunduğunu bu ülke insanına özgü özelliklerden sayarız.

Oysa birçok yerde birçok kez, şairleri uzaktan sevmemiz salık verilmiştir verilmesine; olsun, yine de yazdıkları o güzelim şiirleri akşam serinliğinde birer kadeh buzlu bulut eşliğinde kendilerinden dinlemeyi, yabana atılamayacak güzelliklerden biliriz. Dedikoduları, küfürleri, esprileri, çocuksulukları... Yine de şiirler ve onları yazan bu deliler hep olsun hayatlarımızda. Çok çok zararları kendilerinedir! Değil mi ki, bu Allah'ın belası şairler her zaman için bir anne/sevgili tarafından korunması gereken, şefkate aç, ninnisi yarıda kesilmiş uslanmaz çocuk olagelmışlerdir. Kendileriyle değilse de, şiirsiz çekilmezdir dünyanın kahrı, çilesi...

Şimdi bunca sözü niye mi ettim?

Giden aylardan birinde, içirdiği mucizelere imrenip hani şu 'akıllı' denilenlerinden bir telefon da ben alayım istedim. Bir yıl boyunca, emekli maaşımın onda birini kemirecek oluşuna içim yanarak da olsa, "Al'ıym anasını sat'ıym bi tane de ben! Bi daha mı dünyaya

geleceğim?” ara gazıyla kendimi büyük bir mağazada görevli kandırıkçı kızların cenderesine kapılmış buldum.

Telefonu, tıpkı çocukluğumda bayramlarda alınmış ayakkabıdan sayarak bi koynuma alıp yatmadığım kaldı. Orasını burasını kurcalarken, ilk ay, o internet paketi denen şeyi aşmaktan hüküm giyip tamı tamına 100 kaymecik de bayılmayayım mı...

Neyse... Sonra sonra adına ‘WhatsApp’ denilmiş programda, önceden satın alınmış dakikalarını hiç mi hiç eksiltmeyen uygulamayı keşfetmekten oldukça mutlu, bir gruba takıldım. Grup; bildiğiniz, işte birden fazla ortak yanı benzeşen kişilerin birbirilerine telefon numaralarını vererek kendi aralarında dertleşmeleri, söyleşmeleri, yeri geldiğinde de hava atmalarına yarayan ‘ah ne güzeldi o eski günler’ diyerek iç çekmelerine yarayan sanal bir masa/oda ortamı. Bakıyorum, oldukça mutlular da... Ara ara yükledikleri, kırk dört yıl öncesinde, ortaokul yıllarımızda çekilmiş fotoğraflar yok mu; bir hazine!

Ama benim derdim başka! Sorunu yazının sonlarına doğru anlatacağım; burayı atlayıp o bölümü okursanız akışta kaçıracağınız ayrıntılar olacak.

Bunca söze neden olan bu yazıyı şu rastlantıya borçluyum: Kimi zaman, olur olmaz yerde, kırk yılda bir de olsa, bir sokakta karşılaştığım ortaokul arkadaşlarımdan biriyle ayaküstü birkaç tümce konuşmak, geçmişe bir an dönüp zaman tüneline dalış yapmama neden oluyor, çok da iyi geliyordu.

Sonuncusunda o arkadaşlarımdan biriyle karşılaşmamız değişik bir ortamda, oldukça uzun süren bir söyleşiye kapı araladı. Birlikte, üç aşağı beş yukarı hayata hangi pencerelerden bakıp insanlığımızın ortak yaralarından ne kadar etkilendiğimizin koordinatlarını yakaladık. İkimizin ortak arkadaşı Aydın Bey'in işyerindeki bu buluşmamızda, okul arkadaşımın değişik okullarda yöneticilik de yapmış emekli bir öğretim üyesi, benim ise edebiyatın hiç de uzağında sayılmayacak emekli bir işçi oluşumu karşılıklı öğrenmemiz farklı bir hava estirmiş olmalı ki, arkadaşımın, yayımladığımız dergiyi, kitaplarımı okumak istediğini söylemesinden, yani yazdıklarımı okuyacak yeni bir kişiye kavuşmaktan oldukça mutlu ayrıldım oradan.

Kitaplarımı, çıkardığımız dergiyi bir an önce sunmam, arası soğumadan arkadaşıma ulaştırmam ondaki heyecanın sönmesini önlemek adınaydı; üç gün sonra bu da oldu.

Sonra, haftayı devirmeden şunu gördüm 'WhatsApp'ta: "Ses ver ey arkadaşım, neredesin?" Çağrının doğrudan bana yapıldığını kitaplarımın kapak fotoğrafindan anladım. Kitaplardan birinde semtimizi, o çok bilinen eski yolu, okullarımızı, lisemizden mezun olmuş ünlü kişileri, yazlık sinemaları vs. ucuna kıyısına küçük öyküler teyelleyp anlatmaya çalışmışım.

Önceleri çok sevindim, 'işte yıllar sonra buluştuk, aramızdan bir şair çıkmış, ay ne güzel' filan diyeceklerini düşünerek. Kimilerinin adını belleğimin kuyusundan çıkarmam zor olmuyor. 12-13 yaşımızın bulanık

siluetleri birer teyze, amca, dede fotoğrafı olarak değişik hastalıklara, ilaç kutularına, hastane koridorlarına, mezarlıklara, hapisanelere filan dönüşüyor. Dellendiğim nokta şu: Aynısı bende de bulunan ortaokul yıllarımızın siyah beyaz fotoğraflarını yayımlar, değişik öğretmenlerimizin adlarını küçük anılarıyla anarken, günler boyu şiirden, müzikten, sinemadan tek bir söz ettikleri yok!

Yoksa yok! Onlar şiirsiz de mutlular. Biz derdimizle yanalım...

GEREĞİ DÜŞÜNÜLDÜ

Şairin, belki de bir ömür yazamayacağı o en güzel şiir için binlerce sözcüğün yorulmasına 'tam teşebbüs-ten' ağırlaştırılmış şiir acılarına...

YAZDIĞIN DA SENİ SEVECEK

Her ne kadar para getirmeyip götürse de edebiyatı, şiiri “iş” olarak düşünüp az buçuk yapanlardanım. “İnsan işiyle sevişir” mi? Seviyorsa, evet!

Sev’iş’menin kökü, sev’menin toprağında. Damar sağlam yerde. Çürümez, etmez. Sevgisiz hiçbir iş hedeflenen sonuca ulaşmaz. Cellat bile yaptığı işi seviyor; düşünsenize... Haz’zalıyor yani!

Sevişmek mi? Birebir, taraflara mutluluk verici. Ya tecavüz? O ayrı bir yerde: Onda sevgisiz görülüyor “o iş.” Haz’dan söz edebilir miyiz; belki... İnsani değil ama; toprağı gözyaşıyla sulanan. O ağlayacak; tepkisi yetersiz kalacak çoğu kez. “Aktif olan” yalnızca dalgasına bakacak.

Yazı-çizi işinde sevgi karşılıklı. Yazdığın da seni sevecek... Yazanın yazdığıyla sevişme hali... Sözcüklerin beyninizi acıtması bir yandan da. Acıyla iç içe geçmiş, sarmaşmış garip bir mutluluk; haz’za yol alan. Aman, o nasıl süreç öyle; yazmayana anlatamayacağımız... Sancılı, mutlak bir yalnızlık gerektiren, insanın ayağını yerden kesici. Sözcüklerin artık çalışamaz olduğu, tıkanığınız noktadaki (ben buna ‘düşük yapmak’ diyorum) sancı, doğum sonrası annenin mutluluğuna değil, hüznüne uğruyor.

Bu ve bunun ikizi, üçüzü nedenlerden, (Hasan Ali Toptaş’ın ‘kayboluyorum’ dediğine yakın) kör oluyo-

rum yazarken! Sağır değil, kör! İstenmeyen bir çıtırtı, çağrısız üşüşen düşünce eski(z)leri peşi sıra sürükleyip zaten zor ele geçirdiğiniz “o an” a yeniden dönüşünüzü hayli geciktirecektir.

Öncesinde ve sırasında değil, “yazma işi” sonrasında beynimi boşa alıyorum. Yayımlanan kitapsa, orgazm sarhoşluğu yaşanan; mayışma... Oldukça uzun sayılabilecek o süreç, yeniden işe koyulmamı hayli geciktiriyor. Kanın önceki yazdıklarından arınması, tazeliğe alınan yol...

Şiirse yazdığınız kaleminize üşüşen her sözcüğe yüz vermemeli, tav olmamalısınız. “Nokta atışı” ndasınız; bu önemli. Bu belalı bir süreç; artık anlaşılmış olmalı. Her koşulda hayata ödenen diyetdir yazmak. Ben bunu ödemekten haz’zalıyorum ve mutluyum abi...

Biliyorum, okur kadar yazar da böyledir.

İllâ ki yani...

.

BİR ÇOCUKLUK SOKAĞI

Çocukluğum babamla birlikte aynı sokakta eskidi. Öyle bir sokak ki, her sabah tek atlı arabasıyla işe giderek her akşam biraz daha yorgun, tükenmiş döndüğü, böylece yaşlandığı ve bir gün öldüğü...

NE AĞAÇ KALDI TIRMANACAK, NE ÇALACAK MEYVESİ

Öyle bir kent düşünün ki, gelişmiş bir batı ülkesindeki tersine beton hücrelerin arasına sıkıştırılmış, rüzgârın yeşil rengini unuttuğumuz...

Eskiyen günlerden bir gün, ağaca tırmanmış küçük bir kız görünce, çocukluğumun baba evindeki Kayserili kiracımız ve onun benden 5-6 yaş büyük kızları geldi aklıma.

Adını anımsayamayacağım bu kızın en büyük tutkusu (ki buna yaşama sevincinin başka bir biçimi de diyebiliriz) oldukça büyük avlumuzun ucundaki dut ağacına tırmanmak, dallara tüneyip önceden bolca sarımsak sürüp tuz ekelediği bir tüm somun ekmeği iştahla yemekti.

Sonra mı; sonrası şu: Aşağıda dört kişinin gergince tuttuğu savana şıkırdım gibi ballı dut dallarını ayağı, olmadı elleriyle silkelemek...

Şunu da unutmamam gerekiyor: Ağacın dallarına konuşlanmış bu küçük kız, her ne kadar boyunca bir ağaca tırmanmış, elinde son model bir cep telefonuyla oynuyorsa da, karşısındaki çatala, bezden bir bebek yerine Çin malı plâstik oyuncağını sıkıştırmıştı.

ALLAH KABUL ETMİŞ MİDİR SİZCE DE?

Geçen cumartesi yapılan "40. Sanat Yılı" kutlamanız için bir pastaneden çaya katık olarak alacağım kuru pastanın miktarını öğrenen türbanlı kadın satıcı, "Mevlüt mü okutacaksınız?" diye sordu.

Nedenini anlatmaya gerek görmeyip, (biraz da utangaç), "Hayır, başka bir 'iş' için..." dedim.

"İş"in içinde "şiiir" olduğunu bilseydi, adımı bilir gibi biliyordum ki kapıdan çıkarken; "Allah kabul etsin!" demezdi abla...

“AŞKA MAYA”
İÇİN FAZLI YALÇIN’IN YAZDIKLARI*

[ŞİİR OKURU

Epeydir, şiir okuma "notu" paylaşmıyorum bu ortamda. Bugün, Duran Aydın'ın Aşka Maya şiirini okudum, notlarımı aldım yine.

Duran Aydın, bu şiir üzerinde de çok çalışmış...

AŞKA MAYA
Yemyeşil duldasında
İki genci
Ben göremezdim
Görmüş kuşlar
Ölüşürken
İlk yazında bir parkın

Daha ilk iki dizede, şaşıp kalıyorsunuz!

Neyin "Yemyeşil duldasında" olduğunu düşünmeye başlıyorsunuz...

* Asıl uğraş alanı öykü olmasına karşın, seçkin ve 'arızalı şiir okuru' olmayı yeğleyen Fazlı Yalçın ağabeyin Facebook'taki 14 Nisan 2018 tarihli paylaşımıdır.

Ağacın, duvarın, ormanın, gecenin, günışığının, aşkın, sevdanın, umudun, kavganın, devrimin... duldasında olamaz mı?

Şair, bunlardan birini ya da benzer bir sözcüğü yazarak, benim algılarımın önüne, katı bir "set" çekebilirdi! Bunu yapmadı ve beni özgür bıraktı; bana sınırsız bir "algı dünyası" sundu.

Benim, hep söylemeye çalıştığım buydu işte! Okur, şiiri yeniden kurgular ve kendine özgü yeniden yaratır... "İyi şair", okura, bu özgür ortamı, olanağı verendir.

İkinci bölüm de, özellikle düzenlenmiş. Büyük olasılıkla, "ham hali" bundan çok farklıydı!

Beni en çok şaşırtansa, son bölüm. Burada kilit sözcük, "ölüşürken"... Bu sözcüğü, bu biçimi ve çağrışımlarıyla, ilk kez burada gördüm, okudum... İlk anda, "öpüşürken"i çağrıştırdı. Ama, sözcük üzerinde biraz düşününce, utandım! Şair, burada da, sınırsız bir algı ufku açıyor okura... Bu aşamada, Duran Aydın'ın, "ölüşürken"i ne anlamda kullandığının hiçbir önemi kalmıyor! O sözcüğün anlamları, benim yönetimimde artık... İstedğim yere yöneltebilirim o sözcüğün anlamını. O gençler, o anda yaşadıkları duyarlılığın doruğunda da olsalar, bunun ayrıntılarını belirlemek benim elimde... Ben, özgürüm artık burada. Son elli - altmış yılın toplumsal, siyasi olaylarının acıları, yıkımları, pişmanlıkları geçti gözümün önünden birer birer... "Ölüşen" binlerce genç bir çılgılık atıyor, haykırıyor, çırpınıyor, bir bir gülümsüyor karşımda...

Bir ınar gibi devrilenleri, yerden kaldırmak için koşmak istiyorum; bacaklarım, kollarım, ayaklarım yok oluyor...

Gençler, savaşlarda, alanlarda, fabrikalarda, bulvarlarda, rengârenk ışıklı salonlarda, okul sıralarında, iş arama kuyruklarında, "köprü altlarında", bataklık-larda..."ölüşmeye" devam ediyor...

Görüldüğü gibi, "okur" için şiirde büyüklük - küçüklük, oylumla ilgili değıl...

Bir dizeyle bile, "büyük şiir" yazılabilir ama şair, bunu tek başına yapamaz! Birazcık "arızalı", en az bir "okur" gerekir bunun için...

Arızalarımın içinde, en çok bu "arızamı" seviyorum.]

KIRLANGIÇLAR KÜSTÜ MÜ?

Giden hafta öğle üzeri, dergide arkadaşlarla buluşmadan, çoktandır uğramadığım Adana tren garına, kırlangıçları da görebilirim umuduyla attım kendimi.

Kırlangıçlar, tavandaki salmaların yerine pvc'yle dümdüz bir alan oluşturulduğu için olsa gerek, meydanı kumrulara teslim etmişlerdi.

Ahşap oturakta dalgın, anımsadım ki; aynı tren garından, 30 yıl öncelerde, şiirin de gönlümdeki kara bulutları dağıtmaya yetmediği çok bunaldığım bir gün, yakın bir ilçeye bir tren yolculuğu yapmak geçmişti içimden.

O ilçe, baba tarafımdan 'memleket'im sayılan Akdeniz'in doğu ucundaki son kıyılarıyla dünyanın en güzel turuncusuna sahip İskenderun'du.

Camlı bölmenin ardındaki bilet satıcısı kıza, İskenderun için bir tane 'gidiş-dönüş' bileti istediğimi söyledim. Aldığım yanıt, o günkü trenin bir saat önce hareket ettiği, başka da bir tren gitmeyeceği biçimindeydi.

"O zaman, Mersin için varsa bir bilet istiyorum." dediğimde, kızın yüzündeki beni hiç anlayamadığı açıkça belli olan şaşkın ifadeyi yıllardır unutamam.

Elbette şaşırmakta ve beni anlayamamakta haklıydı görevli kız. Öyle ya; kendinden ve kentinden bir günlüğüne de olsa gönüllü firâri bir adam, doğuya giden bir tren için bilet istiyor, aldığı olumsuz yanıtı merhem olarak, batı yönüne gidecek ilk trene sığınıyordu.

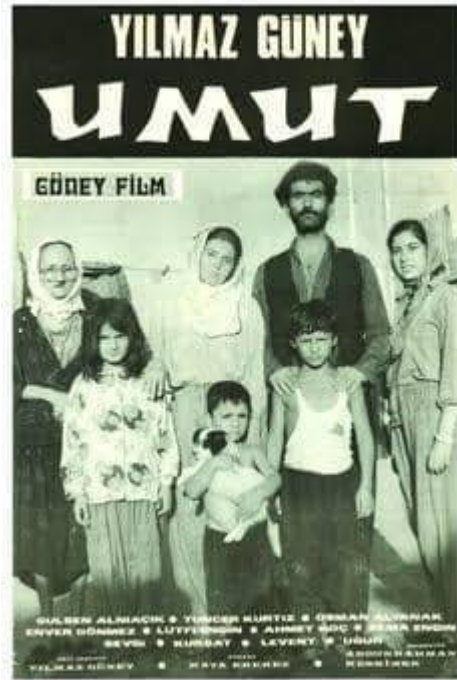
BİREY BİREY HEPİMİZ “FAYTONA ASILMIŞ” ÇOCUĞUZ

İlk ve ortaokul çağlarımızdaki biz ‘fırlama’ların en korktuğu kişiler, Adana şehrinin mahalle içi bahçe-
lerinden erik, portakal, yenidünya çalarken enselendi-
ğimiz ‘Bekçi Murtaza’larla, zaten olmayan dolmuş
parasını vermeyi hiç mi hiç düşünmeyip arkalık demi-
rine kurularak ‘dünyanın öte ucuna’ kadar ‘pay-
ton’una asıldığımız için ‘kırbacını sırtımıza içirmesini’
göze aldığımız arabacıları.

Evet ya; 1970 Yılmaz Güney yapımı Umut filminde
Arabacı Cabbar karakterinde işlenen fayton ve fayton-
cunun acı öyküsü ne kadar da yakıcı ve hüzünlüydü.

Yukarıda görülen afiş ise, sinema tarihimizin bugün de aşılamayan bir Yılmaz Güney filmine, *Umut*'a ait.

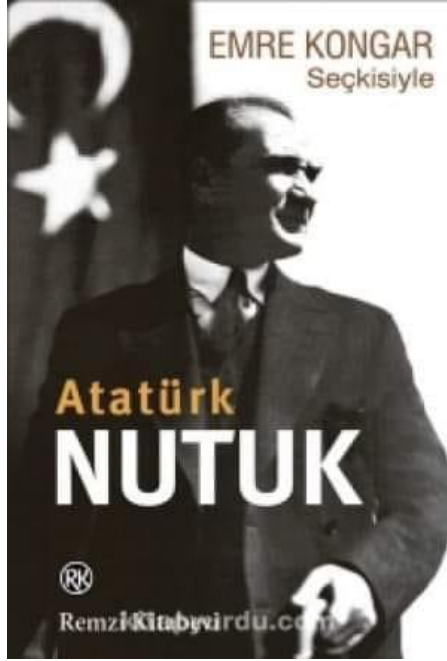
1970'in yaz aylarında çatır çatır sıcaklığın altında Adana Cadde ve sokaklarıyla Ceyhan kırsalında vb. çekilmişti *Umut*.

Yukarıdaki fotoğraf, bu filmde bir sahne. Görüldüğü gibi, çocuklar kiralık bisikletlerle "tekere binmeyi" düşe kalka öğreniyor. Bu sahne çekilirken görmüş-tüm Yılmaz Güney'i ilk. O çocuklarla akrandım aşağı yukarı. Film çekiliyor, ben de diğerleri gibi kendire

evrelenmiş sınıırın dışında ilk kez bir film çekimine hem de *Umut*'un bu sahnesine tanık oluyordum.

O günlerden 4 yıl kadar sonra Yumurtalık Savcısı Sefa Mutlu ldrlecek, Güney tutuklanıp önce Ankara, sonra Kayseri Cezaevi'ne (1976) gönderilecek; ben de, bir kurban bayramı arifesinde Fatoş Güney ve Güney'in kızkardeşi Leyla Abla sayesinde bu "deli ama dahi" insan, Yılmaz Güney'le Kayseri Cezaevi'nin loş ve nemli görüş bölümünde birkaç tümcecik de olsa konuşmuş olacaktım.

REMZİ KİTABEVİ VE EMRE KONGAR'IN
"SEÇKİ" Sİ

Geçen akşam Tele1'de Merdan Yanardağ ile Emre Kongar'ın birlikte kotardıkları "18 Dakika" adlı programın bitiminde, öğrendim ki Emre Kongar Hoca'nın bu kitabı, yeni yayımlanmış.

Kongar Hoca, Nutuk'un bu yeni basımını kimi 'önemli' gördüğü bölümlerini 'seçerek sadeleştirip' Remzi Kitabevi gibi 'marka' bir yayınevinden çıkarmış.

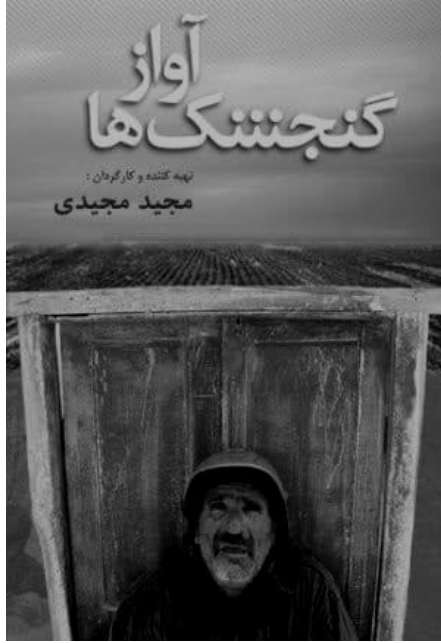
Dikkat edilirse, kitabın kapağında "*Emre Kongar Seçkisiyle*" biçiminde, önemli bir yanılsa hem yayınevi, hem de Emre Kongar Hoca imza atmış!

Editöre gereksinim, ülkemiz yayıncılığının acilen çözmesi gereken bir sorunu olarak ayna gibi duruyor önümüzde.

Doğrusu; "Emre Kongar'ın Seçtikleriyle" olmalı değil miydi sizce de?

Şunu da eklemeyen olmaz: 1904 doğumlu Ord. Prof. Dr. Hıfzı Veldet Velidedeoğlu 1970'lerde "*Nutuk*" yerine "*Söylev*" sözcüğünü yeğlemiş, bu başlıkla yayımlamıştı.

"SERÇELERİN ŞARKISI"

Nicedir televizyon izleme keyfinden yoksundum sanırım sizler gibi. Nedeni ortada!

Ama geçenlerde şair *Şahin Taş* arkadaşımın uyarısıyla TRT 2'de çok güzel filmler gösterildiğini öğrenir öğrenmez, tümünü sildiğim TRT kanallarından yalnızca TRT 2'yi bulup kaydettim.

Dün akşam "çok yakın bir dost"umla biraz küsüşüp Face'den arkama bile bakmadan kaçarak televizyona sığınmasaydım görkemli bir filmi, yani "*Serçelerin Şar-*

kısı"nı izlememiş olacaktım. Küsmek böylesi muhteşem bir filmi izlememe yaradı neyse ki...

"*Serçelerin Şarkısı*", yönetmen *Mecid Mecidi*'nin 2008'de çektiği bir İran filmi. Doğrusu, İran Sineması'nın Türk Sineması'na bunca yakınlığını bilmezdim. Filmdeki doğal oyunculuğu, başroldeki *Rıza Naci'ye* "*Gümüş Ayı-En İyi Erkek Oyuncu Ödülü*"nü kazandırmış.

Konusu kısaca şöyle: Kerim, çalıştığı çiftlikten bir devekuşu kaçınca işten atılır, bir rastlantı sonucu Tahran'da motosikletle insan taşımacılığı işini keşfeder. Tahran'a gelme nedeni, işitme engelli kızının suya düşürdüğü işitme cihazının onarımıdır.

Film, bize çok tanıdık trajik sahnelerle donatılmış; işsizlik ve yoksulluğun kimi zaman insanı nasıl da yaratıcı düşlere yönlendirdiğinin öyküsü.

Biraz *Fellini*, *Bisiklet Hırsızları* ve bizden *Yılmaz Güney* imzalı *Umut* filmini anımsamak isterseniz, Youtube emrinizde.

Ha, bir de TRT 2'yi bulup televizyonunuza yeniden kaydetmeyi unutmayın sakın.

Bir de şunu: Şiir, en çok da sinema ve müzikten beslenir... miş! Yeniden, bir kez daha anımsadım.

DAKTILO vs...

O da artık "nostalcik!" Daktilo yani...

36'lık Kodak ya da Fuji (ya da her neyse) film takıp "arabını", yananını, bozuğunu, netini günlerce merakla beklediğimiz değişik marka fotoğraf makinaları da... Evdeki "Erika" daktilo, "Zetion" fotoğraf makinası, değişik tarihlerde basılmış çocukluğumuzun 2.5 liraları, 25 kuruşları, 1 liraları; sokaktaki ankesörlü telefon kulübeleri, sarı jetonlar; telgraf telleri, direkleri; tebrik

kartları, mektup zarfları; postacının bisiklet zili, Hürriyet/Kelebek'teki "Ümit Yaşar Oğuzcan'ın Seçtiği Sizin Şiirleriniz"... Ve dahası...

Böylesi bir bahar sabahında, artık "anı"laşmaya çoktan başlamış; bir şiire, bir denemeye "cenin" olmaya hazır; bakışır dururuz yıllar ötesinden...

“BİR MISRA BOYU MACERA!”

Her nedense Mete'nin soyadı kurtulmuyor belleğimin kör kuyularından. Ama işte fotoğrafta gördüğünüz gibi yıkıksa da, o yıllardaki gibi yüz çizgileri ve gülümseyişi hiç değişmemiş; çocuksu ve hilesiz. Ortaokuldaydık, ilk değil. Birbirine komşu iki mahal-
lenin aynı çinko damlı kerpiç evlerinde yoksul ve çok şeyden yoksun hayatların kısı kacında...

Onun babasının işi de olsa olsa babamınkine yakın bir işti. Günübirlik, bugün var yarın yok, kaba emeğinden başkaca da özellikte olmayan.

1973'ün bulanık günlerinde aynı sınıfta iki "arka sıra sakini"ydik; aynı oturağı üleşen, kızların hiç yüz vermediği iki çirkin ve kabak, iki yoksul oğlan... Tükenen kurşun kalemlerimizi uzatmak için kuyruğuna kamış takardık çoğunca; olmadı birilerinden "cebellezi!"

Öyle, öğretmenin her söylediğini şıppadanak anlamayan, "tahtaya kalkmamak" için önde oturan arkadaşı siper edip saklanan, zar zor ortaokulu ancak bitirebilecek kalibrede dersleri kavrayamayan iki tembel... Yaz tatillerinde, ortaokuldan sonrasını okuyamayacağı öngörülüp "altın bilezik" edinmek için değişik işyerlerinde baba zoruyla çırak durdurulan iki "oyun delisi!"

İki gün önce, tam 46 yıl sonra tanıyıverdik bir sokakta birbirimizi: Ahmed Arif'in dediğince "Nasıl da yılları buldu bir mısra boyu maceramız" birkaç bardak çay içimi.

İç burkan ve hep yenik düşülmüş bir hayat... Nedenini "Ne sen sor, ne ben söyleyeyim!" diye anlatmaktan kaçındığı tam 7 yıl sürmüş Adana Cezaevi günleri!

Giderayak öğrendiğim ve dahası bu durumun bana çok yadırgı, babasına olağan gelen; oğlunun da yıllardır cezaevinde, bir avukatın kardeşini ağabeyi sanarak ağır yaralamaktan mahkûm oluşuydu.

Belki de bir zamanlar Mete'nin aynısı gibi!

GICIK VEREN ÇÖZÜM

Hayatı mutfakla tuvalet arası koşturmak sanan, edebiyatın, dergiciliğin, dahası şiirin 'boş, angarya, para getirmeyen bir iş' olduğunu söyleyenleri kıskançlıktan çatlatıp beni için için rahatlatan 'gıcık çözüm'üm şu;

- 1) Yazdığım her şiir için 250,
- 2) Deneme, düzyazı, söyleşi vb. için 500 TL. kazanıyorum!

Her ay ortalama 2-3 dergide bu yazdıklarımın yayımlandığını da öğrenen bu dünyaya uzak vatandaş, ayda ortalama 1.000 lira ek gelire sahip olduğumu, bir emekli olarak böylece 'çift dikiş' yaptığımı düşünerek 'haset'inden çatlıyor.

Her şey gibi sanatın da değer ölçüsü biriminin 'para' olduğu günümüzde bulduğum kendimce çözümüm bu. Bu tatlı yalanı sizlere de ısrarla öneririm.

Nasıl ama...

BİR "KADIN CİNAYETİ" ÖNCESİ

Adam çok ciddi. Yekten, "Bugün karımı öldürecek'im!" dedi. "Onuruma dokunuyor. Sonuçta erkeğiz. 18 yıl ekmeğimi yemişsin kaltak! İmam nikâhlı da olsan 'karım' saymışım. 'Üstüne ev yapmışım' , a'dan z'ye donatmışım. Şimdi beni sepetleyip o evde elin dümbüğüyle ha! Bende para 'zibil gibi.' Bunu bildiğinden olacak, 'altın' dese altın, 'tatil' dese tatil... Altına sıfır araba çekmişim."

Eğer dün dediğini yapmışsa, cuma günü, hayatımda ilk kez bir 'katil'le aynı bankta yan yana yarım saat oturdum. Hiç tanımam; sürekli cep telefonunda esip gürlüyor. Postanenin önünde, posta kutumdan aldığım Şehir dergisinin kabağını alıyor, yeni sayısından tadımlık, şiirlere göz atıyordum. Rahatsız edici bir ses tonu var. İrkiltici. Bir arkadaşım telefonla arıyor; Yaşam Sanat'ın 2019'un Ocak-Şubat aylarındaki "Öykü Özel Sayısı" için hazırladığı öykünün bilgisayarda son düzeltmelerini yaptığını, öykünün hayatındaki yerini, öykü anlayışını özetleyen bir sayfalık yazıyla birlikte gün içinde göndereceğini söylüyor. Öykücü arkadaşım, bu ön yazıya iki paragraflık bir yaşamöyküsü özetiyle bir de fotoğrafını eklemesini söylüyorum. Sanki bunları duydu da beni bir 'öykücü' sanarak materyal veriyor diyeceğim, o da değil.

Car car konuşuyor: Önceleri çok genç ve güzelmiş. Kimsesi yokmuş 'kızcağız'ın... Önceki kocasından 'peydahladığı' oğlu ilkokula gidiyormuş henüz. Acı-mış, korumasına almışmış... Oğlunu kendi öz oğlu bilmişmiş... Üniversiteye kadar okutmuşmuş... Et de-mişse et, muz demişse muz; kendi evine ne aldıysa aynısı kadar ona götürmüşmüş... Şu zamanda kimin evine et giriyormuş... Ben onu bilmez, tanımaz mıymı-şım yoksa; çok tanınmış bir kişiymiş... Daha önce iki kişiyi 'temizletmişmiş.' Elini kana bulamasına gerek yokmuş. Adamı, onun bir telefonuna bakıyormuş. Ön-ceki 'iş'lerinde, cezaevinde krallar gibi beslemiş. Onu çok seviyormuş hâlâ. O nedenle vursa, sakat mı bırak-sa; yoksa tamamen ortadan mı kaldırsaymış.

Vatandaş, çok 'Türk Filmi' izlemiş belli, diyesim var; değil...

Baktım gözleri ve sözleri alev alev... Bütün bunları o an 'beni kendine yakın bulduğu' için anlatıyor, ken-disine bir akıl vermemi istiyordu. Sanki ben çok akıllı-yım ya! Yakın bulma nedenini çok merak ettim. Şaire maire benzeyen bir tipim yok tamam; ama bir katile hiç benzemediğimi net olarak biliyorum. Ona ne söy-lemeliydim: İşte, 'yapma etme yazıktır, günahtır'ın ötesinde, kararından caydıracak cümleler kursam bile boşa gidecekti. Kararı karardı!

Dilimden geldiği kadar çabaladım.

İki gündür Adana'dan bir kadın cinayeti haberi gelmedi.

Ortalama her güne bir 'kadın cinayeti' işlenen 'yalnız ve güzel ülkemiz'de umarım bir katille hayatımın en dokunaklı ve boktan söyleşisini yapmamışımdır.

ŞİİRE GEÇ KALMAK!

"M.Ö."ki 1970'li yılların ortalarına rastlayan ilk-gençlik yıllarımda Ümit Yaşar Oğuzcan'ın hazırladığı Hürriyet, Kelebek ve Saklambaç gazetelerindeki 'şiir köşesi' ile Hayat, Hey, Ses vb. müzik-magazin 'mecmua'larına (Nevzat Kırkpınar ve "Karpuz Kabuğundan Gemiler Yapmak" adlı Yeşilçam'ın 'kült' filmlerinden birinin yaratıcısı rahmetli Ahmet Uluçay dostum gibi) ben de 'şiir'ler gönderirdim. Ha, bir de, Türkiye Radyolarında da Nedret Selçuker'in hazırlayıp sunduğu şiir programlarına...

Geçen ay, o yıllarda birkaç soluk görüntüde adını ve silüetini çoktaaan yitirdiğim eski bir şiirdaşım çıktı geldi Ceyhan'ın bilmem ne köyündeki evinden. Geldi, önüme pat diye 300 şiir (yazıyla üç yüz!) koydu. "Ben bunları bir an önce kitap yapmayı düşünüyorum! Paraya gereksinmem var; bunca yıl bekledim, kitapsız olmuyor!" dedi...

Sonra ekledi: Üzerinden kötü bir evlilik silindiri geçmiş, İstanbul Yıldız Teknik Üniversitesi'ni de bitirip elektrik mühendisi olarak mezun olmuş. O konuştukça anladım ki, hayatın üstesinden gelemeyince de 30-40 yıl ara verip 'okur' olarak bile katlanamadığı şiire yeniden sığınmış.

Sözleşip birkaç gün sonra buluşmak üzere ayrıldık.

Getirip masaya bıraktığı 300 şiirden, bir gün uğraşıp 10 şiir süzebildim. Ben bunu ona söylemekte zorlanadurayım; o, küstü, belli etmemeye çalışsa da içinden bastı kalayı!

15 gün sonra yeniden geldi; bu kez daha da kararlı, kitap çıkaracak, ama "Varlık Yayınları mı, Yapı Kredi mi olsun", bunu seçmekte kararsız!

"Çok borçlandım gardaş, başka çarem kalmadı!" dedi...

Çayların tazelenmesini söylemekten vazgeçip tüymekten başka çıkar yolum kalmamıştı.

AT ARABASINDAKİ "TÜMSEK"

Dünyada düşmanı, tanıyıp da sevmeyeni olmayan çok az insandan biridir, Sevgili Ruhtan Yazıcı ağabey. Gerek değerli eşi Ruşen Yazıcı Hanım ve gerekse de "Çağdaş Evliya Çelebi" olarak adını böylece ezber ettiğim Ferhat İşlek hocamın dostluk menziline isterdim ki ömrümün bu son baharında değil, edebiyata balıklama daldığım yirmili yaşlarımda gireydim. Şu nedenle bu üç adı bir arada anmam: Bir kez, günümüz değer yargılarına göre çok fazla "iyi" ve "güzel yürekli"ler.

Bunu hiç abartısız olarak yüreğimden geldiği gibi yazıyorum: Türk Dil Kurumu ve bütün sözlüklerde "öz-veri" sözcüğünün tanımı; bu üç cevher insanının iç güzelliklerini, dostlarına hiçbir karşılık gözetmeden sundukları için, Ruşen-Ruhtan Yazıcı ve Ferhat İşlek olarak değiştirilmeli...

Bu girişten sonra Sevgili Ruhtan Abinin affına sığınıp onunla ilgili, kardeşinin bir anısını aktarırken, toplum olarak hep birlikte daraldığımız şu zor yıllarda biraz gülümseyelim isterim.

Ruhtan Abi'nin İzmir değil, Adana yılları... O sıralar yanılmıyorsam, basketbol ya da voleybol antrenörü, edebiyatla içli dışlı bir mühendis...

Bir sokağın başından (fayton değil) tek atlı, lastik tekerlekli bir at arabası görünür. Araba sokakta Ruhtan Abinin o sıralarda yaşadığı Adana'daki Namık Kemal Mahallesi'nin dar bir sokağında, babaevine doğru yaklaşmaktadır. Erkek kardeşi evlerinin önünde oyalanmaktayken gelen at arabasını ve üstündeki "tümseği" görür; merakla yaklaşır arabaya. Arabadaki "tümsek", yolu yaya yürümekten ya da iş sonrası yaptırdığı antrenmandan yorgun düşmüş, evlerine doğru gitmekte olan at arabacısından izin almış ve arabaya boylu boyunca yatmış Ruhtan Abinin göbeğidir.

"BİR GÜN TEK BAŞINA" KALSAK BİLE

Yıllar, çaktırmadan ömrümüzü kemiredursun, çoğu kez kendimize hiç yakıştıramadığımız yeni huylardan biri ve en belâlılarından unutkanlık... Bunu, bencileyin yaşı 6×10'lara dümen kıranlarınıza anımsatmak isterim; çünkü unuttuğumuzu da unutmaz mıyız bu yaşlarda?

Yaşam Sanat dergimiz çikalıberi her yeni sayıyla yeni yeni insanlara ulaşmak, onlarla kaynaşmak sevinç kaynağı...

Bu ayki "Şiir Özel Sayısı"nda şiirine yer verdiğimiz sevgili şair Durmuş Taşdemir'e her nasılsa dergisinin ulaşmadığını öğrenir öğrenmez dün bi koşu PTT'de aldım soluğu.

Kargo poşetini evde hazırlarım ki zamandan kazanayım; bu kez de olduğu gibi.

Görevli genç bayanla da (tamam tamam kızmayın 'kadın'la) PTT'ye gide gele tanış olmuşuz hafiften. O, kargo poşetini incelerken dergilere iliştiirdiğim şiir kitabıma yönelmesinden cesaretle "okumayı sevip sevmediğini" anlayasım tutmaz mı; iyi ki de böyle olmuş. Nedeni; "Yakın bir dost"umun armağanı olan, PTT görevlisiyle birbirimizden habersiz, geçtiğimiz

günlerde aynı anda beğenerek okuyup bitirdiğimiz Vedat Türkali'nin "Bir Gün Tek Başına"sı olunca da bu yazıyı yazıp sizlere bu mutluluğu aktarmak "farz oldu."

Her şeye karşın "okuyan biri"lerine rastlamanın kıvancıyla hayatın paçalarına umutla sarılmak karanlığa direnmekti; bunu yeniden bir kez daha sevinçle anladım.

EMEK'LEMEK

Şair/insan "kırkında" değil, ilk "kırkı çıkınca" aşar
şairin eşiğini. Kırkına kadar ense, bir sabah şiir!
Olur şey değil...

İZİNSİZ!

Saat 17.00'de Yaşam Sanat dergisi olarak derneğimiz Aysad'da kutlayacağımız Dünya Şiir Günü için okuyacağım şiire çalışırken, parkta bir çam duldasında ahşap oturağın kıyıcığına kel bir kafa ve tombalak bir vücudun arka cephesinden oluşan bir insanımsı "anar-ya" gelip selamsız sabahsız park ediverdi.

Bu şu demekti onun Türkçesine göre: "Eğer gelecek birisi yoksa, oturabilir miyim?"

KURMACA DOSTLUKLAR

‘Kitap tanıtımı’ ya da kimi zaman ‘eleştiri’ diye adlandırılıp dergilerin genellikle arka sayfalarında yer bulabilen ve aslında beklenen övgü yapılmamışsa durup dururken ‘düşman sahibi’ olmaktan başka, hadi söyleyeyim bir kuru teşekkürle de ‘fit olacağım’, dahası hiçbir getirisi olmayan yazıları artık yazmıyorum. Bunun bir nedeni ve beni bundan soğutansa şu: Ortalama beğeniyi gözeterek kimi şablon cümlelerle ‘kotarılan’ bu tür yazılarda çoğunlukla ‘yalın bir dil kullanıldığından, o şair/yazarın ne kadar özgün imgelerle yapıtını donattığından, son derece naif olduğundan’ (...) filan söz edilir.

Bunun ötesinde söz konusu şair/yazar ve kitabının adını silip başka bir yazar/şair ve kitabın adını yazsak da değişen bir şey olmayacaktır!

Yüreklendirme adına kurmaca dostluk ve içtensizliktir bencesi bunun adı...

BENİM “ALİ OKULLU” KOMÜNİST BABAM

Okuma-yazmayı payına düştüğünce 'asker ocağı'nda, yani 'Ali Okulu'nda öğrenmiş rahmetli babam 1915 doğumluydu. 2003'te ölümüne kadar da Atatürk'ü seven, elinden geldiğince inandığı dinin kurallarına uyan bir Müslüman olarak yaşadı. Mahallede; babamın saf, katıksız bir Müslüman, ama her seçimde CHP'ye oy verdiğini bilen kara cahil yobazlar, onu "gomonist" olarak niteler, uzunnn bir süre etkisinden çıkamayacağımız biçimde dışlardı.

"BOYALI BASIN"

Nereden aklıma düştüyse, Cumhuriyet gazetesini kitap gibi okuduğumuz yıllarda, özellikle İlhan Selçuk, renkli basılan gazetelerden, biraz da küçümseyerek "Boyalı basın" diye söz ederdi.

"İyi ki artık siyah beyaz basılmayan hiçbir gazeteyi, dahası bugünkü Cumhuriyet'i göremeden gitti usta!" diyesim geldi akşam akşam.

UZUN HİKÂYE

Komşu evin balkonunda her sabah saksıdaki çiçekleri sulayıp diplerindeki istenmeyen otları yolarken güneşine uygun köşe arayan (...) adamı o gün de gıptayla izleyen evin hanımı, bir türlü 'okuru bile olamadığı' şair kocasına onu örnek gösterirken bir şairin sözcüklerle dansının bundan çok da farklı 'şey'ler olmadığını anlayamamaktaki ısrarını hâlâ sürdürüyordu.

İYİ Kİ...

Bu gece, epeydir bilincimde mayalanan bir şiiri bitirdim.

Ya da şiir beni.

O mu? Şu sıralar demleniyor.

Böylesi "şiirertesi" günlerde hiç kimseye, hiçbir nedenle kızamıyor, sövemiyor, sokaklarda gülümseyerek sürtüyorum.

Ve ne iyi ki, şimdilik düşlerim yerinde. Gözlerim görüyor. Parmaklarım kalemi/kâğıdı/klavyeyi okşayabiliyor; sözcüklerle sevişmeye gücüm var.

Bu demek ki hayatın kirlettiği herkes ve hiçbir şeye daha çokook uzun yıllar eyvallahım olmayacak!

ŞİİR DİLİN POLENİYE ŞAİR ARI, YANI SÖZCÜK MİLİTANI

Sözlükler, arının emeğine hak ettiğince değer ve önem verir; “polen”i, “çiçek tozu” olarak açıklar. Sonrasında polenin, “Tohumlu bitkilerde üreme organı olan stamenlerde mayoz bölünme ile meydana gelen erkek üreme hücreleri” olduğunu öğreniriz.

Açıklama oldukça yalındır. İki sözcük, içerdiği anlamın ötesinde, alabildiğine şiirseldir. Şiirin hammaddesi sayılmakta duraksamadan benimsenecek doğal bir imgedir çünkü “çiçek tozu.”

Yeteneğine çok da güvenmeden, bitmez bir açlıkla şiir bilinci edinmiş şair, bu çiçek tozlarını sözcük sözcük dizeleyip şiire dönüştürme kavgasında tüketecek ömrünü...

Bunu öğrenmem kırk fırın ekmek yedikten sonra gerçekleşti.

Şair, zordur işi; bunu bilir... Anlamın, günlük kullanımından sıyrılıp öncelerde şairinin bile öngörmediği zenginlikte gelip dizeye yerleşmesi zorlu bir süreçtir. Şiir, elbette öncelikle bu nedenle de “zor”dur, “zor” yazılmalıdır...

Duygu, tetikleyici unsur olmasının yanı sıra yeteneğin stepnesidir.

Yalnızca duyguyla kurgulanan şiir, yeteneğin omuzlarında fazla yol alamaz. Bir uzun yol koşucusu olmak, şairin hayatla sözleşmesi, parmağından bir anda çıkarıp atamayacağı yüzüğüdür. Bu nedenle, her yazdığında şiiri yeniden keşfeder. Sözcüklerin labirentlerinde dolaşmaktır bir adı da bunun. Biraz ileri giderek şairi bir “sözcük militanı” olarak adlandırabiliriz. “Militan”, şiirinde “yakacağı” sözcükleri, yani “mermillerini” uygun bulduğu dizesine arı sili yıkamadan almaz. Olabilirse, çünkü; “Her imge bir tufan yaratmalıdır...”

İşte bütün bunları ve daha bilemediklerimi anlamam için en azından kırk yıl ardı sıra koşturmak varmış şiirin. Garip bir durum: İlk şiirimi yazdığımda, aslında “ne için” yazacağımı da sezinlemiştim: Önümdeki örnekler, sanatçıya “halkının savaşçısı olmak” gibi bir işlev yüklediğinden bir ömür izleyeceğim yol haritasının kimi parçalarını elde etmiş sayıyordum kendimi.

Bu uğurda “doğru şiirler” yazmak için yola koyulmuştum.

Şaka maka geçtiğimiz ay “kırklandım!” ama, ömrüm şiirle sarmaşalı, bir şiirin nasıl ve hangi dürtüyle “geldiğini-geleceğini” göremem! Hayat hangi sözcükleri sunar, hangi imgeleri esirger; pazarlığım yok, peşin peşin bilemem. Şu gerçek ki, daha birbirine “yakışacak” milyonlarca sözcük var yeryüzünde; yazmasını bilene.

Paul Valery, şiir için şunu söyler: "İlk dize Tanrı vergisidir. Ondan sonrası şairin çabası." Buna itirazı olacak kimlerdir, göreceğiz.

"Şiir" olabilecek sözcükler ilk dizede belli oluyor. Onu bulabildin mi, gerisi çorap söküşü. Artısı, eksisiyle o şiire çalışmanız ("çalışmanız", evet!), üstesinden gelip gelemeyeceğiniz yeteneğinize, donanımınıza, ustalığınıza kalmış.

Kimi kez, ellili yaşların yorgun ninnilerine belenmiş gece yarıları "görüyorum" bir dizeyi. Rakamla "1" dizeyi! Çünkü çok kısa süreli bir "şok" an'ı yaşanan. O anlarda şiire gönül düşürmemiş hiç kimsenin algılayamayacağı bir refleksle, fırlıyorum tavşan uykularımdan. Öncelerde buna en yakın düşeni, "Sensiz Bir Kış Ormanında" şiirimdeki her iki ayağına dolanan makara ipi kördüğüm olmuş bir serçeydi.

Sonra, bir başka geceki de, kendi çizdiği bir resimdeki dondurmayı yalayan beş-altı yaşlarındaki bir çocuk oldu.

O göremezdi, ama benim o kısacık sürede gördüğüm; eli-yüzü dondurma bulaşığı çocuğu, arkadaş olduğu kuşku götürmeyen miniminnacık bir kedinin koşaradım gelip yaladığıydı.

Bekleyip göreceğiz...

Yazabilecek miyim bilmiyorum. Sonrası; okuyanın algısıyla biçimlenmiş kararına...

BÖYLE KENDİNSİZ NEREYE?

Çünkü bir gün ölecek, yani üşümek ne, zındankarası bir sessizliğe gömülü, sonsuz uykuda rüyasız, hiç uyanmasız, acıkmasız, sevişmesiz ve dahası yakandan hiç düşmeyecek hayatsızlığı bile kabullenir bir teslimiyete zamansız boyun eğeceksin.

Tutacak bir el bulamazsan yıkma böyle kendini. Bir kuşla, olmadı bir kediyle göz göze gelmen hiç de zor değil!

Kuşatılmışlık; en ağırından yüküdür özgürlüğün ayaklarına prangalı.

Milim sonrası karanlık, sisli bir bilinmezi kelepçeleyecek bileklerine; rüzgâra tutun...

Oysa minik bir gülümseyiş, sana yönelen birkaç adım, her şeye sıfırdan başlamana yol açacak. Gerideki evde, nice zamandır bulanık bir anı halinde annen, baban, ablaların, kardeşlerin ve dahası çocukluğun şunu fısıldıyor; duysana:

“Böyle kendinsiz nereye?”

SEÇENEKSİZLİK

Gerek sanal ortamda, gerekse yüz yüze, ya da o anlarda masamızda bulunmayan birilerinin ardı sıra konuşmalardaki ukalalıkları, düzenbazlıkları, iki yüzlülükleri, fetbazlıkları görüp/ işittikçe, edebiyat dünyasının 35-40 yıl öncelerde de, bugünkü gibi aynı kısır-döngü içerisinde batayazdığını acıyla anımsıyorum epey zamandır.

Anımsayınca da sanki ben olmazsam olmayacaktım (!) duygusundan hareketle; *“Başlarım şiirine de, edebiyatına da, sanatına da, dergiciliğine de...”* diyesim, tası tarağı toplayıp öncelerde yaptığım gibi defolup gidesim geliyor.

Aman, çok da umrundaydı dağların tavşan efendi? Sonrası; şu kötü gerçeğin şaplağıyla gidip oturuyorum oturduğum yere! Anlıyorum ki onbinmilyonuncu kez, birbirimizden başka seçeneğimiz mi var; ne iyi ki! *“Dışarı”* daha da bombok! İnsanlararası ilişkilerde foseptik çukurunda boğulmamak elde mi?

En azından az çok yazıyor, okuyoruz. İyisi mi, birbirimizin değerini anlamayı ölümlerden sonralara ertelemeyelim.

ÖLÜMSEVER KOYUNLAR

Teoman'ın, "Çoban Yıldızı" şarkısının sözleri, "bir armağan olarak bize sunulmuş hayatı" öylece kolayından terk etmememizi fısıldar. Çünkü Teoman, iyi şarkıcı. Ve bir Ahmet Erhansever... Şiire yakın düşürmüş hayatını. Ne diyor:

*"Yüzme bilmeden/Daha deniz görmeden/Hiç güneşte
yanmadan/Şimdi ölmek istemem/Bir kalbi sarmadan/Aşkı
tatmadan daha/Onla sarhoş olmadan/Hiç sevişmeden da-
ha/Şimdi ölmek istemem/Hiç gülmeden daha/Şimdi ölmek
istemem/Kalbine dokunmadan/Çoban yıldızı..."*

Ya diğerleri; sokaktaki kara düşler, canlı cenazeler... Hayatlarında aşka ve kendi elleriyle üretecekleri umuda hiç yer olmayanlar... Hiç ağlamamışlar bir kediye; bir kuşa sıkılan taşta, onunla ölmemişler... Geleceğimizin kara cellatları; onlar ne söyler olmayan şarkılarında? Yemyeşil bir ilkyaz yağmurunu duyabilirler mi delicoş 'kanın sesi'nde?

İncir tozunun kokusundan esriyip bir yudumcuk tatmadan insan olmanın acısını alan zehirden; ol gidiş nerededir? Bu nedenle böylesi şarkılar kara yürekliilere bir şey söylemez! Onların 'nazarında', bir tomurcuk gülü incitmeden koklamak, unutulmuş bir koyağın yitik deresinde gecenin yıkadığı çakıl taşlarının özgürlüğünü duyumsamak kadar değersizdir!

Ara sıra sırttıklarında bakışlarını törpüleyen renksizlik, düşlerimizin hiçbir tonuna şans tanımaz! Hayat karşısında kollarını kıpırdatmayanların, hayatı savunanları boğazlamaktan ödüllü, cennete kesilmiş biletleri şalvar ceplerinde garantidedir.

Hani, Büyük Usta söylemiş ya; *“onlar ümidin düşmanıdır sevgilim, / akarsuyun, / meyve çağında ağacın, / serpilip gelişen hayatın düşmanı. / çünkü ölüm vurdu damgasını alınlarına: /- çürüyen diş, dökülen et-/ bir daha geri dönmemek üzere yıkılıp gidecekler. (...)*”

Bu yüzden, nice dir üzerimize serptikleri toprak, yüzlerindeki ölüm rengine benzesin isterler. Yalnızca inanalım, sormayalım. Karanlığa tapıalım! Kuyunun dibindeki kurbağa olmaya devam edelim! Gökyüzü, kuyu ağzının çapı kadar sanalım...

Aşk “haram”, sevgi “günah” sayılsın. Türküler, dağların yelini yüreklerin ovalarına salmasın isterler.

Tazecik yaprakların baharından sıyrılmasının; ağacın kel, ormanın ışıltısız körlüğüne neden olacağını anladığımızda “yarın”, avucumuzdan kaymış olacak.

Bu nedenle savaşı değil barışı, ölümü değil yaşamı söylemeli çocuklarımız.

EDEBİYAT DERGİLERİNDE UNUTULAN TÜR: GÜNLÜK

A, birden fark ettim ki dergilerde yeterince ‘günlük’ yayımlanmıyor.

Akatalpa, Şehir ve Tmolos’taki örnekler sevindirici elbet. Kıyıda Attila Aşut’a ‘*Yazıevi Günlüğü*’yle nasıl da tiryaki olmuştum. Yazıp yayımlanmayanlar ve benim göremediklerim aklıma gelmedi değil, ama Face’de gün aşırı yazdıklarım da eklenebilirmiş meğer!

Sonra şöyle düşündüm: Yaşam Sanat ve yazdığım diğer dergilerin şiir yayımlamadığım sayılarında bu boşluk “*Günsuları*”yla bir ölçüde doldurulacak; fena da olmayacak.

ARAZİYE UYMAK

“Zcklümş!”

“Ėtasöj!”

“Açşşwq!”

Diyaloglar aynen böyle. Kimsenin kimseye ‘ta-
hammülü’ yok. Dün yaşadık: Farklı bir söz etme, dilini
dibine çek, otur oturduğun yerde, tribüne oyn...

Biribirimizi anlamamak üzerine kurgulanmış, kav-
gaya hazır, birer saatli bombayız. Sokakta, etkinlikte,
dergide, dernekte, Facebook’ta, Tivitır’da... durum
aynı.

En iyisi araziye uymak, kaçmak kendinden bile.

Bir ırmak kenarında, sırtını bir ağaca yaslayıp ka-
patmak telefonu da. Merak etme; birazdan bir kedi
gelir sürtünür ayaklarına. Oh be; “Sessizliğin Sesi”nde
neler gizliymiş...

70'Lİ YILLARDAN BİR ANKARA ESİNTİSİ: HASİBE AYTEN VE “SESİMİZ” DERGİSİ

Hafta başındaki 14 Mart 2018'e denk düşen “salı”yı diğerlerinden ayıran en önemli özellik şuydu: Çukurova Üniversitesi'nin çağrılısı olarak; Ahmet Özer, Öner Yağcı, Ahmet Telli, Hasibe Ayten, Oğuz Gemalmaz ve Mesut Özcan gibi değerli adlar, Adana'da bir araya geldi.

Katılımcılardan Hasibe Ayten'i, 70'li yıllarda okumaya, yazmaya başlamış o zamanın biz gençleri kolaylıkla anımsayabiliriz. Değil mi ki o, dönemin etkin dergilerinden “*Sesimiz*”in yayıncısı, “başkomutanı”ydı...

Özer, Yağcı ve Telli'yi ise anlatmaya gerek ne? Bu değerli adlar; o gün, Cemal Süreya ve Vecihi Timuroğlu'nu “işlediler” dört saat boyunca edebiyata, şiire ilgili Ç.Ü. öğrencilerine. Biz yetişkinler mi, doğallıkla payımıza düşeni burada da aldık, gönendik Süreya ve Timuroğlu'muzla...

Konuşmacılardan Hasibe Ayten'le “ilişkimiz” ise, “*Sesimiz*”de 1979'un Aralık ayında bir şiirimi yayımlamasıyla başlamış, dergisinin Adana'daki genç bir okuru olarak yayınlandığı sürece devam etmişti. 19 yaşına belenmiş şiirdeki “tıfıl” yıllarımdan bir

günde, Hasibe Hanım'ı Ankara Tandoğan, Işık Sokak'taki evinde ziyaret etmiştim; unuttur muyum? Sonra, aradan yıllar geçti; 2017 baharında, Ankara Ekin Sanat'ta Sevgili Ayşe Kaygusuz Şimşek'in "örgütlediği", Yaşam Sanat dergisini temsilen katılımcı olduğum etkinlikte karşılaştım Hasibe Hanım'la. Etkinliğe konuk olarak onur verenler arasında Abdülkadir Budak, Hüseyin Atabaş, Ramazan Teknikel, Sultan Su Esen, Gülşen Ersan, Nevzat Kırkpınar gibi değerli edebiyatçılar da vardı. O anlardaki şaşkınlık ve sevincimi sizler de görmeliyediniz...

Dönemin çok önemli dergilerinden "*Sesimiz*"e el verenlerden birisi de Cemal Süreya'ydı. Bunu okur olarak bizler de kolaylıkla algılayabiliyorduk. Başka kimler mi vardı? Hangisini saymalı ki? Hasan Hüseyin mi dersiniz, Vecihi Timuroğlu mu... Ya da; Niyasi Berkes, Necati Güngör, Mehmet Güler, Özdemir İnce, Muzaffer Buyrukçu, Osman Numan Baranus, Behzat Ay, Cengiz Bektaş, İnci Aral, Bertan Onaran, Kaya Özsezgin, Sedat Umran, Muzaffer Hacıhasanoğlu, Mustafa Balel... Ve dahi bizler gibi "eşikte" bekleyen niceleleri...

Ha, bu yazı mı; şunun için yazıldı...

Hasibe Hanım, yıllardır çıkınında biriktirdiği, o çok değerli anıları kitaplaştırdı bu yılın şubat ayında: "Hayat Kısa Kuşlar Uçuyor." Kitap elimden düşmüyor üç gecedir. Dönemin ünlü şairleri, edebiyatçılarını, anılarıyla bir bir kayıt altına almış Hasibe Hanım bu kitabında. Çok da güzel eylemiş bence. Yazmasaydı da

“Hayat kısa, kuşlar uçacaktı” elbet. Ancak, o kuşların kanatlarından yüzümüze bir mavilik serpilmiş olmayacaktı...

Bu mavi esinti için yıllar sonra edebiyatımız adına bir “SESİMİZ” okuru olarak teşekkür etmek istedim Sayın Hasibe Ayten Hanım’a.

İyi etmedim mi?

BORCUNUZ KABARIK!

Bir zamanlar "şiiir de yazdığını" bildiğim, ressam olduğı kuşku götürmez, şimdilerde emekliliğın tadını bir TSM korosunda görev alarak çıkararak eski bir arkadaşım beni özlediğini duyumsayarak iş yerime geldi. Ona sunduğum Gölğemi Sildin Gölğenden ve Hergele Yolu/İstiklal Mahallesi'nden Tozu Alınmış Yıllar adlı kitaplarım için "Borcunun olup olmadığını" sordu. Ne demeliydim? Elbette ki bir "kitap satıcısı" değıl, "yazarı"ydım. Elimiz paraya değmemeliydi... "Yok abi ya; ne parası? Armağanın olsun sana bu kitaplar." dedim. O anda Halim Şefik Güzelson'un sözleri geldi aklıma:

"40 yılda yazıldı, 40 dakikada okunur!"

İyi de, "Emek en yüce değeri" değıl miydi? Yoksa şiiir için harcanan ömürler daha ne zamana kadar "emek"ten sayılmayacaktı?

BAKKALDA GEÇERSİZ PARA!

Öncelerde yazıp giden hafta Face'de paylaştığım "Borcunuz Kabarık" başlıklı yazıdan sonra; bir yerlerde rastlaştığımız arkadaşlarımdan kitaplarımı bir nedenle edinememiş olanlar, henüz adlarını yazarak imzalamaya hazırlanırken, ederinden fazlasını kibarca cebime bırakıveriyorlar.

O yazıda "emeğin en yüce değer" ve bir şiir kitabının da o şairin hayata ödenmiş diyeti olduğunu anlatmaya çalışmışım.

Yenilerde; "Sonra Sesin Reyhan"ı imzalayıp verdiğim iki dostum, (biri Eyüp Demiröz diğeri Yılmaz Güner) çok duyarlı ve incediler; sağ olsunlar.

Yılmaz'a bugün söylediğim, onun da severek evetlediği cümle şuydu:

Bu paranın bakkalda harcadığımızdan çok ötelerde bir anlamı var; ticari değeri yoktur!

Arkadaşım vedalaşıp işine giderken, 1978'de Milliyet Sanat dergisinden aldığım ilk telifim olan 75 TL. yi anımsadım. Alıp da olanca param suyunu çekene kadar harcamadığım o 75 TL.yi...

“TAYYARECİ, BANA BABAMI GETİR!”

Yıkılan son fabrikadan oluşmuş tarlada gördüm onu ve atını. Bir de arabasını. Bir de, daha demincek serpiştiren yağmurun taze çimenler üzerindeki damlacıklarını. Bir de koyu kestane renkli atına sevgi dolu bakışını...

Babam gibi çömelmişti yarı boyunca uzamış yeşilin ortasına. Şalvarını toparlayıp oluşan çukurda tütün-

nü büyük bir özenle saracak, sonra diliyle kâğıdı ıslatıp yapıştıracak, sonra sardıklarından birini bana uzatacaktı.

Bu aralar, dağıtılan kömürleri uygun bir paraya alıp Yüreğir'in sokak aralarında kendinden daha yoksullara satarmış. Kömür bitince belki marul, portakal. Yazın mı; kavun- karpuz... On beş-yirmi yıldır yaparmış bu işi. 88'de Efes Pilsen'de işe alınayazmış, vazcaymış; 'eşekliğin Allah'ını yaptığını' nice sonra anlamış. Kimmiş babam, Melekgirmez'e mi takılmış, kaç yıllık arabacıymış, adını söylesem tanırmış belki. Hangi mahallenin çocuğuymuşum. Ne iş yaparmışım...

"Belki 40, belki de 50 tane kaldı bunlardan. 'Payton' desen 2, bilemedin 3!"

"Caara"mız bitince kalktık çömeldiğimiz otlar arasından. Bir kucak da sonradan yesin diye toplayıverdi şimdilik doymuş atına.

"Yüreğir Garajı'na doğru gidiyorum. O tarafa gidiyorsan atla!"

At'larım, at'lanırım elbet... Tayyareler babasız çocuklara babalarını artık getiremeyeceklerse de!

İZİN VERİN SİZİ BİRAZ ÜZEYİM!

Uzun yıllar var ki "ölü" sözcüğünü çıplak anlamında, ne yazık ki artık su bile içemeyecek "insan"a yakıştıramam. Yalnızca insana değil; kuşa, kelebeğe, ağaca, koyuna, hamam böceğine, yeşile, bizi karanlığa terk edip giden güneşe, ıslıl ıslıl umuda... hiçbir şeye! Nurullah Ataç'ın, "öldü" sözcüğünü sevmediğini yıllar önceki bir yazısından anımsarım. Dilde onca titizlenen yenilikçi tutumuna karşın "vefat etti"yi yeğlermiş. Sarıkara renginde ve artık nefes alamayan, içitemeyen, göremeyen (...) dahası birkaç saat sonra iki metrelik kahverengi bir oyuk halinde toprağın kara bağrına terk edeceğimiz bir "insanın ölmesi" kabullenilebilir mi?

Rövanşı olmayan bir dünyada bir daha yaşayamamak olur şey mi?

Bugün, daha bir saat önce bir cadde üzerinde genç bir "insan ölüsü" gördüm; evet, henüz soğumamış bir "insan ölüsü!"

Polisler, ambulans ve sağlık görevlileri artık "eks olmuş" o "taze ölü"nün üzerini mavi bir bezle örtüyorlardı.

Sordum ki, yerde bir elik çiti de ezerek soluksuz yatan genç, o apartmanın beşinci katından bırakmış kendini boşluğa.

Ülkemizde koşullar insanları yaşama hakkında nasıl böylesine vazgeçecek duruma itebilirdi?

Daha fazla bakmaya dayanamayarak ve birkaç saat sonra (en çok bir gün!) olayı unutmaya eğilimli, tutsağı olduğumuz hayatın karmaşasına yenileceğimi bilerek, üzülecek de olsanız bunu size anlatayım istedim.

ŞİİRİMİZ

ABDÜLKADİR BULUT'SUZ 33. YILINDA

Şiirin eşiğinde heyecanla, ilk adımlarımı denediğim 70'li yılların sonlarında yayımlanan birçok dergide rastlar olmuştum Abdülkadir Bulut adına. Oysa o, ben doğmadan bir yıl önceden, 1959'dan başlayarak Varlık, Türk Dili, Yeditepe, Soyut gibi önemli dergilerden kanatlanıp geliyordu.

Abdülkadir Bulut'u da, tıpkı ustalarımız Nâzım Hikmet, Ahmed Arif, A. Kadir, Enver Gökçe, Hasan Hüseyin gibi "bizden" kılan "neden", öncelikle toplumcu gerçekçi şiirin izini sürüyor oluşuydu.

Değil mi ki Abdülkadir Bulut, Cemal Abi'sinin "Kasabalı Lorca"sıydı... Milliyet Sanat dergisince "En Başarılı Genç Şair"lerden sayıldığı yıl ise, 1974.

Yapıtları, sağlığında; Sen Tek Başına Değilsin (şiir), Kahveci Güzeli (çocuk şiiri), Üveyikler Göçerken (çocuk romanı), Acılar Yurdumdur (şiir), Yakımlar (şiir), Gözyaşları da Çiçek Açar (şiir), Sakar Tay (çocuk romanı), Yurdumun Şiir Defteri (şiir) adını alarak birbiri ardı sıra yayımlanır.

1985'in 8 Ağustos'unda hapiste yatan bir akrabasının duruşmasından dönerken, Silifke-Anamur yolunda saçma sapan bir "kaza" sonucunda bu dünyadan çok zamansız ayrılmıştır! Genç yaşta öncelikle edebiyatımız, nice anıya, dostluklara, şiirlere çok zamansız "veda"dır ölümünün adı! "Ülkemin Şiir Atlası" ise o artık

yokken hem öncekilerden yapılan seçmeler, hem yayımlanmamış şiirlerinden oluşan son kitabıdır.

O sıcak yıllardaki “sıkı şair”den bilinme nedenlerinden en önemlisi, aynı zamanda “mücadele insanı” olmakla eş değerde görülmesidir. Bulut, 1966 yılının 10 Kasım programında, öğretmen olarak görev yaptığı bir okuldaki konuşmasında “halkı isyana kıskırttı” denilip görevden uzaklaştırılır. Mahkemece aklanır, ama göreve döndürülmez! Danıştay’a açtığı davanın sonuçlanması iki yılına mal olur. Ayrıca, 1968 öğrenci hareketlerine Anamur’dan destek vermek karşılıksız mı kalmalıdır: 1971 darbesinin ardından gözaltına alınanlar arasında o da olacaktır!

Öğretmenlik 10 yılını “yer”, yolu İstanbul’a düşer sonrasında. İşi ise hemen bütün işsiz, ama dile titizlenen, yetenekli nice şaire can simidi olagelmiş yayınevlerinde düzeltmenliktir. YAZKO’nun kuruluşunda yer almak, mücadelesini o dönem en etkin sürdürebileceği yazar örgütlenmesinin onurlu bir sayfasıdır.

1969 yılında Kayseri’de bir öğretmen toplantısında tanışıp en yakın dostlarından olan eleştirmen Mehmet Yaşar Bilen’e göre, Abdülkadir Bulut şiirinin en önemli özelliği, toplumcu gerçekçi bir dünya görüşüne sahip olmasından kaynaklanır. Ama, yazışmalarında Bulut, İkinci Yeni şiirine ilgisini, özellikle İlhan Berk ve Cemal Süreya’ya olan sevgisini belirterek dile getirir. Bu “sevgi”, “toplumcu çizgiye gelmesinde, gerçek kimliğini bulmasında” engel değil, şiirinin beslendiği ana damarların zenginliğinin göstergesidir...

Bilen-Bulut yazışması, Bilen'in Devrek'te yaşadığı yıllarda yakın bir dostluğu perçinler, kesintisiz sürer. Bulut'un ölümü sonrasında, Mehmet Yaşar Bilen, bu mektuplardan dördünü o aralar Sivas'ta yayımlanan İmece dergisinde yayımlar; ne yazık ki mektupların asılları kendisine verilmez! Yalnızca 11.10.1983 tarihli-si, 2014'te "Eleştirmen Mehmet Yaşar Bilen'e Mektuplar" kitabında yer alır.

Abdülkadir Bulut'un kendisinden sonra gelecek şairlere ve onların çabalarına el verdiği bilinir. Ben de görüşlerini almak amacıyla yazdığım şiirlerden örneklerle; 1983 Mayıs'ı ve onu izleyen aylarda Adana'da, Mustafa Dertli (Emre), Mehmet Taşar, Çetin Boğa, Feyyaz Kadri Gül, Çetin Derdiyok ve Ahmet Çadircı arkadaşlarımla "Akdeniz Yazın Seçkisi" adlı dergiyi yayımlıyor ve Abdülkadir Bulut'a da gönderiyordum. O süreçte yazdığı kitap eleştirisinden dolayı Yalova Cezaevi'nde tutuklu bulunan Osman Şahin ve sonrasında Abdülkadir Bulut'un bizleri, dergimizi destekleyen tutumunu nasıl unuturuz...

Abdülkadir Bulut'un ardından yapılan kapsamlı, oylumlu çalışmanın kitap biçimindeki adı ise "Abdülkadir Bulut'a Sevgi Sözleri"dir. Çalışmadaki imzalar, F. Saadet Bilir ve Ali F. Bilir'dir. Kitapta, Bulut'un yapıtlarına girmemiş şiir, yazı, söyleşi ve mektuplarına öncelik verilmiştir.

Yoğun çaba, yoğun emek ürünü "Abdülkadir Bulut'a Sevgi Sözleri" kitabının önsözündeki imza Ataol Behramoğlu'dur. Behramoğlu yazısında, Bulut'un şiir-

rinin okur karşısına kimi bilmeceler çıkardığından söz eder. Fakat bunların “anlaşılmaz olmak için değil, halk şiiriyle, manilerle, yakımlarla, masallarla beslenmiş bir halk çocuğunun kendiliğinden oluşmuş bilgeliğinden kaynaklandığının” altını çizer; “Abdülkadir Bulut’un şiir mirasını, günümüz genç ozanı satır satır, dize dize, sözcük sözcük okuyup üzerinde düşünmeli, bu şiirin tadına varmaya çalışmalıdır. Şiirserverler, yitirdikleri şiir tatlarını bu şiirlerle yeniden kazanacaklarını, sözün kaybolan ağırlığını Abdülkadir Bulut’un dizelerinde yeniden bulacaklarını bilmelidirler.”

F. Saadet Bilir ve Ali F. Bilir’in, “Abdülkadir Bulut’a Sevgi Sözleri” kitabında, Bulut için yazılmış şiirler arasında Hüseyin Alemdar’ın dizeleri de yer alır; “ben ilk kez şiirde ağlayacağım/öperek yaralı alnını suların/çatlak bir dudakla/ben ilk kez bir şiirde ağlayacağım/çiçeği burnunda bir hayata dokunmayın”

Şiirleri ve yazılarıyla kitaba destek verenler arasında Kasım Bulut, Saniye Çelik, Metin Demirtaş, Ahmet Erhan, Müslim Çelik, Kemal Gündüzalp, Fahir Akçay, Asım Bezirci, Abdülkadir Budak, Mehmet H. Doğan, Hasan Efe, Haydar Ergülen, Necati Güngör, Cemal Süreya, Hilmi Üstün, Muzaffer Uyguner, Ali Rıza Er-tan ve nice Abdülkadir Bulut dostu vardır.

Şiirimizin Toros duruşlu şairi ve toplumcu gerçekçi şiirdeki mücadelesine selam olsun, aşk olsun; onsuz geçen bu zor günlerden...

BUNCA İNSAN İÇİN Mİ İÇİN İÇİN YANDIN BE “AH!MET?”

Böylesi bir yazıyı tetikleyen neden, fotoğrafta gördüğünüzün yanında çok kişisel kalacağından, açık etmeye utanırım. Öfkeyle yoğurulmuş küfürlerim birkaç şerefsiz için ‘araya gitsin’ istemem.

Öyle şeyler yaşıyoruz ki, çok sıradan görünmesine karşın aslında birer simge olarak ders alınabilecek niteliksizlikte!

“Kötü”ler, “iyi”leri kezzap kuyularında eritiyor. Bakıyor ve görmekten iğreniyorsunuz; onlar daha çok yaşıyor! Daha mutlu! Paranın sağladığı, hiç de düşsel

olmayan cennetlerinde size yer yok! Koşulları ve oyunun kurallarını kendileri belirliyor. Düello delikanlısı bile olamamışlar hayatlarında. Gülmeleri kıs kıs, sizin acılarınıza endeksli! Pusuda ve çelmeleri, yere kapaklanmanız üzere kurgulanmış sinsilikte. Zayıfın, güçsüzün kederi onların kahkahası olmuş milattan bu yana. Düşene uzattıkları ellerini hiç sormayın. Ciğerleri sebil, yürekleri buhar...

Bir şarkıları olmamış, kadehi masaya vurduran; kimi keder, kimi sevinçten türküleri dize getirmeleri!

En son ağladığı tarihi anımsamazlar.

Şiir mi; geç!

Güneş turuncu turuncu batmaz, ay mavi mavi doğmaz hayatlarında!

Şimdi fotoğraf...

Ne yazıktır ki kara kalem elime alıp kara kaplı defteri açıyorken son anda gözüme ilişen, yazıya gömülü bu fotoğrafa iyi bakın! Kadın-erkek fark etmez; sövün, hiç çekinmeyin! Fotoğrafta yer alması gerekip buhar olanlara, toz olanlara, hepimize dümdüz gidin! Tanıyamadıklarım bağışlasın: Görebildiklerim Bilal Kayabay, Nihat Genç, Hüseyin Alemdar...

Acıdaşları yani; ardından "Ah!met", "Ah!met" diye dövünenler...

Diyesim; bunca insan için mi için için yandın be "Ah!met?"

Ulan bu tabutun içindeki bir "şair" be, bir "şair..."

Yeryüzünde yan yana gelmesi hiç de kolay olmayan iki sözcükten oluşmamış yalnızca; ustası Neruda gibi “Bütün hayatlardan oluşmuş bir hayatı, şair hayatı” eylemiş kısacık ömründe Ahmet Erhan da.

O ki, “Uğruna ölümlere gidip geldiği”, aslında şiir-sevmez ve fakat elini sallasan şaire degecek bir halkın, yaşadığı zaman dilimine borçlu kalmadan gitmeyi “erdem” bilmiş bir oğluydu...

“Vefa” mı?

Belki de yalnızca bir semt adı olarak bile yer almayacak bu gidişle sözlüklerde!

Allah hepimizin belâsını versin!

KOMŞUM MESUT MERTCAN

...Ya da “arkadaş...” Evet, benim “komşu” dediğimi siz “arkadaş” olarak anlayın!

İnanılır gibi değil; Mesut Mertcan, artık benim “arkadaş”ım, “dost”um, dahası “ağabey”im. Ama o, şimdi ve her zaman benim için “Mesut Bey...”

Yıllar yılı (40 küsur yıl) günübirlik işlerde çalışarak emekli olabildikten sonra, üç yıla yakındır her gün gidip çalışabildiğim bir işim oldu: Oto yıkamacılığı...

Her işyerinde yaşanan kimi sıkıntıları saymazsak çok mutluyum; 56. yaşında her gün (yağmurlu günler dışında) düzenli olarak çalışmaktan.

Adana Huzurevi’ne 50 metre yakınlardaki dükkânımızda çay bahane; ara ara söyleşileriyle beni onurlandıran Çetin Yiğenoğlu, Gıyasi Aydemir, Şahin Taş, Göksu, Kubilay Altuntaş, Gürsel Fırat, Yaşar Kara, Kemal Bayrakçı, Eyüp Demiröz, Oktay Erol, Mehmet Uslu ve Mehmet Taşar gibi dostlarımdan sonra TRT’nin unutulmaz haber sunucularından Mesut Mertcan’la da artık “her şey”iz!

Hoş geldi gönül haneme.

Ondaki kederi, acıyı ne kadar azaltabilirim, bilmiyorum?

Çünkü ağır yorgun.

Ağır hasta.

Ağır üzgün.

Ağır küskün.

Ve sitemli...

Onun izin verdiği ölçüde sıkıntısını azaltmaya varım. Aynı dili konuşuyoruz çünkü. Kendisini anlayabildiğimi görmekten çok mutlu oluyor.

Ortak dilimiz: Şiir, sanat, kültür.

Ve hayatın kapkara peçesinin altına gizlenmiş acımasız yüzü...

"MESUT" ÖLMEDİ!

Geçen yıl ekim ayında terk eylediğim oto yıkama işyerimi üç yıl kadar çalıştırdım. Mesut Mertcan'ın son yıllarını (adına yaşamak denirse!) yaşadığı Adana Huzurevi, işyerimin 75-100 metre kadar uzağındaydı. Oldum olası 'insan sarrafı' sayarım kendimi yaptığım işlerden dolayı. Sonuncusunu ise şu yaşıma kadar yaptığım işlerin en rahatı sayadurayım; çoğu kişi oldukça 'ağır' bulurdu. Bir gün, Adana Huzurevi yönünden, dükkânın bulunduğu caddeye doğru gelen bir akülü araba ve onu kullanan kişiyi gördüm.

Yanılmadığımı, gelenin "12 Eylül Bildirisi'ni okuyan ünlü sunucu Mesut Mertcan" olduğunu anlamam

uzun sürmedi. Caddeden vızır vızır geçen arabaların tükenmesini sabırla bekliyordu. Bi koşu ulaştım yanına. Yolun karşısına geçmesine yardımcı olmam, kendisine saygıda kusur etmeden “Mesut Bey” diye seslenmem, sunduğum demli çaylar eşliğinde gecikmiş bir dostluğun başlangıcı oldu.

Hemen her gün uğradığında, zamanım elverdiğince söyleşirdik. Şiire olan tutkusu sönmemiş, yazdığı şiirlerden oluşan birkaç kitaplık dosyasının bulunduğunu söylemişti bir kezinde. Oldukça kibar ve son derece engin gönüllü davranışlarına karşılık olarak çevredeki herkesten saygı görürdü. Ara ara Ulusal Kanal’da Hüseyin Haydar’ın şiirlerini seslendirdiği eski görüntülerinin yayınlandığını söyledim kendisine. Mutlu olurdu; görürdüm gözlerinde. Beni mutsuz eden nedenlerden ikisini ve bugün ölüm haberini öğrendiğimde hiç şaşırmayıp çok üzüldüğümü söylememin ise tam yeridir!

Siz de, onun durumunda o kadar çok sigara içtiğini, bitiştiğimizdeki marketten hiç aksatmadan her gün bir şişe içkisini aldığını gözlerinizle görseniz, benim gibi üzülür, üzüldüğünüzle de kalırdınız...

Türkçenin bir güzel evladı, bir ‘efsane’, trajik bir sona doğru, zar zor elde ettiği ‘akülü araba’sıyla bütün ‘keşke’lerini çıkınına doldurmuş, son gaz gidiyordu! Şimdi bize düşense, bir eksik bir fazlasıyla hüzne belenmiş, acıyla sulanmış birkaç sözcüktü.

Güle güle sevgili şiir yoldaşımız Mesut Abi; uğurlar ola...

KÜÇÜK, AMA İNSANLAR

“Biir, sekkiz, dokuuz, üç, altı, ikki, oon!”

Bakmayın siz bu Allah’sız tosbağaların böyle yanlış yunluş, rakamları dudaklarını büzüştüre büzüştüre söylediklerine. Ne ekemişlerdir onlar, ne ekemişss!

İşlerine gelmedi mi sevimliliklerini inatlarına katık edip sizi yenik düşürmeyi öyle iyi becerirler ki...

Babam anlatırdı: Padişahın biri, can sıkıntısından olacak, dışlığı gelmeyince, fazlaca övünmelerine bir yenisini eklemiş. “Bu cihanda en büyük, en güçlü benim! Var mı itirazı olan? Beni alt edecek bir yiğit daha babasında vitamin bile değil!” demiş. Yardımcısı, utana sıkıla eğilmiş kulağına, kimseler duymazdan; “Ben böyle birini tanıyorum ama... Nasıl desem ki...” Padişah bu; bir sözü demiri kül eder: “Kim lan bu haddini bilmez lavuk? Eğer dediğin gibi biriye, zengin oldun oğlum! Yoksa kellenle top oynarım!” Yardımcı, kendinden emin; kapar getirir birini. Getirdiği de beş-altı yaşlarında bir oğlan! Herkes şaşıradersun, oğlan fırlamanın önde gideni... “Bana,” der, “bir kâse pekmez getirin!” Pekmez gelir. Sonra, “bir çingil yoğurt!” Derhal, yoğurt da gelir. Tutturur, “karıştırın bunları...” Yoğurtla pekmez bir güzel karıştırılır. Bir iki kaşık yer, beğenmez tadını. “Ben.” der “pekmezi ayrı, yoğurdu ayrı istiyorum; ayrın birbirinden!” Başkasını değil, o cingildekinin ayrılmasını ister çocuk. Bekler ki ‘emri’ yerine getirilsin... Sonrasında başlar bir ağıt. Olmadı, padişah madişah dinlemez, ortalığı elli altıya verir. Padişah sonunda pes eder, yardımcısı da kelleyi kurtarır; kapar bir çıkın altını.

Bizimkiler de öyle. Bu küçük insanlar, diğer bütün çete elemanları gibi inanılmaz zekiler. Söylemeye gerek yok, yaşayınca anlaşılır.

Nene ya da dede değılseniz, elinizi çabuk tutun...

TARIK AKAN'SIZ 2 YILDIR DAHA YALNIZIZ

Yalnızca fiziğiyle değil, yüreğiyle de "güzel" olabilmeyi ondan öğrendiğimiz Tarık Akan, "Oradaydım" belgeselinde "Sürü" filminin çekim sürecini anlatırken; "Yılmaz Abiden gelen 'dilek' doğrultusunda Sürü'nün çekimleri bitene kadar dişlerimizi fırçalamamıştık!" demişti.

Ayrıntıya bakar mısınız?

Demek ki neymiş; örneğin bir Yılmaz Güney, bir Tarık Akan (...) olmak öylesine kolay değil, sanatın inceliklerle donanmış bahçelerinden güller devşirebilmekmiş...

O da gitti! Dünyanın ışığı daha da azaldı!

Onlar bile birer birer, zamansız, eyvallahsız giderken biz de gitmişiz, gidecekmışiz; çok mu?

GURKA YATMAK

Ta annemden beridir duymamıştım bu sözü. Şehirlerde, güneşten önce sokaklarımızı şarkılayan horoz-tavuk sesleri de yok olmamıştı henüz. Uzunnn kış geceleri, çinko damlı evlerimizde yağmur senfoni-sine eşlik eden "Mikrofonda Tiyatro" ya da "Arkası Yarın"lı yıllara, biliyordum ki, bu hayatın rövanşı ol-madığı için, dönemeyecektik bir daha!

Sonra sonra; evi ne kadar sevsem de, neredeyse so-kakta yatacak kadar sevdalandım 'dışarı'ya.

Dünden beridir Adana'ya hiç de yakışmayan bu pis soğuktan dolayı evde tutsağım! Eşim de, acımış olmalı bu durumuma ki, 'konuklarım gelecek' diyerek sepet-lemiyor beni evden. Ama yine de 'eline-ayağına dolaş-tığımı' duyumsatan davranışlarını da sezinlemiyor değilim. Eee, ne de olsa, artık kitap-dergi okuyan, ara sıra bir şeyler yazıştıran, sonuçta para getirmeyen 'an-garya işler'le uğraşan bir emekliyim artık!

Ne yapayım; nicedir erindiğim kitaplığımı düzene koyma işine, hayli zamandır ihmal ettiğim bir özlem ve eskimemiş bir heyecanla yumuldum.

Gurka yatmışken, nice eski dergiler, şiirler ve anılar sökün etti odama da, bu pis soğuk böylece bir işe ya-ramış oldu.

FARK

Akatalpa'nın Şubat 2017, 206. sayısında Tahir Abacı "Dergiler ve Dergicilik Üzerine" yazmış.

Yazısında, Cumhuriyet döneminden şimdiye edebiyat dergiciliğimizi, okur-yazar üzerinde ve edebiyatımızdaki önemine değinerek, sözü edilen yılların belli başlı dergilerini anarak adlı adınca örneklemiştir.

Çok da güzel etmiştir...

"Gerekli"den öte, "zorunlu"dur dergiciliğimizin edebiyatımızdaki işlevleri üzerinde durmak. Bunu, özellikle gençler açısından vurgulamak bazı bazı.

Şu nedenle: Şair ve yazar için yazdıklarını yayımlatma, bir tür "boyunun ölçüsünü alma" ortamlarıdır çünkü dergiler. Ama bunu gençlere anlatmak çok zor! Cebine parayı koyan, birkaç dergide görünmeyi kitap yayımlamak için yeterli süreç sayan genç arkadaşlar, yakın çevrelerinden aldıkları cesaretle soluğu paragöz yayınevlerinde alıyor. Bu yayınevleri de söz konusu kişinin yazdıklarını okumaya gerek bile görmeden, parasını bastırmanın kitabını yayımlayıveriyor!

Sonrasının 'hüsran' olduğunu anlamak için oldukça uzun bir süre, bir o kadar daha yanılgı yaşamak gerekiyor!

Değerli şairimiz Tahir Abacı'nın dergileri ve dergiciliğimizi yazmasının, geçmişten günümüze edebiyat

dergilerinin anımsatılması bakımından da önemi, yararı genç-yaşlı hepimiz için.

Ama beni asıl ve Abacı adına mutlu kılan, kıskandıran; şairimizin (birçoğumuza göre) çok şanslı bir çocukluk yaşamış olması...

Bir kez, "kitaplı-kütüphaneli bir ev"de büyümüş; yani "maç"a 1-0 önde başlamış Sayın Abacı...

Baksanıza: *"Orhan Veli'nin tek yapraklık YAPRAK dergisinin 'tıpkıbasımları' kimi okurların kitaplığında vardır. YAPRAK sayılarının 1980'lerde Milliyet Sanat dergisi tarafından ek olarak verilmesi enikonu heyecan yaratmıştı. Bende o kadar değil; çünkü bizim evde biri annemin, biri babamın olmak üzere tam iki tane YAPRAK koleksiyonu vardı."* diyor Tahir Abacı.

Bu satırları okuduktan sonra eski bir yara ince ince kanadı bir yerlerimde. Yüreğimi sızlatan acı, ilk gençlik yıllarımdaki "kitapsız-kütüphanesiz evimizde" ve ülkenin her santimetrekaresinde kitabın suç aletinden sayıldığı günleri canlandırdı gözümde...

Annemin büfesindeki 60x75 cm.lik bir bölmede birkaç tabak-çanak ve bardağı bir kenara iteleyerek yer açabildiğim kitap ve dergilerimi "bir gün başıma bir iş açacağımı" düşünerek yakar ya da yırtardı babam!

İlk daktilom ise bu "suç aletleri"ne eklenmiş "mühimmat"tan sayılıyordu o zor yıllarda; yaşı 40-50 dolaylarındaki sevdazedeler anımsar...

"Fark" ve "şans"a bakar mısınız?

Ne mutlu Tahir Abacı gibi "kitaplı çocukluk" yaşamış şair-yazarlarımıza...

ÖZGÜRCE DELİLİK

İçinde çırpındığın açmazın adını doğru koyamazsan, işte böyle geceler boyu rüyalarını yırtan karabaşanlara teslim olursun: Gülerek yaşamak korkusu... Tepetaklak düşmekle bitiremediğin uçurumlarda tutunacak bir dal aranırken, kurtarıcın o sözcük, “gül-mek” biçiminde takılır dudaklarına: Her şeye karşın... İnsan olmanın bir gereği olarak bunu çoktaaan hak ettiğini yüzüne karşı söyleyen bir kişi bile çıkmadı. Gülerken, buna yanmakta, kahretmekte buluyorsun çözümü: Ezber bozan bir tavır...

Oysa, ne seversin gülmeyi...

“Gülmek, bir halk gülüyorsa gülmektir!”

Yalan mıydı şair sözü? Değildi! Bunu böyle belletmişti hayat sana.

Çevrene söylemeyip bir sır gibi kendine saklamayı hiçbir zaman düşünmediğin, bu yüzden ömrünce didiştığın çelişkiyi özetleyen kılavuz tümcen tamı tamına buydu: Kesin başarı için gülümse...

Öyle ya; önce şiir, sonra şarkıdaki gibi, ancak ‘gülümsersen bulutlar gider, iklim değişir Akdeniz olur’du...

Seçili yalnızlık sarmalında kendinleyken yasaksız yapabiliyorsun bunu. Suç, suç olmaktan yalnızca bu anlarda çıkıyor; kanıtsız, tanıksız, çırpıplak dalıyorsun gülmenin ormanlarına: Özgürce delisin...

GÜL YARASI

Denilebilirse "adam", taze güneşli sabah balkonunda, rengârenk gül fidanı tomurcuklarının birer birer patladığını görünce, tilki gibi gülümsedi.

Her ne kadar "incelikli" ve "şair ruhlu" olduğunu düşünse de, ellili yılları devirmeye üç kalmış hayatında bir kez bile hiçbir kadına bir dal çiçek sunduğunu söyleyemezdi.

Saksı saksı balkon gülleri sayesinde, sanıyordu ki karısının, özellikle "Sevgililer Günü"nde depreşen gül yarası artık sağalacak.

Ardından, bu beklentinin, bugünden sonra birer birer gülümseyecek gül fidanlarıyla körleneceğini de düşünmedi değil!

"Ne fenaydı o, ne fenaaa..."

Değil mi ki, "35 yıllık karı"ya değil, tıpkı bu gül fidanındaki gibi tomur tomur gülümseyen "sevgili"lere sunulurdu gül!

Balkondaki sıram sıram saksılardan "istediği renktekini, istediği zaman koparsın koparsın alsın"dı işte... Oysa, içinden geçen bu fırlamalığı; değil şiirlerini, bu yazıyı bile nasıl olsa okumayacak olan karısına açık edecek kadar da "erkek" değildi...

GELELİM ŞU “BEY” KONUSUNA

Anam rahmetli, ben doğmadan iki yıl öncesinde, Karşıyaka Sanayi Çarşısı’nda çıplak elektrik kablosuna çıplak ayakla basınca elektrik akımına kapılıp ölen Ahmet Abi’m için, neredeyse kendisi de ölenece, yıllar yılı ağladı.

Ben doğunca da sanırım abimin anısını diri tutmak adına “Ahmet” eylemişler adımlı. Yetinmeyip sonum abimin sonuna benzemesin, uzun yıllar yaşayayım diye Ahmet’e bir Duran eklemişler.

Ailede, ne anam, ne babam, ne kardaşlarım; hiçbir gün bir kez bile ilk adımla, yani “Ahmet”le seslenmeyip ikincisini, yani “Duran”ı yeğlediler. Yazan çizen (Hatta şu anda öğrenecekleri saymazsak) en yakın arkadaşlarımın çoğu da bilmez bu yüzden Ahmet’i. Lise birinci sınıfa kadar süren okul hayatımda öğretmen ve öğrenci arkadaşlarım dışında bugüne kadar hiç kimseden duymadım bu Ahmet’i. Tamam da, Ahmet’in yanında Duran, hiç estetik değil ki! Edebiyatımızda Yaşar Kemal’le Orhan Kemal’in kahramanlarının dışında pek bilinmese de Çukurova’da (Belki Maraş’ta filan da) bilinir bir addır; eyvallah! Ama bunun sonuna “Bey” hiç yakışmıyor be abi, yanarım yanarım buna yanarım... Birkaç yerde alay konusu bile oldu, yeminle söylüyorum...

Böyle neb'lim, 'kapıcı adı' gibi mi düşünülüyor, nedir; Duran'a ek olarak gelse gelse "Efendi, gardaş, emmi (Bunu en çok Salih Bolat söyler!), dayı..." gelir; "Bey" hiç! Zaten "tip" deseniz o bakımdan şaire-yazara hiç benzetilemem! Şaşırdım kaldım...

Ama, yalnız, belki de şundan bana "Bey" demezler: Telefonda olsun, yazışmalarda olsun, bakıyorlar ki karşılarında çok "net" biri var. Daha beşinci sözcükte ısınveriyorlar; isteseler de 'mesafe' denen şeyi bulamıyorlar. Bir kezinde bir arkadaş "Çok naif" olduğunu söyledi. Ben de neb'lim, ilk duyuyorum "Naif"i; "Naif ney lan?" deyince saf saf, arkadaşım, "Tanımını şu anda bu soruya döşedin işte..." dedi. Bunu şunun için yazdım: Çevremizde kendisine "Bey" denilmesinden hoşnut o kadar çok insan var ki... Amaaan, şu derdime bakın akşam akşam...

GAZETELER VE EDEBİYAT

Kıyı'nın son "Atardamar"ı da (Kasım-Aralık 2017) Ahmet Özer'in, Ressam-Araştırmacı-Yazar Yıldız Cıbroğlu'yla yaptığı 'derin' söyleşiyle yoğurulmuş(tu).

Ahmet Özer, şair-yazar kimliğini; yıllar yılı ünlü-ünsüz demeden değer gördüğü sanat insanları üzerine yaptığı 'kazı'larla pekiştiriyor, onların gün yüzüne çıkışında yoğun emek harcıyor... Karşısına çıkacağı insana hazırlanırken eldeki bilgileriyle yetinmiyor, onu ilk kez tanıyorcasına yüreğinde kıvılcımlanan heyecanını yitirmeden okuruyla birlikte harcadığı emekten eli boş dönmüyor. Böylece siz de söz konusu kişiyi hemen bütün yönleriyle 'okumuş' oluyorsunuz.

Bu kez de yanılmadım; "Kıyı" dergisi için hazırlanan onca "Atardamar" gibi, bundan da yeterince beslendim... Adını yıllardır 'şöyle-böyle' bildiğim Sayın Yıldız Cıbroğlu'nu, Ahmet Özer ustanın hazırladığı bu oylumlu söyleşiyle birlikte daha yakından bilir oldum.

Söyleşinin bir yerinde Sayın Cıbroğlu, 1980'li yıllarda Hürriyet ve Güneş gazetelerinde gün gün yayımlanan ('tefrika' demiyorum evet!) Yaşar Kemal'in İnce Memed ve Kalekapısı romanlarıyla; yine Hürriyet gazetesi için Turan Oflazoğlu'nun Bizans Düşü-Fatih ve Osman Şahin'in Su Kurusu kitabını resimlediğinden söz ediyor.

Şunu acıyla anımsadım; o yıllarda gazeteler bugünkü gibi tümüyle edebiyat ve sanata sırtını dönmemişti. Ben yaştaki okurun rahatlıkla bileceği üzere kimi gazeteler kimi romanları (üstelik resimleterek) gün gün yayımlardı. Düşünebiliyor musunuz o yıllarda Hürriyet gazetesi; Sayın Yıldız Cıbroğlu, eşi ve çocuğunu İnce Memed'i çizmek üzere hazırlanması için günler öncesinden Adana'ya, Yaşar Kemal'in köyüne, dostlarına, hısım-akrabalarına gönderiyor...

Şimdi sevinçle anımsıyorum; benim de 70'li yılların ortalarında şiirle ilk merhabam Ümit Yaşar Oğuzcan'ın hazırladığı "şiir köşeleri"nde can bulmuştu.

Spor için (o da yalnızca futbol!) her gün ayırdığı sayfaların onda birini (haftada bir kez!) edebiyat/sanata ayırmayı yüksünen gazetelerin, bu 'iş'ten para kokusu alamadığını, o nedenle magazin dışındakileri 'sanat'tan saymadığını yinelemeye gerek var mı?

HASTA NAZI

Kış hüznüne belenmiş çırcıplak bir çocuk parkının ahşap oturağında yalnızlığın ve sen; bölük pörçük hayatlardan konuşuyordunuz.

Yanı başınızdaki iki kişilik boşluk; kahramanı belirsiz, kırık şarkıları kursağında, dünyanın yükünü sırtlamış yenilmişlerin öyküsünü özetliyordu.

Yeter ki çıkıp gelsinlerdi!

Gözlerindeki ekrandan, mızımızlanıp duran, fırlama mı fırlama çocuğuyla bir anne görüntüsü, cesetleri çürümüş şubat yapraklarını eze eze akıp geçti.

Anneyle çocuğun suretleri ağır çekimde uzaklaşıırken soyut adımlarla görüntüden; buhar ya da sis olarak iki beyaz gölge, ilişigindeki boşluğa teyelleniverdiler hiç izinsiz.

Yağmur pasıyla kararmış bir perdeden çıkageldiler; tepeden tırnağa taze toprak kokusuydular.

Sararmış yüzlerine kan yürüdü önce. Gözlerine renk geldi. Sesleri boğuktu; duru bir su gibi saydamlaştı.

Dikişsiz beyaz elbiselerinden esmer bir toz olarak uçtu zaman. Saçlarını beyaz ışıklar saçan bir tarakla biçimlendirdi gelenlerden biri; annen...

Anımsadığınca; şişkin ve çamaşır yıkamaktan buruşmuş beyaz ellerinden öptün annenin; babanın proleter parmakları canla/kanla menevişlendi.

Annesine mızımızlanıp duran o çocuk oldun aniden. Baban, onca yokluğa/yoksulluğa bir an boş verip bir sözünü iki etmemeye hazır, bekliyor; ne istersen alacak; bisiklet bile...

Sen yeter ki bir hasta ol!

Alt dudağını sarkıtır, omuzlarını boynuna çeker çeker dururdun, önerilenleri kabul etmezden görünürken; bir naz bir naz...

"Kebap getirsem yersin değil mi oğlum? Yanında da şalgam, hı?"

"İyileşene kadar okula gitme."

"Abine söylerim, motoruyla gezdirir seni."

"Top da oynarsınız arkadaşlarınızla."

"Sinemaya da gideriz."

“Biz seni çok seviyoruz taman; biliyorsun değil mi?”

Oysa şimdilerde hasta olmayı bile özler durursun! Öylesi bir ilgi umduğundan. Sevecenlik... Sıcak bir gülüş... Çünkü, örselenmemiş o yıllarda bol bol öpülür, hiç olmadığı kadar sevildiğini duyumsardın. “Kâğıt para”n bile olurdu!

Hele bir de saplıcan oldun mu, kemiklerindeki sı-
zıyı dindirmek için, kepek kavurup bez bir torbaya
koyar, sırtına yatırırdı annen. Olmadı, yassı bir kiremi-
ti gaz ocağında ısıtır, bir beze dolayarak karnının ağrı-
sını dindirirdi.

Türküleri vardı babanın; içten içe söylediği:

“Yenice yolları bükülür gider

Zülûf ak gerdana dökülür gider

Yiğidin sevdiği güzel olursa

Ömrü arkasından sökülür gider...”

Dikiş yerlerinden patlamış bir rüya, esneyen bir ge-
ceye iliklenmiş sabahı çağırırken, biliyorsun ki yıllar
öncesinin mızımız çocuk hastası değil, çekilmez ve
huysuz bir dedesi olarak uzatmaları oynuyorsun.

Nazını çekecek birileri kaldıysa çevrende...

HAYATI YENİLMİŞLER ADINA SAHIPLENMEK

Sokaktaki şiiri göremeyenler, sanatın büyüsunü ta-
damayanlardır. Onlar için sanatçılardaki böylesi “faz-
ladan” mutsuzluğun, acının yani duyarlılığın bir “de-
ğeri” de yoktur! Aslında dünyanın ve hayatın yaşanası
biricik anlamı, yalnızca anlık mutluluklarıyla sınırlıdır.

Ayaklar kayalarda değil kaygan zeminlerde olsa da
bir, olmasa da...

Ama biliyorum, sizce de bu iş'te, “eksik” bir yan
görölmektedir. Çünkü hayatı “yenilmişler” adına sa-
hiplenmek ve savunmak tam da bu noktada şaire ve
şiiirlerine bir “işlev” yükler.

Böylesi bir işlevin sorumluluğundaki şair de, bu
od'un tam ortasında bulur kendini.

Batılı, neden 15 dakikalık bir yolculukta bile kitabı-
na, gazetesine, dergisine gömölür?

Türkiye insanının “4” kişisine yılda “1”, onların “1”
kişisine “12” kitap düşerken, aramızdaki farkı nasıl
olur da göremeyiz?

Değil mi ki, artık ölkemizde “yazar” ve “şair”lerin
de okumadığı biliniyor!

Yalnızca kendi yazdığını okuyan “sanatçılar” gide-
rek çoğalıyor.

DÜNYADAN “MUZAFFER” AYRILMAK!

Muzaffer İzgü gibi bir “Küçük Dev Adam”la aynı evrende aynı dünyayı, giderek aynı kenti, dahası birbirine üç mahalle uzaklıktaki benzer yoksulluğun acı renklerini solumuş olmak bile, insan olduğunu düşünen herkes gibi beni de hayata sorumlu kılar; farkındayım!

Dersliklerde onun “önlüklü, kalemli, silgili, defterli öğrencisi” olamadım. Oysa, aramızdaki yirmi yedi yıllık kıdem farkı onun öğrencisi olmaya yeterdi. Bir yazar olarak dünyadan aldığı dersleri yazdığı kitaplarla okurlarına şıngırtıyordu. Üç kuşak okur yetiştirmek, onları emzirmekle geçirdiği ömrünün birazından yararlanıp bu açığı ancak bir okuru olarak kapatabildim.

Önce “Gecekondu”, sonrasında “Donumdaki Para”, derken “Dayak Birincisi”, “Zıkkımın Kökü”... sürdü, geldi.

Yazdıklarına bir okur olarak yetişmek hayli zordur. “Üretim fazlası” yapıtlarıyla okurunu ardından koştu-
ran başkaca kaç yazar tanırırsınız? Çok değildir; İzgü’yü “Muzaffer” kılan da budur.

Ortalama yaşam süresi düşünülürse çok da uzun sayılmayacak yıllarda onunla bir yerlerde buluşacağız; bu kesin!

Bir gün arayla el ele aramızdan ayrılan, aynı kentin, Adana'mızın iki aydınlık çocuğu, Mesut Mertcan ve Muzaffer İzgü; şu an'ı soluyan bizlere ‘emanet’ bıraktınız adaleti, onuru, özgürlüğü...

“Vasiyet”iniz görevimizdir!

RADYO, SONSUZ AŞKIM BENİM

Hayır, hayır; hiçbir şeye değişmem onu. Kendimi bildiğim yıllar güvenilir dostumdur; üstüne gül koklamışlığım yoktur. “Resimlisi” her ne kadar cicili bicili, baştan çıkarıcı bir fettan olsa da, onu aldatmayı aklımın ucuna getirmem!

Çünkü radyo, 1898 İtalya’ında Guglielmo Marconi’nin bir gün gerçek olacak düşlerinden bugünlere, biçim/boyut değiştirip türlü çeşitli kılıklarda ‘tebdil-i

kıyafet' hayatımıza dahildir. Onun yavuklusu / dinleyicisi olarak bunu sizlerin de bildiğimize ne kuşku...

Şu an bu yazıyı çattığım saniyelerden geriye 40-45 yıldır, oldum olası yastığımın yanı başında, başucumdadır. Kısık seste ninni sayarım kendime, hüznüle bulanmış bir şarkı ya da türküyü. Yaz aylarında, damda, onun fısıltısıyla şafakleyin uyanmışlığım hâlâ sürer.

Bilinmez, kim bilir kimlerin gönlüne yufka ekmek kokulu köy türküleri 'çıgırırsa' örneğin bir Aşık Veyysel, bir Neşet Baba; Bedri Rahmi şairliğinden utanmaz mı? Önlemek ne mümkün! Nice ezgi, gurbeti sıla eyleyip zamana ayak diremez mi?

Atilla Mayda, Hüseyin İleri, Nida Tüfekçi, Nezahat Bayram, Necla Erol, Nurettin Çamlıdağ, Aliye Akkılıç, Nurettin Dadaloğlu, Ahmet Gazi Ayhan, Muazzez Türüng (...) ve nice niceleri yüreğimizin en kuytu, en saklı köşelerindedir. Şimdi, iki bin on yedi'de yalnızca sesleriyle yaşar anılarımızda; unuttur muyuz?

"Televizyonun resimsizi" radyolarda, Ahmet Sezgin'den, Yıldıray Çınar'dan çok da farklı uzaklıkta durmaz İlhan İrem, Alpay, Selda, Edip Akbayram'lar... Birer popüler kültür öznesi olmayı bilinçli olarak seçmemişlerdir uzun yaşayabilirlik adına.

Nuri Sesigüzel benzeri birçok sanatçı, daha yaygın olarak, daha çok insana ulaşırlarken; Adana'da bir "İl Radyosu" kurulması (1961) yerel birçok değeri yüreklendirmiştir. Çünkü Aşık Ferrahi'ye, Sıtkı Baba'ya, Devran Baba'ya kadar nicelerine yurt olmuştur Çukurova.

“Çukurova İl Radyosu” deyince, radyo dinlemenin yaygın bir kültür biçimi olarak varlığını duyurduğu 1960’larda “Çukurova’dan Sesler Korosu”nun kurulduğu anımsanır ilkin. Cemalpaşa Mahallesi’ndeki tek katlı bir binadan bölgeye serpilen; Canan Işık, Fahri Işık, Mustafa Canan, Ayten Maracı, Necla Dönmez, Mürüvvet Kekilli, Can Etili, Halit Araboğlu, Sadık İçlises, Atilla Tanyeli, Nurinnisa Toksöz, Mahmut Taşkaya’nın (...) ezgileridir sonrasında. “Sazlarda” ise Kazım Sanrı, Zihni Yalçın, Ali Limoncu, Selahattin Sarıkaya, Şaban Gen, Ramazan Şenyaylar, Burhan Paker ve arkadaşları vardır.

Şarkılar/türküler ki dillerden düşmez: Eyvah, Hül-yamsın, Nikah Memuru, Yürü Bre Yalan Dünya, Beyaz Atlı Şimdi Geçti Buradan, Agora Meyhanesi, Beyaz Atı Süsledik, Komşunun Kızı, Uykuda mısın Sevgili Yarı, Fabrikanın Çalar Zili, Fırat Kenarında Yüzer Kayıklar, Ah Neyleyim Deli Gönül, Adana Yollarında, Yandı Çukurova’m Yandı, Düğününde Ağladım, Asker Oldum Giydim Yelek, Adana Köprübaşı, Yenice Yolları Bükülür Gider...

Radyo, sonsuz aşkım benim... Çocukluğumdaki evimizin en değerlisi, annemin göznuru emeğiyle en güzel örtüsünün altındaki kutudur. Olmaz olası savaş yıllarında başına çöreklenip “ajans” saatini merakla bekler, dinledikçe uzak/yakın demeden bütün insanlığı yakan evrensel acıları duyarlarmış etlerinde bizden eskiler.

Nâzım Usta da, “Yaşamaya Dair”de dizelemiş radyoyu.

Şiirler, filmler, öyküler, romanların aksesuardan öte “kahramanı” sayılmış radyo.

Onu bulan insana, Guglielmo Marconi’ye; İtalya’nın bir kuytu köşesinden İngiltere’ye uzanan rüyaları sonucunda esinlenmiş radyo. “Sesi,” demiş Marconi, “havadan radyo dalgalarıyla ileten güçtür buluşumun adı.” Yalnızca bir tarafın sesini iletebilen bu kablosuz araçta, örneğin “Zeki Müren’in de bizi dinlemesi” şimdilerde de olanaksız, o günlerde olduğunca.

1909’da Nobel Fizik Ödülü’nü kucaklayan Marconi’yle, fotoğrafta gördüğünüz Aydın Sihay’ın birbirine bu kadar benzemesi, fiziksel değil, radyoya duyulan bir aşkın kanıtıdır. Görüldüğünce, ikisi de aynı sevgiliye karasevdaı iki uslanmaz âşıktır. O yüzden, ikisi de şu tümceyi fısıldıyor sevdikleri dünya güzeline, radyoya âşık bizlerin yerine de: Radyo, sonsuz aşkım benim...

REFİK DURBAŞ: ŞİİRLERİN GÜZEL ABİSİ

İlk duyduğunuz anlarda yazma isteğinizi kamçılayan kimi konular vardır; daha ilk saniyelerden coşkusıyla sarıp sarmalar, uçurur sizi. Kalemınızı tümcelelerin akarına bırakırken, düşüncelerinize, duygularınıza gem vurmanız hiç de kolay olmayacaktır; gerek de yoktur.

“Yaşanmışlık”, elbette ki bir sanat yapıtının omurgası, taşıyıcı kolonlarından. O nedenle okur, izleyici, dinleyici de böylesi bir sanat yapıtıyla karşılaştığın-

da kendisini şanslı sayar. Çünkü içtenlikle yoğurulmuş emek karşısında duygulanıp hüznün, öfkenin, acınmanın ya da kanayan bir sevdanın sıcak soluğuna kaptıracaktır kendisini; buna hazırlıklıdır. Bu yüzden ben de bir Refik Durbaş okuru olarak “elim sanata düştüğü”nden bu yana kendimi, oldum olası onun “Rüzgâra Alfabe”siyle yazılmış dizelerine vurgun, menzilinde imgeler biriktiren “acemi ve sarsak” bir şair aday, şiire gönüllü tutsağı saymışımdır.

İzleyici/okurun payına düşen elbette ki bunlarla sınırlı değildir. Çünkü ortada sanatçının insana duyduğu saygının, yapıtına gösterdiği özenin “temize çekilmiş”i vardır.

Sevgili Refik Durbaş ağabeyle 34 yıl öncelerde İstanbul’da kısa bir görüşmenin dışında bir arada olmuşluğumuz, yemiş-içmişliğimiz, bir kuytuda biriktirdiğimiz anılarımız yoktur. Ortada yalnızca edebiyatın, şiirin çekim alanında gizliden gelişen bir sevdanın, aşkın; mayası saygıyla yoğurulmuş emeğin sonuçları vardır. Tam bu noktada öznesi Refik Durbaş olan, adına “sanatçı” denmiş, insanlaşmaya en yakın durduğumuz şiirin ustalarından biriye karşımızdaki; tenlerimiz dokunmasa da birbirine, dünyayı değiştirme mücadelesindeki kan uyumu, dağları aşmaya yeter... Böylesi bir tutkuyla şairini unutmayan okur yarattığı için, eminim, mutlu sayar kendisini Durbaş ağabey.

Sevgili Şerif Temurtaş’tan, “Şehir” dergisi için “Refik Durbaş Dosyası”yla ilgili yazma önerisini aldığım da hiç koşulsuz balıklama kabul etme nedenlerim, yu-

karıda anlatmaya çalıştığım coşkunun rüzgârıyla yol alacaktı; bunu çok iyi biliyordum. Çünkü, daha yüzlercesini bir çırpıda rahatlıkla sayabileceğim; aynı çağda aynı yılların benzer acılarını yaşadığımız; sanatın sunduğu bir yudumcuk mutlulukla “insan” olduğumuzu her fırsatta bize yeniden anımsatan, duruşuyla onur duyduğumuz sanatçı/şairlerimizden değil miydi Refik Durbaş?

Sanatın en zor, bu yüzden de en mutlu edici, belleğinizin bir köşesinde kolay taşınır, en sıklıkla başvuru-
lan güvenli limanlarından biri olduğu kuşku götürme-
yen şiirdeki emekleme günlerimde, gözümü açtığımda
ilk görüp/okuduğum şairlerdendi Refik Durbaş.

Şuna inancım sonsuz: Emeğinin (parasal anlamda değilse del!) karşılığını okur katında gören şair-yazarların, mutluluğu en çok tadanlarından saymak-tadır kendisini, şiirlerin o güzel ağabeyi Refik Durbaş... Daha genç sayılabilecek yaşlarında “usta”lığa değer görülmüş, bunu hak eden diğer kuşakdaşları gibi şiirlerini çok yakından izleyen edebiyat cephesi erlerinin gönlünü/güvenini kazanmıştır.

“Refik Durbaş” sözcüklerini yan yana ilk görüp adını belleğime kaydettiğim; kitaplarını “Kuş Tufanı” ve “Hücremde Ayışığı”ndan başlayarak okuduğum; şiirlerinin bestelenip dillere düştüğü yıllarda o, Cumhuriyet gazetesinde “düzeltmen” di.

“Çırak Aranıyor”, “Çaylar Şirketten” gibi şiir kitapları ondan habersiz yurdun bilinmez köşelerinde biz gençlerin ceplerinde, gönüllerinde dolaşırken, Durbaş’ı

şiiir ailesinden ağabeyimiz sayardık... Bırakın şiiiri; o öylesine yakındı bizlere ki, bir köşede yaralıyken ellerimizden tutup kaldıracak, insanlığıyla acımızı sağıaltacak, çocukluk mahallemizin en sevgili/güvenilir ağabeyiydi; öyle bilirdik... Değıil mi ki 1980/81’de Sivas/Temeltepe, Ankara/Mamak ve Sarıkamış’taki askerliğimin 1-3 nöbetlerinde geceyi onun “Çırak Aranıyor”undaki yüreğıyle şarkılayıp, yine onun dizelerinden esinlenerek Türkiye’de ilk kez kızına “Sıla” adını koyanlardandım...

Daha uzunnn yıllar ışığından ayrı düşmemeyi umduğum, esenlik dileklerimi hiç eksiltmediğıim Sevgili Refik Durbaş ağabeyle ilk ve son karşılaşmamız, Cumhuriyet’in eski adresinde, İstanbul’da, Türkocağı Caddesi/39-41’de gerçekleşmişti. 20’li yaşlarımızda Adana’da arkadaşlarımızla “Akdeniz Yazın Seçkisi”ni yayımlarken Durbaş’la bir söyleşi tasarlamış, soluğı İstanbul’da almıştım.

Sonraları, Refik ağabey, Cumhuriyet’in o zamanlardaki haftalık eki “Cumhuriyet Dergi”de şiiir sayfası hazırlarken bu kez ona mektuplarla şiiirlerimden ulaştırmış, yayımladığında da kendimi ufak ufak şairden sayar olmuştum...

Şiiirleriyle gözümü dünyaya ilk araladığım günlerden bu yana birinci dereceden “hısıım” bilerek yakınlığından güç aldığım, şiiirimizin güzel ağabeyine selam olsun; eksilmesin aydınlığı karanlığı gözlelerinden...

TUNCEL KURTİZ'Lİ BULANIK BİR ANI

1979'un bir yaz günü. Yaş, 19. Y.S.E.'de mevsimlik işçiyim. Öğle yemeğinin hemen sonrasında yemekhane çıkışında gördüm; tabldot sahanına o gün menüde ne varsa azar azar almıştı. Kuşkum yersizdi; 'Kanal'ı yeni izlemiştim. Onu geçtik; nasıl yanılır, tanımazdım "Umut"un Hamal Hasan'ını?

Çekindim! Uzaktan bir süre izledim. Urup ekmeği küçük lokmacıklar olarak yemeğin suyuna bandırarak-tan bitirmek üzereydi. Bir cesaret, gözlerime bakışındaki ışığın renklerine sığınıp oturdum masasına. Yalnızdık; o ve ben... Hiç kimse tanımamıştı o büyük ustayı o yıllarda da!

Ne bileyim işte; o zamanlar da (şimdilerde olduğu gibi) bir dergi çıkardığımızdan, sinemayı çok sevdiğimden filan söz etmişimdir sanırım.

"Buraya (Y.S.E.'ye), Karataş'ta çekimlerini sürdürdüğümüz Bereketli Topraklar Üzerinde filminde kullanmak üzere bazı iş makinaları gereksindiğimiz, belki bir yardımları olabilir umuduyla geldim." dedi, sorum üzerine.

Durur muyum; ertesi sabah yallah Karataş... Tam gideceğim, Taşköprü üzerinde siren sesleri, polis arabaları; bir telaş, bir telaş: Duyarız ki, Adana Emniyet Müdürü Cevat Yurdakul öldürülmüş!

Sonra mı? Sonrası; 2009'da Adana Altın Koza'da sahnede can arkadaşı Yılmaz'ına gönül borcunu öder, yine başka bir arkadaşı Can Yücel'in Sevgi Duvarı'nı okurken salonda, uzaktan izlerim o büyük ustayı... O şimdi yok! Şöyle bir on on beş yıl sonrası benim de olmayacağım gibi hayatta...

SENSİZ BİR KIŞ ORMANINDA

Gün, bütün Türkiye'nin anasını ağlatan karakışa inat pasparlak bir mavinin bahara belediği; saat 11-16 arası güneşinin resmen yaktığı; Adana'da yaşamayanlarca kıskanılacak bir güzellikteydi.

Tekerimin dümenine asılı çantamda defter / kalemin, KIYI (Ocak-Şubat 2017/305) ile ELİZ (Aralık-2016/96) dergilerinin yanı sıra meyve poşetim ve "Birikik"imle Seyhan Nehri'nin 'ötağçe'sinde oldukça yeğnik ve sayılabilirse de mutluydum.

Eliz'den sonra sıra Kıyı'ya, Metin Güven'in "Atardamar"a alındığı sayıya gelecekti. Kıyı, Adana'dan Taner Nart'ımızın da "Ahraz Ağıt" başlıklı şiiriyle "merhaba" dediği, yeni yılın ilk sayısını yayımlamış bulunuyordu.

"Eliz" demişken; Hilmi Haşal'ın değerbilir tutumu görmezden gelinebilir miydi? Bu kez Adana'dan bir arkadaşımız, Demet Duyuler Doğan; "Tevekler Arasında" başlıklı elyazılı şiiriyle Eliz'e "kapak olmuştu." Doğan ve şiiri Haşal'ın incelikli kaleminden masaya yatırılırken gelecekte yararlanabileceği önerilerle işlenmişti.

Yine Eliz'in bu sayısında okunacak yazılardan biri de Halûk Cengiz'in "Fiske Seansları"ydı. Cengiz'in yazısında söz ettiği iki kişiden birisi, dergimiz Yaşam Sa-

nat'ın "sağlam" öykücülerinden, yine Adana'dan bir arkadaşımız Kubilay Altuntaş olurken, diğeri, Tmolos'un bir sayısında yayımlanan "Adım Kırmızı" şiiriyle Hanifi Yiğittekin, beğeniyle anılıyorlardı.

Arkadaşlarımdan ulaşabildiklerime, sevinçlerine izinsiz katıldıktan hemen sonra haber eyledim.

Günün buruk an'ı: Bir dergide istediğin kadar nite-likli ürün yayımla, dağıtımında, insanlara erişiminde sorunlar hiç bitmiyor ve bunlar "ağır kusur"dan sayılıyorrsa, ne'tmeli, neylemeli; dergiciler bunu bir kez, bir kez, bir kez daha düşünmeli!

Günün kârı: Hadi Bismillah; aylar sonra yürek kapımı omuzlayan bir şiir; Sensiz Bir Kış Ormanında...

METİN GÜVEN'DEN AHMET ÖZER'E MEKTUPLAR

Birden fark ettim ki, 1970'lerin sonlarından bugüne yazıp yayımlama serüvenimin içinde öyle dişe dokunur şeyler ürettiğim pek söylenemese de, yarım yüzyılı yedi geçmeyeduran ömrümün yaklaşık kırk yılı edebiyatla, yani şiirle yıkanmış; söylemesi kolay...

Yerel-yaygın basının kültür-sanat sayfalarından edebiyat dergilerine sıçrayalı çok olmamıştı ki, bir önceki kuşaktan (70 Kuşağı) Ahmet Telli, Yaşar Miraç, Seyyit Nezir, Ahmet Erhan, Şükrü Erbaş, Hidayet Karakuş, Abdülkadir Bulut, Salih Bolat, Hüseyin Yurttaş, Ahmet Günbaş, Metin Güven, Ozan Telli, Adnan Yücel, Hüseyin Ferhad, Abdülkadir Budak, Ahmet Özer, Hüseyin Atabaş ve buraya adlarını yazmakta hiç de zorlanmayacağım daha nice şair o yıllar, en verimli günlerini dönemin en etkin dergilerinde yaşıyordular.

Bu şairler ilk ya da ikinci-üçüncü yapıtlarını o günlerde kitap da yayımlayan Türkiye Yazıları, Yeni Türkü, Yarın, Dönemeç, Oluşum vb. dergilerin yayını olarak sunmuştu okurlarına.

O yıllar, taşradaki hemen bütün cahiller gibi ben de bu kitap yayımlama işinin öyle kolayca, şairlerin ceplerinden bir kuruş çıkmadan kotarıldığını sananlardandım!

Bunları niye mi yazdım?

Şunun için:

Trabzon'dan Türkiye'ye nefes veren Kıyı dergisinin Ocak-Şubat 2017/305. sayısının "Atardamar" bölümünde, 16 Ağustos 2010'da yoklar kervanına uğurladığımız 70 Kuşağı'nın önemli bir şairi Metin Güven mercek altına alındı.

Güven için kuşakdaşı ve dostu şair/yazar Ahmet Özer'in oylumlu giriş yazısından hemen sonra, bir dönem Güven-Özer mektuplaşmasının seçkin örnekleri süslüyor Kıyı'nın "Atardamar" sayfalarını.

Metin Güven mektuplarda, bugünlerde şiir-öykü yazarların, kitap yayımlama sancısı çekenlerin birebir aynısı (o kuşaktaki sanatçıların tümünde görüldüğü anlaşılan) kaygıları, sıkıntıları, yer yer sevinç ve coşku larını dile getirmiş.

Ardı sıra; dergilerden, oralara gönderdiği şiirlerin söz verildiği halde yayımlanmadığından; yayımlandığındaki çocuksu sevinçlerinden söz ederken, bu duygularını kitap yayımlama, ödüllere katılıp kazanma/kazanamama ve bunun yarattığı ruh hallerinin yansıması olarak şair arkadaşı Ahmet Özer'le paylaşmış, içini dökmüş.

Arkadaşlarım bilirler; bir yazar-şairin onca yıl didinip yazdıklarını bir de üstüne cebinden para vererek kitaplaştırmasını ben, paralı sekse benzetirim!

Elbette bununla kalınsa yine iyi... Bir de kitaplarını kendin pazarlayacaksın! Kitap fuarlarında, imza günlerinde boylu boyunca bir fotoroman oluşturacak kar-

şıklıkla fotoğraf çekimlerinden zaman kalırsa, kendi kitabının işportacısı olacaksın!

Ama ne yazık ki, ülkemizde yayıncılığın getirildiği içler acısı durum bu. Yazar-çizer cephesindeki trajediyi ise bilen bilir. Konuya uzak olanlar için şunlar söylenebilir: Öyle ki, cebine parayı koyan kitap bastırmaya koşuyor! Oysa öncelerde; pişmeden, dergilerin süzeğinden geçmeden, edebiyat dünyasında az-çok bilinir olmadan, bu kitap yayımlama sevdası düşmezdi kimse-
nin yüreğine.

Çoğu yayınevi, daha yazarın dosyasını görmeden, adını-sanını sormadan önce parayı konuşuyor. Anlaşılsa, “Gönderin dosyanızı, hemen basalım!” deniliyor. Yazar-şair de bütün yanlış ve doğrularıyla yazdıklarını, coşkusuna yenik, yayınevine “teslim ediyor!”

Arkadaşlar dünden gönüllü; böylece, kendi eş-dost yakın çevresi ve de Facebook pohpohlayıcılarının sıcak onayıyla kitabın çıktığının ertesi günü, ünlü birer şair/yazar oluveriliyor!

Neyse...

Metin Güven’e ve mektuplarına dönülecek olursa, anlaşılıyor ki, o yıllarda da (özellikle) şairler kitap yayımlama işinde ellerini ceplerine atıyorlarmış. 10, 20, 30 adet olmak üzere, değişik kentlerdeki şair-yazar dostları aracılığıyla gerçekleştiriliyormuş “dağıtım” işi de...

Bugün durum dünden de kötü! Şunun için kötü; para vererek kitap yayımlamanın, öncelerde şair/yazarlıkta dikiş tutturamayan, şimdilerde yayıncı

kimi şair/yazar eskisini zengin etmekten başka bir işe yaramadığını da bilerek, kitabını 2-3 bin lirayı gözden çıkarıp bastıracaksın, bir!

Yine bir o kadar para verip (öncelikle kitabın hakkında yazma olasılığı yüksek) başka başka kentlerdeki yazar-şair dostlarına, büyüklerine postalayacaksın, iki!

Çoğundan, (teşekkürden vazgeçtik!) kitaplarını aldıklarını bildirir bir not bile alamayacaksın, üç!

Yetmedi, baktın ki “okur” bulmak artık çok zor, çünkü herkes “yazar”; üste para vererek kitabını okuyacak bir Allah’ın kulu arayacaksın, aha bu da dööört!

ERKEKÇE AĞLAMAK

Gördüğüm Cengiz Bektaş olamazdı; Cevat Çapan, hiç!

Tastamam bir yanulsama an'ıydı yaşanan. Ama ne Cengiz ne de Cevat Bey o saniyede oraya ışınlanıverse-ler, kendileriyle bir boy aynasında karşılaşmışlar gibi şaşakalacaklardı; buna ne kuşku!

Ani bir refleksle irkildiğim, birbirimize birkaç adım daha yaklaşıncı, sakalları kırçıl ve oldukça uzamış, en azından beş yıl kadar öncesi bulanık zamanlarda izini yitirdiğim eski dostum Muhsin'i, beynimde oluşan şimşek çakımıyla eskidenki sakal ve bıyıksızlığıyla resmediverdim.

Gözlerim, dudaklarımda çiçeklenmeye hazır gülümsemenin peşi sıra, onun kederden kanlanmış göz çukurlarına odaklanınca, yüzüm belli belirsiz bir utanca kesti. Sonrasında, yarım yamalak; "Nasılsın görüşmeyeli?" deyivermişim. Onun, "Nasıl olayım; iki ay önce eşimi kaybettim! Koca dünyada yapayalnız kaldım..." tümcesi gözlerinden sakallarına koşan yaşlarda boğuldu. Gariptir; o an ona verecek bir yanıt bulamamanın sıkıntısıyla birden kendimi çok çaresiz, ama karısı henüz yaşayan birisi olarak daha önce hiç olmadığım kadar mutlu bir bencillik içinde buldum. Bu

durumda, karşınızda ağlayan bir erkekse, yapacak pek bir şey kalmıyordu size.

Hani, ağlamak kadınlara yakışıyordu, tamam! Öyle kolayca, saniyesinde becerebiliyorlar ve en etkili silahları da bu! Sanırım kadınlar ağlamalarına, duyarlı ve “insan olan” hiçbir erkeğin kolay kolay katlanamayacaklarının da bilincindeler.

Gelin görün ki, koskoca bir erkeğin ağlaması dayanılır gibi değil. Çünkü temsil ettikleri “güç” gözyaşlarında yenilgiyi kabullenıştır. Her kim ki ağlıyor; ister çocuk, ister kadın, ister erkek; yüreklerin yağının eridiği, dayanması güç insanî açmazlardadır.

“Hasta filan da değildi. Bir sabah, yine yürüyüşe çıkacaktık. ‘Bugün yürümesek, çok yorgunum’ dedi. Dizlerimde yatmak istediğini söyledi. Öylece yumdu gözlerini. Yatış o yatış! Hastaneye yetiştiremedim.”

Daha ne anlatsındı. “Üzülme,” dedim, “böyle yıkma kendini. Hepimiz sarardık artık. Sert bir rüzgâr koparacak bir gün dalımızdan. Fırtınalı bir yağmurda gidiciyiz...”

“Çok ani oldu. Hiç yakışmadı ölüm ona.” dedi elimi sıkıp uzaklaşırken. Birkaç adım sonra dönüverdi: “Bende emeğin çok. Belki bir daha görüşemeyiz. Bu kentte, bu evde yaşayamam artık. İstanbul’da çocuklarım var; çağırırılar beni yanlarına. Hakkını helal et...”

Ağlamanın erkekçesi, kadıncası, çocukçası olmazdı. Kaç yıl olmuştu ağlamayalı, anımsamaya çalıştım. Nerede, ne zaman patlardı bu duygu; bilinmezdi.

Karısının ani ölümünden ağır yaralıyken karşılaştığım eski dostumun acısını yüklediğimde omuzlarıma; onun kederi, ıhtırdı bir ağaç altında güneşlenen tahta masaya preslenmiş oturağa.

Yalnızlığını aldım, çarptım yalnızlığımle: “Elde var hüznü”dü!

SALİH BOLAT VE ANAYURDU ADANA

İnsanın, örneğin Salih Bolat kalibresinde bir şair dostu olmayagörsün; değil mi ki o, ister istemez eskiyen yıllarla ölçülemeyecek bir sorumluluğu üstlenmiştir.

Sorumluluk; karşılıklı ve çıkarsız, olması gerektiği ölçüde ona ve yaşam biçimine duyduğunuz saygıya yaslanıyordur.

Adının anımsandığı her ortamda yalnızca “şair” olarak vurgulanması diğer özelliklerinin önüne geçse bile, bu onur her ikinize de bir ömür yeter.

Kolay değildir böylesi değerde bir dostluğu 40 yıla yakın zamandır aşınmadan, yalama olmadan koruyup kollayarak taşıyabilmek. Özveri gerektirir her şeyden önce; 61 yıllık hayatının 4/3’üne serpilmiş edebiyat aşkının gözle görülebilecek çalışma disiplinine dayalı başarılarını kıskanmadan anlayabilmek, her fırsatta onu hak ettiğince saygı ve sevgiye doyurabilmek...

İstemezsiniz ki tırnağına taş değsin!

Alışlageldiği üzere bu tür “anı yazıları” için taraflardan birinin ölmesi gerektir! Ama şu da bir gerçek: Böylesi bir yazının yazılabilmesi adına benim değil, Salih Bolat’ın ölmesi “adetten” sayılacaktı! Nedenini kestirebilmek zor değil; anıların bu kadarını bile yazmak onuru bana düşerse de, ben öleyim ölmeyeyim (bunu Salih’in kaleminden okumak gibi) bir şansımın olmadığı, gerçeğin diğer yüzü. Şaka bir yana, “Eşkiya”da “Hayatın sevda karşısında ne önemi var?” denilmiş olsa da binlerce yazı feda olsun sevgili arkadaşım... Bu dünyayı hak etmeyen onca “insan” kılıklı yaratık dururken; rahatlıkla söylenebilir ki, bir şair, kendisine biçili bir ömrü en azından iki kez hak ediyordur.

Ancak, Salih bunu çok iyi bildiği için bir yazışmamızda; “...Lan, yalnızca bu anılarımızı yazman için bile senden önce ölmeyen şerefsizdir!” demişti daha

geçen yıl. Ardından da eklemişti; “Ama bunları okuma şansım olmayacak ne yazık ki o zaman!”

O nedenle ki, geçtiğimiz yıl her ikimizin de doğup büyüdüğü Adana’sına gelmesini ve yine (bir günlüğüne de olsa) onun deyimiyle eskiden sıkça yaptığımız gibi “sokaklarda sürtmemizi” fırsat sayan bu harfler dile gelmiştir. Ha, elbette bir de şu var atlanmaması gereken: Salih Bolat’ın, aynı etkinliğin (Çukurova Belediyesi-Orhan Kemal Edebiyat Festivali) bir başka Adanalı yazar-konuğu Özcan Karabulut’a kanıtlayacağı “asimile olmamış Adanalılığı...”

Şu anlarda, şimdi; daha dünkü gibi sımsıcak kimi anılarımızı belleğimin makarasına takarken, pırıl pırıl görüntüleriyle 1978’in yaz günleri kımıldıyor uzak resimlerden.

1940’lı yıllarda Adana’da sürgünde olan Abidin Dino, (burada evlendiği) Güzin Dino, Arif Dino, Yaşar Kemal, Orhan Kemal ve bu adlara eklenebilecek onlarca edebiyat insanıyla yazar-çizer ve sanatçının buluşma noktası olan, Halkevi’nin bulunduğu yerdeki Adana Büyükşehir Belediye Binası’nın girişteki sergi salonu... Bu kez, insanlara sunulan yağlıboya-suluboya resimler, fotoğraf vb. çalışmalar değil, bir şiir sergisi... Öncelerde örneğine rastlandı mı, bilemeyeceğim; Salih Bolat’ın şiirleri üzerine Arif Aşçı karakalemle desenler çizmiş; şiirler çizgiyle sarmaş dolaş... O günler kitaplarını okuyup şiirleriyle yenileyin tanış olduğum Hasan Hüseyin’e oldukça yakın dursa da, ilk okuyuşta çar-

pıldığım dizelerden aklımda kalan bir üçlüğü, belki Salih bile anımsamıyordur: "...ister Afrika kıyılarındadır/ister Mithatpaşa sokağında olsun/yıldız yıldızdır yani..."

Çok değil, sanırım birkaç ay geçince posta kutumdan çıkan bir not sonrası Mustafa Dertli (Emre), Mehmet Taşar, Çetin Derdiyok (...) ile de tanışmamız o günlere denk düşer.

Şiirde emeklediğim, ilk adımlarımı yerel gazetelerle Ümit Yaşar Oğuzcan'ın Hürriyet ve Kelebek'teki "şiir köşeleri"nde sınıdığım günlerde; oralarda bu şiirleri okuyup Adana'da yaşadığımı öğrenen bu arkadaşlarla tanışıklığımız ertesindedir Bolat'la ilk yüz yüze gelişimiz.

Salih Bolat: İnce, uzun bir dalın insan biçimine bürünmüşü... Kendine özgü vurgu ve tonlamalarıyla konuşmasına renk katan biçemi... Amele yanığı değil, Çukur'un esmerliğine yakışır uzun boyu... Yılmaz Güney'in 60-70 arası yıllardaki silüetini andırır kıvrık saçları ve yaylanarak yürüyüşü... Okuduğuna değer vererek özümsemesi; kendi yararına olan bir konuyu arkadaşlarının da yararına bilmesi... Şiir denilince "Allah'ın oğluna" bile torpil geçmemesi... Şiirlerinde hiç vazgeçemediği doğaya, insana, hayata duyduğu derin aşk hali... Her şeyden çok ve önemlisi, kendine özgü duruşunun olması... Çağından sorumlu insan donanımı ilk anda duyumsanabilecek bir entelektüel...

Dahasını saymıyorum; girmek isteyene açık, şiirle yıkanmış koca bir yürek!

Şunu da söylemek isterim unutmadan: Aslında ilk yıllar hiç sevmemiştim Salih’i! “Zor” bir insan olduğunu algıladıkça, bilgisi ve birikimiyle karşısındaki her kimse, onu ezdiğini düşünüyordum. Şimdi şimdi anlıyorum; o bunu bile isteye yapmıyordu. Şiire saygısından olduğu kuşkusuz; ödün vermiyor, eleştirilerindeki ısrarı o konudaki sağlam bilgisine dayanıyordu. Tırmandığı yol, şiirin zorlu ama doğru yoluydu. Buna göğüs gerebileceksem “iyi bir şair” olabilirdim. Bir oturuşta yazdığım şiircikleri hiç beğenmez, “niye”lere, “nasıl”lara, “niçin”lere belediği, her sözcükte, dizede mantık aradığı sorularıyla anamı-dinimi ağlatırdı! Sonrasında, yazdıklarımın topunu yırtar atar, Allah-kitap dümdüz giderdim ardı sıra!

Yine de ertesi gün yeni bir şiirim cebimde, çıkarmayı düşündüğümüz dergi için elimizde daktilomuz; Seyhan Baraj Gölü Çamlığı’nın ağaç altındaki beton masaları, Atatürk Parkı, Niğde Hanı, kuytu çayevlerinde (Dertli, Bolat ve ben) buluşur, ince ince didişirdik. Paramızı denkleştirebildiğimiz kimi günler, sıvası parça pinçik olmuş izbe meyhanelerde alırdık soluğu.

Öğrencilik yıllarında aramızda bulunmayışı, bilirdik ki Ankara’ya kapağı atmasından... Mezun oldu, evlendi, oğlu Onur’u armağan ettiyse de dünyaya; Ankara yılları Adana özlemini depreştirdi, sıra ateşine odun sürdü.

Ara ara geldiğinde rastlaşmanın ötesindeydi buluşmalarımız. Yuvarladığımız ucuz şarapların acısı onsuz geçen günlerimizdeki özleme tat veriyordu. Es-

kiistasyon'da bir meyhanede söylediği türküler nasıl da diridir anılarda; bunu ancak Çetin Boğa, Feyyaz Kadri Gül, Ahmet Çadırcı, Çetin Derdiyok, Mustaf Dertli, Mehmet Taşar ve Duran Aydın bilebilir.

Ardından buruk gülümsediğimiz nice anılar "İyi ki yaşamışız" dedirtiyor insana. Yaş aldıkça şiir uğruna çıkmış bir yolda ayrı ayrı adımlasak da, benzer acılarla savrulduk zor yılların.

Salih'le dostluğumuzun ilk yıllarında, Ankara yollarında otobüs yolculuğumuz Kutluay Şakar'ın Yenimahalle'deki evinde, yani "Yapıt" dergisinin Çınar Sokak'taki bürosunda noktalanırdı. Sonrasında Yeni Halkçı gazetesinde Hasan Hüseyin'le görüşülür, Kızılay'da ayaküstü biralar yudumlanır, Samanpazarı'ndan alınma hamsiyle, Salih'in Aydınlikevler'deki bekar odasında sabahlanırdı.

Salih de, ben de "Yapıt" dergisini, Hasan Hüseyin ve Adnan Yücel'le sayfa komşuluğu yaparak ilk şiirlerimizi yayımladığımız günlerle anımsarız. Sonra (ilk kitabı "Yaşanan"ı yayımladığı dergi/yayinevi olarak) Yaba, sonra Petek, sonra Sesimiz, Türkiye Yazıları, Oluşum, Yarın... sürer, gider.

Zafer Çarşısı; evet ya, nasıl da entertip tıkırtılarını sayfalarına gizlemiş kitap kokardı o yıllar...

Duydum ki bir gün, bir boşluk yaratmış, gelmiş 1982'nin bir güz günü "çocukluğu anayurdu"nun başkenti Adana'sına. Durur muyum; atladım balon tekerli kırmızı Bisan'ıma; üç pedalda İstiklal Mahallesi'nden Kanalköprü'ye, evlerine... "Hadi!" dedim, "Çok seve-

ceğin bir yere gidiyoruz...” Şehir aşağılarda, kayıyoruz asfalt yolda hiç pedalsız! Salih ardımda, keyifle tüttürüyor Maltepe’sini... Ver elini Yavuzlar Mahallesi, Orhan Kemal Bulvarı. Alışmışız ya bizim mahallelerden; hiç yabansımıyoruz onca yoksulluğu. Ortalık elli altıya gidiyor tablacılar, faytonlar, at arabalarından... Bicici, tabla kebabçıları, şalgamcı, aşlamacılarıyla cıvıl cıvıl Orhan Kemal Bulvarı’nda sürtüyoruz!

Ama, uçsun mu o gün yaşadıklarımız? Bir fotoğraf-la belgelenmesin mi?

Yolun karşısında bir fotoğrafçı dükkânı görülüyor. Sahibine, “Arkadaşım Ankara’dan geldi” diyorum. “O caddeye adı verilen Orhan Kemal, arkadaşımın dayısı olur. Orada bir fotoğraf çektiirmek istiyoruz.”

Elektrik direğine tellenmiş paslı tabelanın yönünün gün ışığına ters durduğunu, çevrilmesi gerektiğini söylüyor. “İki dakkalığına” bir pense isteyip karşiki tamirciden, sorunu çözmek çocuk oyuncağı! Tabela batıya, güneşe çevriliyor: İkimiz önde, bisiklet direğe dayalı, ardımızdaki tabelada “Salih’in dayısı Orhan Kemal...”

Giden yıl, bir gece; yine yazışırken bilgisunar üzerinden, o fotoğrafı ve o günü anımsıyor Salih: “17 Şubat 2017’de Adana’dayım. Yine gider miyiz Orhan Kemal Bulvarı’na? Aynı yerde aynı pozu verir miyiz? Bir de güzel bir kebab... Ardından gün boyu ‘sürteriz’ sokaklarda, ha!” Dileğini yerine getirmenin bedeli olarak, şimdilerde 50. sayısını aşan dergimiz “Yaşam Sa-

nat için bir şiir şutlamasını” istiyorum; “Tüfekçi”yi gönderiyor birkaç dakika sonra.

O gün geldiğinde Salih’le kucaklaşmamızı, yıllanmış dostluğumuzu bütün arkadaşlarım gıptayla izliyor.

Ertesi sabah gazeteci-şair arkadaşım Mustafa Özke’ye (Salih’e haber uçurmaksızın) aklımdan geçenleri telefonda aktarıyorum. Kırmıyor beni, sevinç duyuyor üstelik, besbelli.

Sonrasında buluşup önce Kanalköprü’deki Salih’in doğup büyüdüğü kırmızı boyalı eve, ardından İstiklal Mahallesi’ndeki benim baba evime gidiyoruz.

Şunu yapmasak eksik kalacaktı: Hani Yılmaz Güney “Boynu Bükük Öldüler”inde anlatır ya; Yenice bitiktir artık. Umutsuzluk yaşanılır olmaktan çıkarmıştır köyü. Şimdi göç zamanıdır. Göçülür Adana’ya sahiden de; yaşı 11-12’dir Yılmaz Pütün’ün. Romanında anlattığı birebir yaşadığıdır. Yeşilyuva Mahallesi’ndeki o evi, tek göz gecekonduyu da görmelidir Salih Bolat...

Semtler, evleri ve binalarıyla; caddeler vitrin ve lüks arabalarıyla fazla da değiştirememiştir yoksulluğu.

Sokaklarında “sürterken” yıllar sonra Adana’nın, bunu fısıldadı Siptilli Pazarı... Şan Sineması’ndan ancak bizim duyabildiğimiz bir türkünün ezgisi havalandı. Bitpazarı, Suriyeli yoksulların cennetiydi artık!

Bilmiyorum, daha kaç yıl yaşarsız? Sevgili dostumun bir dahaki gelişine kadar yanarsa da yansın dursun özlemimiz.

MÜŞÜR KAYA CANPOLAT: BİR AŞKIN DELİSİ OLMAK...

Müşür Kaya Canpolat; Yaşar Kemal'in köylüsü. Başta Dağlarca olmak üzere birçok mücadele insanının avukatı, can dostu. Bunlar kadar önemlisi, Çukurova gözelerinden beslenen bir şair. Geçtiğimiz aylarda İstanbul Barosu, onun adına kapsamlı, kaynak bir kitap yayımladı: "Hayatı Kazanan Avukat Müşür Kaya Canpolat." 2017 sonbaharında Adana'ya, 'Yaşar Kemal Etkinlikleri' kapsamında geldiğinde doyamamıştım kendisine. Bu kitapla, belki biraz... Söz konusu kaynak kitap dün geçti elime; sağ olsun göndermiş Mehmet Doğan Karakuş adında bir başka Çukurova delisi aracılığıyla. Teşekkürler hayat adına Müşür Baba'ya. Selam olsun bu soydan insanlara... Kitaptan, Kadir İnce-su'ya verdiği yanıtlardan, bu pazar sabahı insanlık esintisi savrulsun istedim yüreklerinize:

"Babamın hayat felsefesini çok yakından biliyordum. Tüm yaşamını sevgiyle açıklayan birisiydi. 'Çocuk önce anasını babasını sever, onlardan başka gözü hiç kimseyi görmez' derdi. 'Sonra arkadaşlarını sever, sonra arkadaşlarından birini seçer; amacı yalnızca sevgiyi yaşamaktır. Sonra mutlu olmak için evlenir, çocukları olur, onları sevmeye devam eder. Sonra doğaya döner; gülü, yaprağı, suyu sevmeye başlar. En sonda da benim gibi güvercinleri sevmeye başlar...' diye eklerdi."

SABRİ ŞENEVİ SINEMA MÜZESİ

Yaşı 40, 50 dolaylarındaki Adanalı her “sinema çocuğu”nun bilmezden gelemeyeceği iki sinema vardı; biri Lüks, diğeri Çelik... İkisi de kışlık olmalarına karşın, mevsim tanımaz, yıl boyu film gösterimini sürdürürlerdi. Lüks Sineması, son yıllarda bir düğün salonuna dönüştürülmüştü; Çelik ise yıkılana kadar direneceğe benzer. Sonrasında Lüks Sineması, Adana Kent Alanı oluşumuna, geçen yıl bütün mahalleyle birlikte kurban gitti. Birkaç güne kalmaz sıra Çelik’te! Üç katlı Lüks Sineması’nın çıkış kapısından Saydam Caddesi’ne iner inmez, eskilerin “Kanlı Fabrika” diye bildikleri alana kurulan şimdilerin Saydam İş Merkezi’ni görürdünüz.

Dün, işte o “Kanlı Fabrika”yı geçer geçmez Alidede Mahallesi’ne dalıp Karasoku’ya çıkacak sokağa sapmasam; sapıp, aheste, çocukluğumun o eski sokağında adımlarken, iki katlı ahşap ve beyaz boyalı bir evin duvarında “Sabri Şenevi-Sinemaevi” yazısını göremez, göremeyince de ne Sabri Şenevi’ni tanıyabilir, ne de koca bir ömre gömülü sinema ve şiirle yoğurulmuş “çocukluğum anayurdum” a dönemezdim. Ahşap sokak kapısının sol yanına yaslanmış (Sabri Şenevi’nin arkadaşlarından) eski kulağı kesiklerden olduğu vücut dili ve mimiklerinden saniyesinde anlaşılan birisini gördüm ilkin. Çocukluk yıllarımızın Adana’sındaki mahalle kabadayılarından biriyle yüz yüzeydim işte. "Arkasında en az üç leşi bulunan cezaevi uzmanı" görünümündeki “abi”, en küçük bir faldomda sustalısıyla beni oracıkta hacamat edecek gibiydi. Uzun siyah paltosu omzunda, sokaktan geçerken duralayan ve duvardaki yazıdan hız alan merakla içeriyi görmeye çalışan beni izliyordu.

“Merhaba”ma, dudağının sol kıyısına yapışık sigarasını çıkarmaksızın gülümseyerek karşılık verdi. Uzunca boyu ve iri yarı gövdesinden artan boşluktan içerisini yaribuçuk görebiliyordum. Duvarlar boydan boya eski film afişleriyle donatılmıştı. Gıcır gıcır bir film gösterim makinası, hemen girişte karşılıyordu gelenleri. Dış görüntüsünün tersine sıcak yaklaşımından cesaretle gülümseyerek; “Görüyorum ki, Adana Sinema Müzesi’nin benzeri kişisel bir müze kurmuşsunuz buraya. Kim bilir ne güzellikler sunuyorsunuz-

dur insanlara... İçeri girmeme izin var mı?" dedim. Hızlıca duvarları gözlerimle taramamdan ilgimi, heyecanımı anlamaması mümkün olabilir miydi?

"Ne demek; buyur gel ağam" dedi. "İnsanlar gelsin görsün diye var burası. Ama önce, seni buranın asıl sahibiyle tanıştırmalıyım."

Bir kapıdan geçip dar bir koridora, sonrasında 50-60 metrekarelik bir avluya çıktık.

Avluda söyleşen üç kişiydiler. Konuşmaları bizi görünce kesiliverdi. Ak saçlı, orta boylu olanını işaret ederek, "İşte," dedi, "Sabri Şenevi karşımızda; bu sinemanın da, müzenin de sahibi... Aynı zamanda kendisi mahallemizin Yılmaz Güney'idir."

Avlu, mavi ya da yeşile boyalı tahta sandalyeleri sayılmazsa, mini bir yazlık sinema bahçesi olarak düzenlenmişti. Çevresindeki üçer katlı evlerden arta kalan boşluk, gökyüzünden payına düşeni engellemeyecek kadardı. Öyle ya, yazlık sinema demek; yıldızlı ve dolunaylı "Parlement Mavisi" gecelerde üşüyerek ve uyuklayarak film izlemek demektir...

Sabri Bey'le konuşmamız ilerleyip öğrendiğimce; doğup büyüdüğü, 60 yıldır yaşadığı bu evi, anne-babasının ölümünden sonra kişisel bir sinema müzesine dönüştürmüştü. Türkiye'de bir ikinci benzerinin olmadığını düşündüren bir "sinema delisi"ydi konuştukça seveceğim bu âşık insan. Yüreği hâlâ pır pır 60 yaşındaki bir çocuğa bütün öğle sonum feda olsundu. O anlattıkça coştığım bir sevgi ve sevinç dalgasına kapılmıştım bir kez. Avlunun sonunda demir bir mer-

divenle çıkılan küçük bir oda, sonradan görünce anlayacaktım ki “Sabri enevi Sinema Müzesi ve Yazlık Sineması”nın makinist dairesi. Duvarlar yine afişlerle donatılmış. Bir köşede sandalye üzerinde 45’lik plklar, bir pikap... “Pikap alışıyor mu?” dememle, bir 45’liği alıp, temiz yumuşak bir bezle sildi, bütün avluy-la birlikte komşu evlere şükran Ay’ın buğulu sesi yankıdı. Tıpkı sinemalardaki gibi film gösterim saati öncesi ve film aralarında çalıyormuş bu plkları. Kaset, Cd, mzikalar filan değil, ille de plk... “Komşularınız rahatsız olmuyorlar mı yüksek sesten?” dedim. “Niye olsunlar ki; onlarla beraber doğduk, onlarla yaşıyoruz. Komşuluk kardeşliktir...” dedi. Zaten, yazları televizyon izlemek yerine Sabri enevi Yazlık Sineması’nın bahçesini dolduran da “kardeşim” dediği komşularımış. Film aralarında ille de “beyaz” olmak koşuluy-la bedava gazoz ve çekirdek dağıtıyormuş konuklara. Hiç kimseden herhangi bir ücret almazmuş. “Nasıl geçiniyorsunuz?” dedim; “Bağ-Kur sağ olsun!” dedi. “Biz de gelebilir miyiz ailemizle?”; “Gelmezseniz darılırım...” dedi. “Arkadaşlarınızla da gelin. Yalnız bırakılırsam neye yarar ki burası!”

Sonrasında, girişteki 30-35 metrekarelik asıl salona geçtik. Demli aylar eşliğinde sorduğum hiçbir soruyu karşılıksız bırakmadı. Çocukluğunda tutulmuş sinemaya. Tenekeciymiş babası Karasoku’da. “Beşi bitirdim (ilkokulu) ancak. Okuldan sonra, yaz tatillerinde teşrifatlık, derken makinist yardımcılığı yaptım. Kopan filmleri yapıştırmayı öğrendim ilkin. Sonra bu

projeksiyon makinasını kullanmayı öğrendim. Umut filmini çektiği günlerde dükkânımıza gelen Yılmaz abi, ‘Sakin sinemayı bırakma. Sende iş var’ dedi. Hiç evlenmedim. Evlenseydim burasını böyle yapmama izin verir miydi karım?”

Geleni gideni hiç eksik olmazmış. Hakkında üç belgesel hazırlanmış. Duvarda, kimi Yeşilçam oyuncularıyla birlikte çekilmiş fotoğrafları da asılı. Biri Marilyn Monroe’nin kucağında, diğeri eski model bir video makinasının üzerinde, hamile ve sürekli uyuklayan iki sümsük kedi... Kışın hava ılıksa yine dışarıda, yağmurlu ya da soğuksa içeriye kurduğu projeksiyon perdesini kullanarak, gelenlere film izletiyormuş bu salonda. Şimdilerde Suriyeliler dadanmış; Türkçeyi biraz da burada film izleyerek kavramaya çalışıyorlarmış. Bedava Zaman Gazozu eşliğinde pek de sevmişler Yeşilçam’ın eski filmlerini.

Sabri Şenevi’nin giderayak bir karate hocası olduğunu da öğreniyorum. Bir ara yeniden bahçeye çıktığımda üç bisiklet, iki de motosiklet iliyor gözüme. “Hepsi de benim!” diyor. “Motorun biri trafikten men... Borcu-cezası çok. Kimseye de satamıyorum.” Yaklaşık üç saatim nasıl uçu anlamadım Sabri Şenevi Müzesi’nde. “Artık sizi hep rahatsız ederim; hem de arkadaşlarımla...” dedim.

“Gelmezseniz mabalım-günahım boynunuza...” dedi.

NURİ BİLGE CEYLAN'DAN 'ROMAN' GİBİ BİR FİLM: AHLAT AĞACI

Dün gece yalnızlığımın el ele bir film izledim bilgisayarda: Ahlat Ağacı. Nuri Bilge Ceylan'ın yazdığı, yönettiği yeni filmi. Bilgisayarda internet üzerinden izledim 3 saati aşkın sürede. Helal olsun gecem Ceylan'a... Çünkü sinemalarda, Yılmaz Erdoğan gibilerin komedi filmi çektiklerini sanıp kendilerinin "komik duruma" düştükleri cıvık filmlerinden yer ve izleyici bulamamıştı Ahlat Ağacı.

Bu yazıyı okuyan bütün dostlara ısrarla salık veririm. Ahlat Ağacı, bu yıl Yabancı Dilde Oscar Adayı'ydı bildiğiniz gibi. 91. Akademi Ödülleri'nde de gösterildi.

Konusu ise şöyle:

Üniversiteyi bitirip memleketine geri dönen 20'li yaşlarındaki Sinan, kitabını basabilecek bir sponsor ararken hem ailesiyle ilgili sorunlarla yüzleşiyor hem de bir dönem tanıdığı insanlarla yeniden buluşuyor. Geçmişle hesaplaşmalarıyla birlikte gelen bu karşılaşmalar en temelde Sinan'ın kendisiyle yüzleşmesiyle sonuçlanıyor. Doğu Demirkol'un başarılı oyunculuğuyla sivrildiği Ahlat Ağacı, özellikle ilk yarısında mizahı bolca kullanıyor. Öğretmen, yazar, asker, imam ve inşaatçı gibi karakterler üzerinden günümüz Türkiye'si üzerine geniş bir portre çizen film dede, baba ve

oğulu kapsayan üç kuşak arasındaki güç savaşlarını, özünde ne denli benzer olduklarını gözler önüne serek işliyor. Gerek oyuncu kadrosu gerekse konusu ve verdiği mesajlarla eleştirmenlerin adından sıkça söz ettiği Ahlat Ağacı'nda Nuri Bilge Ceylan sanki film çekmemiş, roman yazmış. Ya da roman yazmamış ona ait materyalleri filme aktarmış.

HEM ERKEK HEM EŞ OLMAK

Doğal bir bankamatik olarak 7/24 hizmetteyiz. San-ki çok anlarmışız gibi, hanımların giysi filan alacakları zaman, erkekleri mağaza mağaza niye yanlarında gezdirdiklerini, aslında biliriz.

Gelişen diyalog şöyledir:

-Nasıl bu güzel mi?

-Evet, harika!

-Ya bu?

- O da çok güzel...

-Onu mu alsam, şunu mu?

-Ya al işte ordan birini! Neb'lim ben hangisi güzel!

KADERİNE İSYANCILAR

Bugün, Seyhan'ın batı yanağında gezelerken bu kareyi onlardan izinsiz çekmeyi göze alamadım. Çünkü tam da bu cümlelerin sınırlarında cesaret aranırken, fotoğrafın en sağındaki bitirim, beni, tipime aldanıp mapusane arkadaşlarından biri mi sandı nedir; boyuma sarılarak çilingir sofralarındaki boğma rakılarına ortak etmekte çok ısrarcı gibi oldu. Az sonra araba kullanıyor olacağımdan, "hükümetlere" sürücü belgemi hiç de kaptırmak istemeyeceğimi belirterek (ve aslında ikinci, üçüncü öneriyi umarak) oturmadım aralarına. İçlerinden biri kıllandıysa da, "mapusane arkadaşım" sayesinde bu fotoğrafı çektim.

HAYATI UYANIK YAŞAMAK

Gece 11.30'da uykuya teslim olan eşim, sabah uyanınca, beni dün geceki bıraktığı biçimde "kitaplıkalem-likâğıtlı" görüp buna bir de şaşırmasın mı!

Nasıl da "sonsuz uyku" ufukta; kaçınılmaz ve zorunlu...

Hayatı bir de böylesi "uyanık" yaşamak var...

YOKSULLUĞUN RENGİ ACI

Bir haftadır yağdım yağacağım diye Çukurova toprağını umsuluk eden yağmuru fırsat bilip dört gündür dükkânı kapalı tutuyoruz ya; şöyle bir Hürriyet Mahallesi'ne dalıp anı avcılığına soyunayım dedim bugün.

Hürriyet Mahallesi mi? Başkaca bir söz etmeme gerek var mı; önce Muzaffer İzgü, sonra Nihat Ziyalan, ardından İbrahim Oluklu gelir belleklere Hürriyet Mahallesi denilince.

Daha sokaklarında, bile isteye kaybolacağım Güney Adana mahallelerinde milim milim adımlayacağımın heyecanı içindeyken, Karataş Yolu'ndan Regülatör Köprü'ye döner kavşakta Kubilay Altuntaş bir arabadan ses verip el sallayıp “suçüstü” yapmasın mı? Kubilay, bizim buraların “Heykâcî Baba”sı Turan Altuntaş'ın şimdilerde sıkı öyküler yazan oğlu.

Beni “suçüstü” yakalaması, hani şu 4 kez hacca gittiğini söyleyip daha besmele bile çekemeyen Yasin satıcısı genç vardı ya (Google'ye girin görürsünüz) , işte onların arkadaşı olduğu kesin 3 kişiyi, bu kez otomobil camlarını parlatıyormuş gibi yapmalarını gözlüyor olurkenki durumum. Gençler, “En Alttakiler”den... Bu kez ellerinde birer camsil. İstedikleri pa-

rayı alamayınca sanki arabaları çizecekler, içindekileri dövecekler gibi bir çaresizlik içindeler.

Daha aşağılarda, Kocavezir Mahallesi'nde Suriyeli-ler kendi ülkelerinde yaşanan dramdan oldukça uzak bir düzen içinde Adanalılaşımlar! Gün geçmiyor ki lastik botlardan karanlık sulara gömölüp sonra sahile vuran umutların peşinde olmak yerine kentin güney varoşlarında aslında yabancısl olmadıkları bir yoksullukta öğütölmüş gibiler.

Ne kadar da bize benziyorlar; yoksulluğun rengi dünyanın her yerinde aynı.

Bunu içim ezilerek bugün bir kez daha acıyla anladım.

BİR DÜŞ ENKAZI İÇİN SENARYO TASLAĞI

İstanbul'da tutunamayan, düşlediği 'o büyük filmi' bir türlü çekemeyip hak ettiği ün ve paraya kavuşabilmek için 'cırmalayan' yönetmene, uzun yıllar önce Adana'da bıraktığı bir başka tutunamayan 'kötü şair' arkadaşı, bir gün telefonla ulaşır.

İki şiir kitabı yayımladıktan ve taşra semalarında doğmadan batan gamlı bir kış güneşi gibi silinip gitmekten küskün şair, yönetmen arkadaşına, yalnızca kendisinin çekebileceğini umarak (ve karşılaştıklarında bir şişe bira ısmarlayacağı sözünü verirse) uzun bir aradan sonra kalem ve kâğıtla barışmasının coşkusuyla, bir film öyküsü yazdığını, dilerse hemen gönderebileceğini söyler.

Arayış içindeki yönetmene, diğer sinemacılardan yazacak öykü ve sonrasında senaryo kalmasa da, şair eskisi arkadaşının bu işi kıvrılabilecek kalibrede olmadığını (yeniden, bir kez daha) düşünerek, onu incitmemek adına ilgilenirmiş gibi yapar. Her zamanki meraklı ses tonuyla, telefonun diğer ucunda da kaşlarını kaldırarak, öyküyü kısaca anlatmasını ister. Büyük bir olasılıkla su katılmamış bir lümpen olabilecekken, (zaten doğup büyüdüğü varoş denizi İstiklal Mahallesi'nden başka ne beklenebilirdi ki? Prof. mrof. olacak değildi ya!) kimilerince, özgün bir şiir dili yara-

tamamış ve genel olarak patinaj yapar sayılsa da, iyi/kötü adı 'şair'e çıkmış Adana'daki arkadaşı, İstanbul'daki yönetmene göre hiçbir zaman hiç mi hiç umut verebilecek entelektüel donanımında birisi olamamıştır. 'Kötü şair' de bir mucize peşindedir aslında: Olmaz olmaz; belki de özgün bir senaryo 'patlatacaktır' yazdığı öyküden! Kendisi de bir Adana kaçkını, İstanbul sığınmacısı yönetmen arkadaşı bu senaryoyu filme alacak parayı bulabilirse, çekeceği bu filmle her ikisi de 'adam' yerine konulacak, ömürlerinin olanca son yıllarında ciddi sanat insanlarıncı benimseneceklerdir. ...Ya da balık batıp yan gidecek, köprüler yıkılacak, gemiler yakılacak, onlar da 'sittin sene' İstanbul ya da Adana'da yaşıyor olmanın hiçbir şeyi değiştirmedişini, ülkedeki sanatçı olmanın dayanılmaz kısılcığında eriyerek anlayacaklardır!

Ama, ama bu kez, bu öyküyle, belki...

(İşte tam burada, şair; yazgısına ortak saydığı İstanbul'daki film yönetmeni arkadaşını, Adana'da Denizli Mahallesi'ni teğet geçen tren yolunda Mersin'den gelen trene kafa atarak intihar eden başka bir arkadaşının hazin öyküsüne zoom'lar...)

Aslında şair, olsa olsa bir yıl önce intihar eden arkadaşından hayatının kimi anlarını ödünç alarak yazdığı bu öyküyle, şiir yazıyorkenki rahatlamaya ekleyebileceği küçük bir iç erincine ulaşmak istiyordur.

O kadar!

SÖYLEMESİ 'AYIP'

Bazen hiç yapmayacağım şeyleri yapmaktan, söylemeyeceğim sözleri söylemekten pişmanlık duyup üzüldüğüm oluyor. Bunlardan biri ve en önemlisi; birçok konuda 'zerrece' bilgisi olmadığı halde her tartışmanın 'hükmen galibi' insanlara yönelik. Değil mi ki onlar, 'bilgi sahibi olmadan fikir sahibi olanlardır.' Ama açıkça söyleyemediğim şu sözümünden de, söyleyebilmiş olsaydım hiç pişmanlık duymazdım: "Arkadaş, kusura bakma, ama sen hayatında yedi (7) kitap okumamışsın, oysa (söylemesi ayıp) ben yazmışım..."

KABALIĞIMIZ BULAŞICIYMIŞ

Son yıllarda kadınlara ilişkin bir gözlemim de şu: Hele de paçayı kurtardıkları garantili bir işe sahip olmuşlarsa, onlara işi düşen biz erkek vatandaşlara karşı çok kabalar.

Bugün dış sorunum için bir devlet hastanesindeki muayene amacıyla 'huzuruna çıktığım' kadın doktor (ve ona öykünen yardımcısı da) baktım 'sen, sen, sen!' deyip duruyor. Bir afra tafra sormayın gitsin falliklerde. Bir an düşündüm, olur ya belki ben anımsamıyorum, onlar Sarıkamış Muhabere Taburu'nda ya da Mamak'ta ya da Sivas Temeltepe'deki askerlik arkadaşlarımdan olabilirler miydi?

Mutlaka, belki, sanırım, kesinlikle, galiba...

GÜNSULARI

Sayıyla da yazılsa yazıyla da hiç değişmeyecek biçimde uzun yıllar elime kalem değmemişliğin acısını son üç yıldır az az yazabildiğim şiirlerden çok, “deneme”yle dindirmeye çalışıyorum ya; baktım bu “Günsuları”yla elim ufaktan ufaktan “günlük”e de kaymaya duruyor.

70’li yıllar, edebiyat dergilerinde sıklıkla günlük yayımlayan yazarlardan Muzaffer Buyrukçu, Sami Nabi Özerdim ilk anımsayabildiklerimden. Hele Buyrukçu, hele Buyrukçu...

Sanırdınız ki okuduğunuz “günlük” değil, resmen “öykü!”

Şimdilerde görebildiğimce KIYT’da Attila Aşut Usta sürdürüyor bu türü “Yazıevi Günlüğü”yle. Çok yararlandığım, her okuyuşta damağımda şiresi kalan anlatımıyla Attila Aşut; engin birikim harcını sağlam dünya görüşü, üst düzeyde dil bilinciyle karınca, dergiyi her sayı merakla beklenir de kılıyor.

Günler üzerinden hayatın hesabını vereceğimiz birileri olmalı... En azından kendimizle yüzleşmemizi sağlayan “günlük” türü, rahat okunurluğu, anlatımdaki içtenlikle de yazarı okurla bir “çayevi sıcaklığı”nda buluşturuyor.

Öncesinde, yazacağımızı bilerek ilişkilerimizi ince bir süzekten geçirmiş oluyoruz.

Edebiyatı gözümüzün önünden, yüreğimizin çepe-
rinden uzak tutmuyoruz.

Kalır bir şeyler; bir gülüş, bir dize, bir küfür, bir aşk
belki; şu zor günler arasından sıyrılıp gelerek...

BURHAN GÜNEL'LE GİDEN

Değerli; birçoğumuzun usta saydığından yana kuşku bulunmayan yazarımız Burhan Günel ağabey yarın (bugün) yazdıkları ve “bütün hayatlardan oluşmuş hayatına” veda edip dünyayı geride kalanlara “emanet” edecek.

Acısı yaktı kavurdu sevenlerini.

Sevmeyenleri de olur insanın; bu çok doğal... Onlar “kına” mı yakarlar, bir yerlerine kına mı çalarlar; kendileri bilir!

İbrahim Oluklu Hocam; bir incelik örneği gösterip önce Feyyaz Kadri Gül’ü aramış telefonla. Damda, yağmur altında, aylar öncesi küvete ektiğim yeşil soğan hasadındaydım. Kızım koşar adım telefonu kesilmeden yetiştirme çabasında, düşeyazdı!

“İbrahim Oluklu adında bir abi arıyor baba...”

Oluklu Hocam; Burhan Abi için bir veda metni hazırlandığını, Ataol Behramoğlu’nun Cumhuriyet’te konuya önyak olduğunu, metni imzalayanlar arasında bulunmayı isteyip istemediğimi soruyordu. Mehmet Taşar adına da konuşup Burhan Günel için cenaze törenine katılamasak da usta yazarımıza veda etmeyi görev saydığımızı belirttim Oluklu’ya.

Oluklu’nun, anladığım kadarıyla Burhan Günel’le dostluğu hepimizden çok daha içerlikliydi.

Bunu, sanırım yazacaktır İbrahim Oluklu Hocam.

Öğleden sonra saat 15.00 gibi buluştuğumuzda Mehmet Taşar ve Feyyaz Kadri Gül'le paylaştığımız "Burhan Günel acısı"na Gülderen Canyurt da Karabük'ten katılıyordu.

Büyüksaat'in sağ kanadındaki Kazancılar'da bizim gibi beş parasızların sığındığı içkievinde söyleşmekten çok, dertleştik.

Böylesi buluşmalarda "antenler" alkolün de etkisiyle daha duyarlı oluyor! Güzel, yazılası sözler ediliyor ara ara...

Her üçümüzün "eski" bir dostu için ettiğimiz; "...Onun cezası yalnızlığıdır!" sözü de böylesiydi işte. Ve aslında ne kadar da isterdik o an, orada yine birlikte olmayı. Her ne kadar bilgi ve birikimli olsa da "bağışlanmaz günahları"nın, şiirleriyle üstünün örtülemeyeceği gerçeğinin acısıyla yüzleştik...

İçkievinin "ölüme yazgılı" tutsağı Karabiber; o üzerine çok bol gelen gülkurusu ceketinin içinde her geçen gün eriyip yok oluyordu!

Her günkü gibi bugün de "boğmaya vurmuş", ağzında paslı bir şarkıyla merdivenleri yıkıladüşe tırmandı; eski bir buzdolabı ambalajından oluşan "karton yatağına" olsa olsa kırk kilo çekecek yüz elli beş santimlik vücudunu ve bütün hayatını fırlattı, attı; bitli bir battaniyeye sarmalanıp bir saatliğine sızdı.

Günü bitirmeyi evde bekleyenlerimizle sürdürmek üzere içkievinden çıktığımızda Karabiber, Kazancılar çarşısının karanlığında erimişti!

OTUR, SIFIR!

Arkadaşlardan birçoğu, "şair" artı "yazar" olduğunda çok ısrarcı! Üstelik bir de, "Ben yazarım, sonrası editöre kalmış." demezler mi? "Göründü" yerine "görüktü"de çuvallayıp ya da "takdim", "alâka", "velâkin", "ilelebet", "ayriyetten", "lâyık" yerine "laik" vb. sözcükleri yeğlemelerinden geçtim; sanki onlar benim, ben onların yaşıdayız. Savruk, özensiz ve Arapça-Farsça özentili bir dil saplantısındalar.

Dahası, ayrı ya da bitişik yazılacak ki, mi, de, da'larda tökezleyip "grup"la "gurup"u, "özgün"le "özgü"yü, "karşın"la "karşı"yı (...) birbirinin aynısı sanmazlar mı; delirmemek elde değil.

AMİN

Komşu kadınlar gidiyor diye, yengenizin teravihe gidesi tuttu. Döndüğünde, "Daha güzel şiirler yazabilmen için dua ettim." dedi. Yedim ben de!

"HAYVAN"LARA SU

Erken bastıran sıcaklardan iyice susadığı, büzüşen yapraklarından anlaşılıyordu ağacın. Bir kova daha su dökerken, annemin bitkilere "hayvan" dediğini anımsayıp "İyice sula hayvanı." dedim.

Hiç yadırgamazken bu sözü park bekçisi; o yaptığından, ben annemin sözünü anımsamaktan mutlu, gülüştük.

BELLEĞİN ELEĞİ

Son zamanlarda nedenini çok yakında anlayacağım bir unutkanlık furyası feleğimi şaşırtıyor. Öncelerde bunu, hayatı dibine kadar önünü almak da istemediğim bir yoğunlukta yaşadığımı sanmama bağlar, böylece teselli bulurdum.

Ama, baktım iş, çok yakınlarda bile yapıp (yazıp) ettiğimi anımsayamamalara vardı. Bir can dostun, "Artık çok oldun, sen bana daha çok gereklisin; hemen yarın doktora gidiyorsun!" demelerinden kurtuluş olmayacağını anlayarak soluğu bir hastanenin nöroloji polikliniğinde aldım. Bununla ilişkili mi, değil mi onu da öğreneceğim; güpegündüz uyku seansları sorunla da, bu çarşamba (22 Mayıs, 13.30'da) yüzleşeceğim.

Hadi, şunu da bilin; bugünlerde 'müdavimi' olduğum dişçim, "Abi, vazgeç sen bu diş yaptırma sevdandan; bak, zaten yaşın olmuş 59! Bundan sonrası maçın uzatmaları. İdare et! Şurda yaşasan yaşasan..." demeye getirmez mi bir de beni başından savarken...

İşbu nedenledir ki 'vasiyet' hazırlama zamanım mı geldi nedir; bi akıl verin...

"KENDİNE GİTMEK"

Günlük konuşma dilinde şu 82 milyon kişiden bir kişi bile örneğin "kendime gidiyorum" demez. Dese de saçma bulunur. Şiirin büyüğü dili bu olsa gerektir.

AH MARİLYN, ADANA GÖKLERİNDE DE SEN

Ömer Zülfü Livaneli'nin "Mutluluk" romanını, (geçtiğimiz haftalarda yayımlanan "Serenad"ını okumadan elbette) başrollerinde Özgü Namal, Talat Bulut, Murat Han'ın oynadığı, Abdullah Oğuz'un yönettiği, müziğini de yine Ömer Zülfü'nün hazırladığı, aynı adlı filmi izlemeden biraz önceleri okumuştum.

Romanda ay yüzeyinde, 'dolunay hali'ndeyken beliren ve hiç silinmeyen sarışın, güzel bir kadın portresinin varlığından söz ediliyordu.

Ayrımsadım ki, dolunaya odaklanarak bakıldığında görülebilen o sarışın güzel, Marilyn Monroe'dan başkası değil...

Ve kimi zamanlar ben Adana sokaklarında, Marilyn gökte; adım adım geziyoruz bizimle 'yumulmaç' oynayan bir şiirin izini sürerek...

NÖBETÇİ ŞAİR

Gece... Sağır mı? Değil! Dilsiz? Hiç!

Sokakta gece, kedilerin ağlamasıyla yırtılıp kanıyor bir yerlerinden. Bir çocuk gibi ağlıyor, yırtınıyor (sanırım dişi) kediler.

Tanrının, hayvanlara “hayvan” oldukları için verdiği “ceza” neden? Bütün sorunları, dertleri yalnızca “aç ve açıkta kalmamakla” sınırlı oysa. Bir tek o, evet bir tek bu ikisini çözebilseler yetecek.

Gülmek mi? Bunu, yanılmıyorsam yapabiliyorlar (belki yani!) Konuşma işi, tamam... Öncelikleri barınmak ve doymak; yaşayabilmenin biricik önkoşulları... Onlar ki kendilerine sevgi ve aş sunanı unutmuyorlar. Ve biz onları değil, onlar “seçiyor” bizleri.

Daha dünkü akşam hamsiydi yemeğimiz. Bu kez birasız...

Biz pişirerek yiyip doyacağız; üç kat aşağıya indirip bir duvar dibine “sofralarını” kurduğum “bizim sokağın kedileri”yse, çiğ...

Hepsi bu.

Bir yılı daha belleğimizin çöplüğüne gönderip yenisini kucaklamamıza dört gün kala, Yaşam Sanat’ın Ocak sayısının deneme baskısında yapılacak “düzelti-ler” için (her ay olduğunca) bu gece de 03’lerde “nöbetçi şair”inizim...

Kulağım bir yandan da gecede.

Ağıtlar var karanlığın ortasından yükselen. Ya da ağlamalar... Kedi yırtınışları!

Artık yalnızca mart’larda değil; başka başka aylarda da “kunluyorlar” nedense...

"HAYAT KADINI"

Ben bir de şu "hayat kadını" söylemine katılmam. Çok olumsuz ve bir o kadar da saçma bir anlam yüklemişiz bu tanıma. Oysa her kadın "hayat kadını" değildir? Vurgu iğrenç olunca dilimiz tutulup elimiz kolumuz bağlanıyor.

“BİR YUDUM SEVGİ”

Amaçladıklarının zehirli hırsına kapılıp milyonlarca türdaşını yakıp kavuran, açlık ve işsizlikle “terbiye eden”, çıkışsız kalınca da var olan güzelliklerin kendisiyle birlikte eriyeceğini sananlar, sevginin değil, yalnızca kötülüğün, savaşların, korkunun simgesi olarak anılmışlar.

Sevgi... Katıksız, karşılıksız. İnsanı besleyen. “Dünyayı kurtaracak” olan. Varsa eğer, ruhunu yücelten. Ne yazık ki, çoktandır karşılığı gözetilen! Arkadaştan, eş’ten, sevdiklerimizden esirgediğimiz! Olmadığı yerde yokluğu hemen duyumsanan. Onsuz bir bebekten katil, terörist, hırsız, canavar da yaratabileceğimiz...

Sevgi... Fazlası göz çıkarmayan. Sevgiler ki çiçeksiz; batıkta gömü şimdi! Elle tutulabilir; gözle görülmesi ne demek! Ama satın alınamayıp ederi saptanamayan... Okuduğunuz, izlediğiniz, dinlediğiniz bütün sanat ürünlerindeki “hammadde.”

TIRIŞKADAN BİR RÜYA

Kendisinden hiç umulmayacak bir biçimde ve hepimizden gizleyerek bir roman yazdığını ancak ünlü bir yayınevinde basıldıktan sonra anlayacağımız çok yakın bir arkadaşımız için sevince boğuluyorken, uyanıverdim az önce.

Bu sürprizini kutlamaya, onu çok mutlu edecek tümcelerle hazırlanırken roman sonlarında "araya giden" bir aşka çok üzülmüştüm. Çünkü bir "aşk"tı anlatılan ve hele bir romanda hele de yazarı ona ihanet etmemeli, hakkını teslim etmeliydi. Ve çünkü biz aşkı böyle öğrenmemiş, böyle "bellememeli"ydik: Sen kalk onca yaşında bir türkünün peşi sıra kavuşulan bu zor aşka ulanacağına, bir yazar olarak paralanmayı göze alıp romanı belki de böylece bir anlatım ve Türkçe şölenine dönüştüreceğine, onu bir dolgu malzemesi olarak kullan!

Haksız mıyım şimdi: Belki de hiç yazılmamış romanda bir kadınla bir erkek bir türkü ezberlemek, onu sahnede yorumlamak üzere günlerdir çalışırken, aniden nasılsa "pat diye" birlikte oluverirler; her canları sıkıldığında da bu hep böyle sürer gider! Bir ara, "Belki de burada yazar, aşkın, bu ilişkinin ardından

filizleneceğini düşünmüştür." diye ona arka çıkmadım da değil.

Ama sonrasında; arada hiçbir duygusal bağ söz konusu değilken bu "birlikte olmayı" çok sakat bulup romanı sakız gibi uzatmasına kızarak rüyamı sonlandırdım. Gündelik yaşamda böylesi ilişkilere artık "aşk" deniliyorsa da, hiç olmazsa romanlar, şiirler, öyküler, şarkılar, filmler temiz kalmalıydı.

Güneş doğsun, ortalık ışınsın ben o "yazar"a yapacağımı biliyorum...

YAYIMCIYA (EDİTÖRE) SAYGI, TÜRKÇEYE SAYGIDIR

Aslında başlık anlatıyor her şeyi. Yazdıklarını bir dergiye göndermeden önce özenle okuyan yazar, aynı zamanda dil alıştırmaları da yapmış sayılmaz mı? Gerisi, yazdığına ya da kendine saygı olarak da adlandırılabilir. Yine de (gözden kaçan değil) sürekli aksayan bir şeyler varsa, bu 'kalem sürçmesi' değil, başucunda Yazım Kılavuzu bulundurma üşengeçliğidir.

Yani'si bence şu: Bir yazar, önce kendisinin okurudur; bunun için Türkçeye saygı...

ATTILA AŞUT'A YETİŞEBİLMEK

Bir gün, Attila Aşut ağabey için yazacağım doğrusu hiç aklıma gelmemişti. Sevgili Celal Karaca'nın, benim için bir onur, aynı zamanda sınav da olabilecek önerisi, iletiyi okuduğum ilk anlardan heyecana dönüştü.

"Edebiyat Nöbeti", sorumlu dergiciliğin bir gereği olarak Attila Aşut gibi artık çok zor ulaşılabilecek bir cevhere, bu toplumun borcunun hayli kabardığını düşünüp duyarlı bir birey olarak bana da böylesi bir "şans" veriyordu.

Bir an düşündüm: Çünkü karşımdaki insan "Attila Aşut"tu; dile kolay! Bugüne kadar yazmaya çalıştığı (denebilirse) şiir, değini ve denemelerinde dilimize olan saygı ve sevgisini kendince geliştirerek korumaya çalışmış birisiydim; hepsi bu! Yazacaklarım, onun gibi "...ağzı dili kurusa kendisi için bir bardak su istemeyen, ancak size karşılığında damacanayı sunan..." (Sevgi Özel) öylesine engin gönüllü bir dil ustası, aydın bir yurtsevere yakışacak güç ve değerde olabilecek miydi?

Çünkü o, bütün hayatı boyunca "dilini yurdu sayan", örnek alınması gereken, bu ülkenin onurlu, saygın bir gazeteci, şair, yazar ve mücadele insanıydı...

Kişiliğinin filizlendiği genç yaşlarında siyasal mücadeleye Trabzon Devrim Ocağı'nda 'merhaba' demiş Attila Abi. Gazeteciler Sendikası ve Türkiye İşçi Partisi'nin kurucularından olmuş. Sonrası mı; "Sömürücülü-

ğe Karşı SAVAŞ’ı *haftalık sosyalist gazete* olarak çıkarmış. *Kıyı*’nın 1961’de kurucularından birisiymiş. TİP Genel Yönetim Kurulu ve Merkez Yürütme Kurulu Üyesi olarak *TİP HABERLERİ* dergisini omuzlamış. Türkiye Komünist Partisi (TKP) Merkez Komitesi’nde, İngiltere Türkiyeli İlericiler Birliği’nde (İTİB) ve Sosyalist Birlik Partisi’nde (SBP) çalışmış. 12 Mart’ta zorunlu yurtdışı, 12 Eylül’de Mamak’ta 37 ay sürecek tutukluluk (O sıralar ben de Mamak’ta ondan habersiz bir askerim!) ama her dönemde omurgalı bir sosyalist olabilmiş.

Bilindiği gibi, ülkelerin tarihleriyle simgeleşmiş kimi değerleri, gülümseyen enerjileriyle örnek olagelmışlerdir. İktidarlarca “sakıncalı” ve yok sayılmaları “yok edilmelerine” yol açsa da, bu soydan insanların adları, beslendikleri aydınlanma sürecinde bütün hayatlarını ısıtan bir duruşun özetidir. Soyadları; yalnızca onurla anılabilecek, erdemle taçlandırılacak bir mücadelenin dipnotudur.

İşte “*yüreği bilinçle atmaya başladığı ilk günden beri solda olan*” insanlardandır Attila Aşut. Düşünce ve inançlarını sıkı sıkıya donanmış, kavgayla harmanlanmış bir kişilik... Kuşağından geriye kalan değerleri, bozulmamış bir sevdanın mayasıyla yoğuran sanat ve düşün adamı; gazeteci, yazar, şair... Açıkça itiraf etmeliyim ki Attila Abi’yle şu ana kadar yüz yüze gelememiş, bakışlarına dokunamamış olsam da, doğal olarak kendimi onun bir öğrencisi sayıyor, yakınında, yanı

başında gerek siyasi, gerekse edebiyat ve dil mücadelesinde bir yoldaşı biliyorum.

“Attila” ve “Aşut” sözcüklerini ilk kez bir arada gördüğüm tarih, çok da eski değil. İlk kez *Kıyı*’nın beşinci döneminde (2007-2017) yazdıklarıyla rastlaştık. Bunca yılı Attila Aşut’suz geçirmemde bütün sorumluluk benimdir! Yazıp çizmeye uzun yıllar ara vermiş olmam bunun biricik nedenidir. Benim için Attila Aşut’u “yakalamak”, onun *Kıyı*’daki “Yazıevi Günlüğü”yle başladı. Yazdıklarına okur olarak yetişebilme şansımı Mart-Nisan 2011’deki 270. *Kıyı*’ya çıkabilmek, o uzun yol gemisinin yazar-şairlerinden birisi sayılmakla elde edebildim; bununla onurlandım; bir ömür yeter...

“*Kıyı*”, biliyorsunuz geçtiğimiz yılın sonlarında 310. sayısıyla (Yaşar Kemal’ce dillendirirsek) “yornuk atmak” için öğle uykusuna yattı. Attila Aşut’u anlamaya çalışan, savunduğu değerlere aynı dünyanın bir yurttaşı olarak bütün ömrünce saygı duyan bir kardeşi olarak ben, adını her gördüğümde kıpır kıpır bir coşkuyla dolmuşumdur; “Yazıevi Günlüğü”nü “*Kıyı*”da okurken, telefonda konuşurken...

Rastladığım her dergide, *BirGün*’deki “Dilin Kemiği”nden başkaca “Acının Külrengi”, “Günlerin Kıyısından”, “Siyah Beyaz Yazılar” gibi kitaplarından yansıyan ışıyla ondan aydınlanma sürecim devam ediyor.

Adı devrimci bir inatla özdeşleşen, öz Türkçede tizlendiği dil aşkını gerek gazeteciliği, gerekse edebiyatında olduğu kadar günlük hayatında da vazgeçilmez

ilkeleriyle savunduğunu çok iyi bildiğim Attila Abi; aynı çağda, bu çok zor günlerde yaşadığım için onur duyduğum insanlardandır. Onunla ilk kez 2017 Eylül’ünde İstanbul’daki “Adalet Mitingi”nde bir araya gelecektik; ne yazık ki olmadı! Dört milyona yakın coşkulu, demokrasiye, adalete susamış insan selinde bu dileğim, değerli dostum, “Kıyı”nın Yayın Yönetmeni Ali Mustafa’nın da bütün çabalarına karşın gerçekleşemedi!

Olsun; canı sağ olsun... Yeter ki eksilmesin düşün, sanat, edebiyat hayatımızdan...

Yazıyı, değerli dostu Ahmet Özer’in ona ilişkin sözleriyle bitirirken, böylesi bir hayatı herkesin yaşayabilmiş olmasını diliyorum:

“Attila Aşut; çalışkanlığı, üretkenliği, haksızlıkların üstüne gitmedeki kararlılığı, duygusallıktan arınmış akılcı eleştirmenliği, siyaset alanında belirlenen çizgisinden sapmadan yürüyüşü, sanata adanmış kişiliği, basın alanındaki yorulmazlığı ve Türkçeye olan sevdasıyla örnek bir değerimizdir.”

**KEMAL AYDA:
ŞİİRLE KARARAN BİR KOCA ÖMÜR!**

Onu tanıdığım 1975'te 15 yaşında çaylak bir şair adayı olan ben, nasıl da gıptayla izlerdim Türkiye'nin en yüksek satışlı gazetesi Hürriyet ve Kelebek'te şiirleri 'takır takır' yayımlanırken. Ümit Yaşar Oğuzcan yönetiminde şiir köşeleri olan bu gazetelere sonradan Hayat, Ses, Hey vb. 'mecmua'lar da eklenecekti. Kemal Ayda ile Salih Bolat, (ki ağabey-kardeş düzeyinde dostluğumuz hâlâ sürer) Ahmet Fazıl Göktaş, Turan Altuntaş (ayrılık acıları gönlümüzde), Hüseyin Yapıcı gibi adlarla da o dönem yayımladıkları Koza dergisinin mutfağında yer bulacaktım kendime. Koza, fazla uzun ömürlü olamazdı; olmadı da. Salih'le birlikte 'dergi' olgusunun farkına varıp bu ad-

larla yollarımızın yönünü değiştirmemiz kaçınılmazdı; öyle de oldu.

Kemal Ayda ise hiç evlenmeyi düşünmeden, kendisinden başkasını hiç okumadan, okursa 'etkilenip' yazamayacağını düşünen, ama hep 'aşk şiiri' yazdığını dünya aleme haykıran, yoksul ama mağrur yapısını hiç bozmadan koruyan, sabahtan akşama bütün Adana'yı milim milim gezen, kendi adlandırmasıyla "Adana'nın iki Orhan Veli'si"nden birincisiydi. İkincisi, ondan birkaç gömlek üstün F. Kadri Gül'dür. Kemal Ayda, biraz da bana Hüseyin Avni Dede'yi çağrıştırmasına karşın, şiirleriyle ondan çokook uzaklarda bir "bilinmez sevgili"ye yol alan, bir sokakta ansızın karşıma çıkıverip bağıra çağıra her şeye isyanını küfürle soslandırıran, 'canlısını' gördüğüm ilk şairdir. Dün yine bir karşı kaldırımdan seslendi. Bol bol şiir okudu yürürken. Sövdü hiç eksilmeyen hayali düşünmanlarına, ona buna. Bir ara, yeni çıkaracağı kitabını muştuladı.

Sonra mı; sonra, çok da sevineceği ve hüznüleneceği bir şey yaptım; eski dostu Salih Bolat'a selam uçurmasını sağladım telefonla.

Onun şiirden başka hiçbir sevdası yok hâlâ. Ha, bir de hiç gelmeyecek olan "liseli sevgili"si...

OYA'LANMAK

Yazarken son sözcüğü, kendisinden sonra gelecek olanı fısıldarken kalemime, yakaladığım ne çoktur...

SÖZCÜKLER Kİ

Onlar bizi yaratıyor, biz de onları... İnsan 'yaktığı'
sözcükler kadar var...

"ŞİİR Mİ YAZICINIZ?"

Atmaya kıyamayıp bir gün (ola ki) kurulacak bir müzeye filan vermeyi düşlediğim Rus işi Zetion fotoğraf makinem ve sanırım Alman üretimi Erika marka daktilom, bu sabah gözüme yeniden ilişince söylemesine bir anı sökün etti 80 öncesinden:

O gün, Salih Bolat ile birlikte gelmesini beklediğim Mustafa Emre (o zamanlar 'Dertli') ve ben, önceden sözleştiğimiz üzere Seyhan Baraj Gölü çamlığına gidip yayımlamayı planladığımız derginin yazı ve şiirlerini 'daktilo edeceğiz.'

O sırada caddenin karşısından bulunduğum yere doğru gelen (Salih'in sanırım Adana Erkek Lisesi'nden arkadaşı) Tufan Bolat (komşumuz olurdu) selam verip orada ne beklediğimi ve elimdeki çantanın daktilo olduğunu anladığından, merakla sordu:

- Hayırdır, daktilo mu o?

Ki daktilo o yıllarda sol örgütlerden ele geçen silahlar gibi bir suç aleti ve 'mühimmat'tan sayılmaktaydı.

-Evet, daktilo!

(Salih'le arkadaşlığımızı da bildiğinden)

-Kimi bekliyon, Salih'i mi? Beraber oturup şiir mi yazıcınız yoksa?

-Evet, onu... Birazdan gelir. Bekle istersen...

-Yok, boksörün selamı var, güzel yazın şiirlerinizi ha!

... dedi ve o günden bugüne görüşmemek üzere toz oldu!

MAYIŞINCA

Evde ne zaman "iki tek atmaya" kalksam zararlı çıkıyorum. Yumuşayıp mayıştığımı gören horanta, daha önce "yokk, olmazz!" dediğim her şeyin "olur"unu alıyor...

KİŞİYE ÖZEL DERGİ: FACEBOOK

Eli kalem tutan herkes haklı olarak yazdıklarını yayınlamak ister. Sözüne güven duyulan hiç kimseden eleştiri almadan, kolayından, saniyesinde 'bir tık'la insanlara ulaşmanın sonucu, ortam seri üretimden dolayı kötü ürünlerle doldu, taşıyor.

Elbette yazmak iyi, güzeldir. İnsan yaşama bağlanır, yaza yaza güzel ürünler de verebilir.

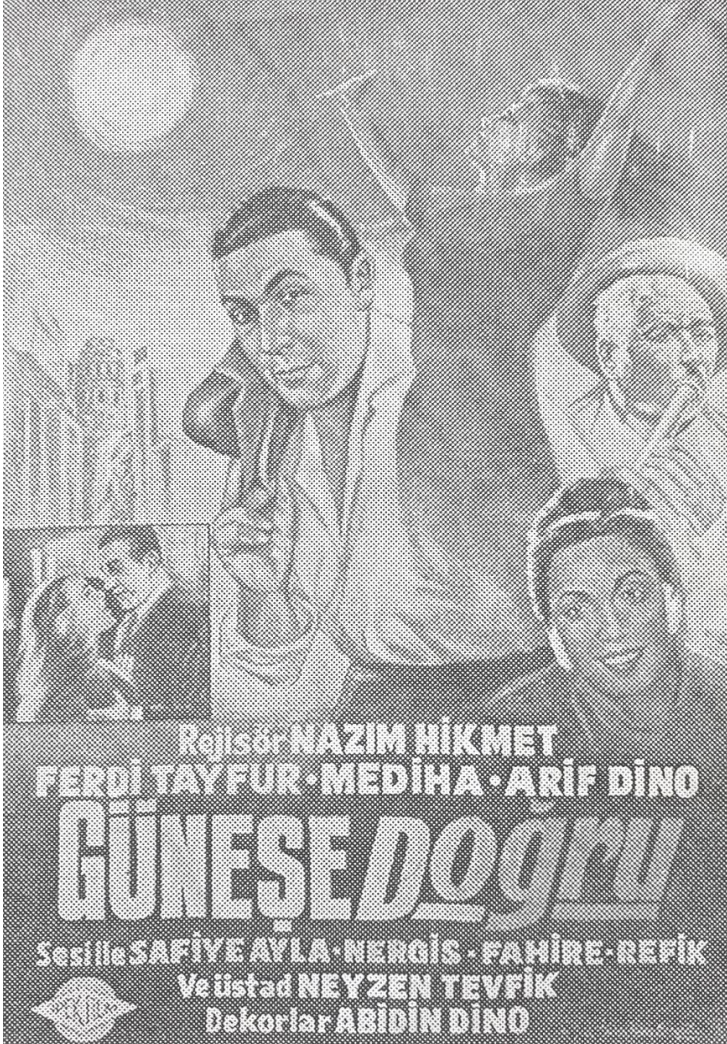
Bizim kuşak ve öncekiler için yazdığını yayınlatabilmek çok zor olduğunca hemen de düşünülmezdi. Varın siz, dolayısıyla bir dergide yer alabilmenin önemi ve değerini şimdiyle karşılaştırın.

Görülen o ki, sanal dünya artık hepimiz için "kişiyeye özel dergi"ye dönüşmüş durumda.

Kitap yayımlatmak da 2-3 bin lirayı göze alan herkes için "çocuk oyuncağı!"

Bu da işin başka bir acı boyutu...

NÂZİM VE SİNEMA

Eldeki bilgilerime göre Nâzım Hikmet, bu filmde başka Muhsin Ertuğrul'la birlikte "Cici Berber"i de yönetmiş. Mümtaz Osman takma adıyla "Karım Beni Aldatırsa"ya ise "rejisör" olmanın ötesinde senarist olarak da imza atacaktır.

EŞREF KOLÇAK: EKSİLEREK YOK OLAN BİR RÜYA USTASI...

Elbette ki yalnızca Eşref Kolçak değil: Yılmaz Güney de, Fatma Girik de, Orhan Günşiray da, Türkân Şoray da, Ahmet Mekin de, Erol Taş da, İhsan Gedik de, Kadir Savun da, Tuncel Kurtiz de. (...)

Bir sinema perdesinden gönüllerimize akan dere de hayatlarımızın yorgun eskizleriydi bu adlar ve binlercesi.

Ne yazıktır ki sonbahar, bizden bir kuşak öncesi bu sanatçılar için artık çoktan "kış"a döndü. Ortalık buz! Eşref Kolçak... Benim için, birçok anlamda 'talihsiz' bir hayat yaşamış, sinemanın şanssız emekçilerinden, önemli 'jön'lerinden olduğu kadar, oğlu Harun Kolçak'ın ölümünü görmüş, 'sırasız ölüm'ün acılılarından da...

Bu sabah, ölümünün hemen ardından anılan bir programda, gazeteci Bilal Özcan'dan öğrendim ki; çağrılısı olduğu bir televizyon çekimine, arabasına koyacağı benzin olmadığı için gelememiş emektar oyuncu! "Sinema, bizden sonraki kuşaklar için birer canlı mektuptur." diye 'veda'sını aylar önceden yazan 'düş ustası' Eşref Kolçak ve bütün 'yoldaş'larının anısına selam olsun...

HİDAYET KARAKUŞ'LA ÇOĞALMAK

Tüyap'ın, bu yıl 24. kez gerçekleşen İzmir Kitap Fuarı'ndaki 'Onur Konuğu' değerli şair, yazar Hidayet Karakuş'tu.

Hemen belirtmeliyim ve kendisi de böyle bilir ki 1970'li yılların başında hayat bizi 'öğrenci/öğretmen' olarak rastlaştırmıyaydı, edebiyatın/şiirin sağaltıcı sularına belki de hiç giremeyecektim.

Hidayet Bey'i burada ayrıntılı olarak anlatmak olanaksız. Adını hiç duymamış, yazdıklarını okumamış olmanın yaşayıp tanık olduğumuz günlere uzak düşmekle aynı olduğunu düşünürüm.

Çağdaş, aydınlıktan, insan onurundan, emekten yana bütün sanatçılar ve yapıtlarından yoksun, 'yoksul' düşmemek, Hidayet Karakuş ve yazdıklarıyla da içimizin ışıyıp ufkumuzun açılması, geleceğe umudumuzun yeşermesi anlamını taşır.

Faruk Şüyük'ün hazırlayıp Tüyap'ın yayınladığı "Hidayet Karakuş Kitabı Türkçem Adresimdir"de sanatçının bugüne kadar çıkan kitaplarından tadımlık örnekler ve yaşamından ipuçları var. Karakuş'la yapılmış söyleşiler, yapıtlarına ilişkin değerlendirmeler, benim de aralarında olduğum 'Dostları Anlatıyor',

radio tiyatroları (...) gibi bölümler de "Türkçem Adresimdir"ın kaynak bir kitap olmasını sağlıyor.

Ayrıca, yaptıkları değerlendirmelerle edebiyatımızın birçok saygın adı, Hidayet Karakuş'u kendilerince 'işlemiş.' Bunlardan biri de yakın geçmişte yitirdiğimiz Ülkü Tamer. Yazısının son bölümüyse şöyle:

"...bir 'görüntü yönetmeni' o. Ne kadar çetin koşullarda çalıştığının farkında. Kameronu sırtlamış, molozlar, kayalar, akrepler arasında görüntüleyecek bir çift papatya arıyor."

HAYATTA 'DURUŞ' FARKI

Dursun Ali Akınet yazmış, Musa Eroğlu güzel de söylemiş. Severecek dinlemeyenimiz var mıdır bilemem:

Yolun Sonu Görünüyor...

Nasıldı, bir dörtlüğünü anımsayalım:

"Bana ne yazdan bahardan

Bana ne borandan kardan

Aşağıdan yukarıdan

Yolun sonu görünüyor"

Peki, Nâzım ne demiş Yaşamaya Dair'de:

"Yaşamak şakaya gelmez

büyük bir ciddiyetle yaşayacaksın

bir sincap gibi mesela

yani, yaşamamanın dışında ve ötesinde hiçbir şey beklemeden

yani, bütün işin gücün yaşamak olacak (...)

yetmişinde bile mesela, zeytin dikeceksin

hem de öyle çocuklara kalır filan diye değil,

ölmekten korktuğun halde, ölüme inanmadığın için,

yaşamak yanı ağır bastığından..."

Bunları niye mi yazdım; şunun için: Biri bütünüyle kaderci, diğeri değil. Birinin hayat karşısında bir 'duruş'u yok, diğeri 'muhalif.'

Yani diyeceğim o ki; sözü günümüz şair/şiirine uğratacak olursak; genel olarak altı doldurulamayan, sokakta karşılığı olmayan, sabun köpüğü imgelerle

kurulu sözcüklerle 'oluşturuluyor' şimdilerde şiir.
Bir yanda 'bana ne' demenin boş vermişliği, diğer yan-
da 'yetmişinde bile zeytin dikmenin' ağır sorumlulu-
ğu...

MUTLULUK CEPTE

Şiire gönlü düşmeyen milyarlarca insanın anlaması beklenmeyen bir "mutluluk" iki gündür kırmızı bir gül gibi cebimde. Hiç soğumuyor; ılık... Yaklaşık bir yıldır kulağıma fısıldanmayan ilk dize ve sonrasındakilerin "ince ayar"ıyla didişirken hiçbir şey ve kimsenin canımı sıkmaya gücü yetmiyor: Beni şiir kurtarıyor...

"AYAKLI BİR TÜRKÜ, BİR AŞK TÜRKÜSÜ"

72. Koğuş'ta Kaptan'ın donarak ölmesiyle 72. Koğuş'un yazıldığı gece arasında bir ilişki vardır. Orhan Kemal, o geceyi şöyle anlatır:

"Mangal yok, soba yok evimde. O gün eski gazocasına yarım kilo mu, bir kilo mu ne gazyağı doldurmuşum. Geçtim iç odaya. İç oda büsbütün soğuk, buzdolabı sanki. Avuçlarımı hohlayarak başlıyorum işe. Ne ye? Günlerdir kafamda dolaşan 72. Koğuş hikâyesine. Daktilo filan yok. Eski yazım var ya... İşin tersliğine bak, daha hızlı yazıyorum bu harflerle.

Kendimi işe kaptırdığımı hatırlıyorum. Bir de kendime geliyorum ki sabah olmuş. Ama hikâye de bitmiş. Attığım taş, istediğim kuşu vurmuştu. Kara, fırtınaya, soğuğa karşı ayaklı bir türkü, bir aşk türküsü gibi pırıl pırıldı. Keyiften dört köşe..."

ŞAİRLER “YALAN”SEVER

Birkaç gündür Abdülkadir Budak'ın “Ya Şiir Olmasaydı” adlı kitabındaki “Kişisel Şiir Tarihi”ni “şiir de yazan bir okur” olarak okuyor, ara ara, ucundan kıyısından anlatılanları payıma düştüğü kadarıyla yaşadığım o yıllara yolculuklar yapıyorum.

Söz konusu kitabın “İlhan Berk'ten Mektup” başlıklı bölümüne gelince, ustayla yaşadığımız 1983'teki bir anıya hızlı bir dönüş yapıverdim: Bodrum'da serin bir akşamüstü... Bir sokak meyhanesi... Zeki Müren ve çevresini sarmış kızlı erkekli gençler, bol kahkahalı söyleşilerinde dünyanın ve ülkenin bütün sıkıntıları çook gerilerinde, her görenin yoğun ilgisini çekmekte. Adana'dan gelmiş ve o yıllarda bir de dergi çıkarmaktaki biz gençlerin asıl dertleriyse o yıllarda moda olan “Bodrum aşkı”nı bir iki günlüğüne yaşayabilmek ve gelmişken de orada yaşadığını bildiğimiz İlhan Berk'le görüşebilmek, alabilirsek de yayımladığımız “Akdeniz Yazın Seçkisi”ne bir şiir alabilmek.

Ama o da ne; sora araştıra adresini bulmayı düşündüğümüz İlhan Berk'i bir manavda kavun seçmekteyken görmeyelim mi? Sıkıla çekine yanaştık ustaya; anlattık niyetimizi. “Çocuklar, şu kavun işini halledeyim, az sonra sevgilimle buluşacağım; sizinle yarın evimde görüşelim.”

O gece İlhan Berk'le yarın buluşacak olmanın coşkusu ve otel parasından yırtıp anısı kalır diye de bir teknede demlenerek sabahladığımızı nasıl unuturum? (Ara not: Buraya kadar anlatılanları işiten şair dostum Şahin Taş, daha sonra 'Adana-Bodrum Hattı' olarak şiirleştirecektir.)

İşte bu sabah bu yazıyı yazmama, Abdülkadir Budak ustanın "Ya Şiir Olmasaydı" kitabında rastladığım şu satırlar neden oldu: (Özetle...) Yıl 98, Antalya. O yıl Altın Portakal Şiir Ödülü, "40 Şiir ve Bir"le Haydar Ergülen'indir; Budak da Ergülen için yapılacak sempozyumda konuşmacı. İlhan Berk ise orada ve çevresi kuşatılmıştır. Berk, bir ara Budak'a "Sen niçin sone yazmıyorsun? Çünkü senin şiirinin bir yapısı var, sonnet yazmana uygun bir yapı bu." der. Budak, ustanın aynı sözleri oracıkta bir başka şair için de söylediğini öğrenecektir daha sonrasında!

Abdülkadir Budak'a İlhan Berk'ten gelen ikinci soruysa, beni yıllar önce Bodrum'a, manavdaki an'a ışınlayan "genç sevgili" esprisidir: "Abdülkadir, sevgilin var mı?" Yanıt İlhan Berk'in ardından koşacak değil ya; söz yine İlhan Berk'le tamamlanır: "Yirmisinden büyük sevgilim hiç olmadı!"

Öyle ya, değil mi ki zaten "Şair sözü 'yalan'dı!" ve sevgili İlhan Berk'imizin böylesi hoş öyküleri anlatılır dururdu dem sofralarımızda.

"Yalanlara" selâm olsun...

DERMAN İSKENDER ÖVER, NEDEN "küçük İskender"Dİ?

Bu sabah da epey zamandır tutkunu olduğum Can Ataklı'yı Tele-1'de yine severek izlerken, benim gibi nicelerinin merak ettiği bir konuyu bugün, şimdi, burada yazma gereği duydum.

Çünkü Can Ataklı bir elektronik beyin değil, sonuçta bizim gibi bir insan ve elbette bazen yanılabilir. Ataklı, bilindiği gibi hafta içi 07-9.30 arası tek kişilik bir muhalif ordu olarak çok yerinde saptamalarla Tele-1 televizyonunda yorum- analizleriyle o günkü gazete başlıklarına dayalı programını başarıyla sürdürüyor. Bugün ise, dünkü acı haberiyle bütün şiirsever dostlarını üzüntüye boğan "küçük İskender"in ölüm haberini sundu. Sundu, ama bu konudaki bilgi noksanı nedeniyle beni bu yazıyı yazmaya yönlendirdi.

Konu şu: Bildiğim kadarıyla "küçük İskender"in (aynen böyle yazılıyor) ilk şiirlerini yayımladığı yıllarda müzik dünyasında bir "küçük" modası vardı. Küçük Emrah, Küçük İbo vs... Ama gelin görün ki Derman İskender Över, bu nedenle değil, Roma'yı yakan "Büyük İskender"i çağrıştırarak adı her geçen yerde onu anımsatıp imzasını onun gibi "Büyük" değil, (hem de küçük harfle başlatarak) "küçük İskender" biçiminde atacaktı. Can Ataklı'nın düşündüğü gibi "şiirlerinde hep küçük harf kullandığı için" değil.

ŞAİRLER "UYDURUR", EVET!

- a) Ama; dile takılabilecek kılçıklı sözcükleri ayıkladıktan sonra arı sili yıkayıp durulayarak.
- b) Ama, kalemine üşüşen, sağına soluna, önüne ardına takılan her sözcüğe yüz vermeyerek.
- c) Ama, heybesine kattığı her sözcüğün bir rengi ve melodisi olduğunu hiç unutmuyarak.
- d) Ama, o şiirde kendisine "arkadaş" olabilecek sözcükleri ince eleyip sık dokuyarak.
- e) Ama, daha binlerce "aday" arasından yan yana gelebilecek en uyumlu olanların izini bir ömür sürerek...

ŞAİRLER, ŞİİRE SÖZCÜK "UYDURUR", EVET...

SUN SİNEMASI SONSUZLUĞA UĞURLANIRKEN

Yapıldığı 1965-66’dan yıkıldığı 2011’e kadar Adana’nın en bilinen kışık sinemalarındandı Sun. Sinemanın bir kültür olarak insan yaşamını doğrudan etkilediği yıllarda, dönemin en yeni filmleri bu sinemada gösterilirdi. Bulunduğu semt dolayısıyla kenar mahalle sinemalarındaki doğallığımızdan Sun Sineması’nda sıyrılır, biraz da gitmeye çekinir, gitsek de sıkılırdık. Çünkü Sun Sineması, Adana’nın Ziyapaşa Bulvarı üzerinde, bir “zengin mahallesi” olan Çınarlı’daydı.

Yılmaz Güney’in “Umut” (1970) filminde filmin akışını değiştiren kilit sahnesinde arabacı ve yoksul ailesini yaşama bağlayan ‘üllüz’ atlardan birine bir taksi çarpar ve at oracıkta ölür. ‘Harhut’ fayton, filmde işte tam da Sun Sineması’nın önündeki ağacın altında, arabacı karşıdaki büfeden bir paket ‘ikinci caarası’ alana kadar beklemektedir. Bir taksi gelir, yemlenmekte olan atlardan birine çarpar, ‘ortalık ellialtıya gider’ sonrasında; Arabacı Cabbar ölen atının yanı başında o çok bilinen fotoğraftaki görünümündedir.

50 YIL SONRAKİ DÜN

İstiklâl Mahallesi beni çağırđı dün, yine. İlk mezunlarından olduğum Çukurova Ortaokulu'm, Erkek Lisesi, ama en çok da Turhan Cemal Beriker İlkokulu'm. Çok isterdim Abidin de olsun o merdivende. Elli yıl önceden yollarımızın ayrıştığı benim can arkadaşım. Gelsin, bir fotoğrafa sığdırdığı anısına sahip çıksın. Dün; önünden, yanından sık sık geçtiğim ilk okulumdu üç basamaklı merdiveninde resmim alınan. Ne öğretmenim, ne arkadaşlarım, ne ilk çocukluk aşklarımızın seslerini benden başka duyan olmayacaktı bahçede dolaşır, aynı çeşmeden suyunu içerken. Başkaca da hiç gelen, bu eski çocukluk bahçesinde geçmişin izini aranan var mıydı?

Geçmiş, bir kara trenle dağın öte yüzüne geçmiş, ardında avunduğumuz anı kırıntılarıyla baş başa bırakmıştı hepimizi...

AHMET ÖZER'LE "YILMAZ GÜNEY ARKADAŞLIĞI"

(Değerli şair-yazar Ahmet Özer'le edebiyatın dışında, Yılmaz Güney odağındaki ortak sevdamızın adı "sinema"dır. Sevgili ağabey; hiç erinmez, Güney'le ilgili belge niteliğindeki materyalleri buldukça bana iletir. Dün yine böyle bir güzellik yaptı sağ olsun; benim o yaşlarımda görüp bilmem olanaksız Yansıma dergisinin kapağını gönderdi. Ki dikkat edilirse kendisi de sanırım o yıllarda ilk şiirlerini Tekin Sönmez'in o ünlü Yansıma'sında yayımlayacaktır.

Eğer iki dakika daha zaman ayırırsanız, aşağıda Ahmet Özer hocama teşekkür metnimi okumuş olacaksınız.)

Ahmet Abi...

Endişe filminin daha ilk karelerinden ezberimde kalan bu görüntü, senin benden çok daha iyi bildiğin gibi Yılmaz Güney'in bir sinema filmindeki son görüntüsüdür. Çünkü, belki de bu görüntünün kaydedildiği günün akşamında adının birinci derecede karışacağı "Yumurtalık Olayı" yaşanacak, Güney'in film içinde film gibi hayatı trajik biçimde on yıl kadar daha, onun hiç de hak etmediği biçimde aramızdan ayrılana kadar, sevenlerini üzüntüden üzüntüye uğratacaktır.

Murat Belge'nin sözleriyle "Deliliğini alıp götürren, dehasını dünyaya miras olarak bırakan", dolayısıyla en büyük haksızlığı kendisine yapan bu sinema büyücüsünü bir kez daha saygıyla anarım.

MİLLİ MENSUCAT'IN SON "MURTAZA"SI

Adana şehrinin girişinde, şimdilerde bir müzeye dönüşmekte olan "Milli Mensucat Fabrikası" ki, Orhan Kemal'in İstanbul'a kapağı atmadan önceleri tıpkı

"Cemile" adlı romanındaki Kâtip Necati gibi "Kâtip"lik ettiği, roman ve kimi öykülerindeki ana mekânlardan biri...

Fabrika, Ermeni bir işadamı Aristidi Kozma tarafından 1907'de kurulur. Birkaç kez el değiştirirse de iplik dokuma fabrikası olarak 1990'lı yılların sonuna kadar üretimini sürdürür.

Orhan Kemal, Milli Mensucat'ta bir süre memurluk yapar. Fabrika, yazarın 'Cemile', 'Murtaza' gibi romanlarına ve (2 kez çekilen) aynı adlı filme esin kaynağı olur. Yazarın ünlü romanı "Murtaza" karakteri de bu fabrikanın gece bekçisidir.

Orhan Kemal, Cemile adlı kitabında fabrikanın iki ortağından biri olan Kadir Ağa'yı (Nuri Has) cahil Kadir Ağa olarak anlatır. Fabrikadaki katip Necati ile Boşnak kızı dokuma işçisi Cemile'nin aşkları, evlilikleri, verdikleri zorlu hayat kavgası, birlikte çalıştıkları Milli Mensucat Fabrikası, 'Çarçaput Mahallesi', işçi evleri, çamurlu sokaklar, yazarın öykü ve romanlarında da belleğimizde canlanıp devinir.

Roman, yazıldığı günden beri filmlere, oyunlara konu olan Bekçi Murtaza karakterinin öyküsünü karimizahla yüklü bir dille anlatır. Yapıt, otorite ile doğru kavramı arasında sıkışıp kalan, doğruculuğundan ödün vermemek için çabaladıkça daha çözümsüz durumlara düşen, bu arada gittikçe insanı anlatmaktan uzaklaşıp salt ilkelerini savunan bireyin başına gelenlerin acıklı bir güldürüsüdür. Murtaza'nın şu sözleri, karakter üzerinde simgeleşmiş 'felsefesi'dir:

“Acımayacaksınız bize zinhar. Gördünüz saplanmış çamurlara, atacaksınız bir tekme de siz. Çünkü gelmez gevşetmeye yularlarımızı. Zira düşürür iseniz kırbacınızı elinizden, geçer kırbaç bizim elimize.” Bu aralar Milli Mensucat'ın oldukça büyük bir müzeye dönüştürölme işi sürdürölüyor. Kapıdaki görevli Abdülvahap Usta ise, yaşı (göstermese de) 70'e yakın! İnşaat ustalığı ağırlıklı olmak üzere yapmadığı bir "bekçi"lik kalmış bu yaşına kadar. 'Emekli olabilseymiş, bu sıcakta burada niye beklesin'miş. Oldukça konuksever Abdülvahap Abi... Çayını, suyunu, ummadığım derinlikteki yaşamöyküsüyle birlikte sundu bana. Orhan Kemal'i duymamış; Yaşar Kemal'i okumasa da biliyor adını ama. Öyle akşama kadar boş boş oturuyor sanmayın; girişte solda, minnacık bir bahçe oluşturmuş. Çalışanlara ve kendine dalından taze taze kopardığı süs biberleri "öğlen yemeklerinde iyi gidiyor"muş.

İKİ “YUSUF ALPER”

Ankara, İstanbul, İzmir dergilerinde kendilerine yer açmak ve aslında oralarda yaşayan yazar ve şairlere “biz de varız” demek isteyen taşrada yaşamış hiçbir şair yazar adayı yoktur ki dergi çıkarmamış olsun! Çünkü nasıl ‘yazmak’ hâlâ çok önemliyse, ‘yayımlamak’ da o coşkuyu diri tutacak önemdedir.

Başlangıçta Cemal Süreya’nın “Dergiler bir gün kapanmak için çıkar!” görüşünü çürütecek savında olursa da bu dergilerin çoğunun, döneminin hayli kıdemlilerinden Varlık, Yeni Ufuklar, Yansıma, Türkiye Yazıları, Oluşum, Dönemeç’in (...) yanında ömürleri bir kelebeğinkinden fazlaca olmamıştır.

Genellikle kısıtlı bütçelerle çıkılan yol, oldum olası taşra dergilerinin yalnızca abone desteğiyle de yaşayamayacağı kaçınılmaz sonu hazırlamıştır.

1979’da ortalama yaşımız yirmilerdeyken biz de ilk dergi deneyimimizi Düşün’le yaşadık. Şiirle, öyküyle yıkanmış ilk gençlik düşlerimize Adana coğrafyası dar geliyordu. Askerliklerimiz sonrasında, 1983-84’te 6 sayı yayımladığımız “Akdeniz Yazın Seçkisi”ni; aralarında Melih Cevdet, Oktay Akbal, Çetin Altan, Cahit Külebi, Ali Püsküllüoğlu, Attilâ İlhan, İlhan Berk, Osman Şahin, Hasan Hüseyin (...) gibi birçok ustaya ulaştırıyorduk. Yurdun değişik bölgelerinden dergimi-

ze ürün gönderen pırıl pırıl genç ve yürekli insanla 12 Eylül'ün kara rüzgârından korunmak için edebiyata sığınıyor, şiir ve öyküyle unutulmaz dostluklar geliştiriyorduk.

Öte yandan ben, derginin yükünü omuzlamış düzenli işi olan arkadaşlar gibi değil, gününbirlik işlerde, inşaatlarda vb. çalışıyordum. Bu inşaatların birçoğunun yüklenicisi (müteahhiti) Adana'da büyük apartmanlar yapan zengin işadamı "Yusuf Alper" ise; ne yazık ki o yıllarda Ankara, İstanbul, İzmir'de yayımlanan dergilerde sık sık şiir ve yazılarına rastladığımız "Yusuf Alper" değildi!

Çünkü gerçekleşmesini dilediğim düşe göre, dergimizin yükünü omuzlayan bir arkadaşımızın 'müteahhit' olması, ekonomik yönden açmazımızın çözülmesi demek olacaktı.

"Ah, keşke Adana'da yaşayan 'Müteahhit Yusuf Alper', 'Şair-Yazar Yusuf Alper' olsaydı!" diye hayıflanmam işte tam da bu nedendendi.

BİR TABAK FASULYEYE İKİ EKMEK

Sevgili dost Celal Karaca'nın kaptanlığında yayımlanan Edebiyat Nöbeti dergisinde Eylül-Ekim sayısının dosya konusu Yaşar Seyman'dı.

Dünkü gün derginin ilgili bölümünü okudum. Değerli yazarımız Öner Yağcı da "Dosya"daki yazısında Yaşar Seyman'la nasıl tanıştıklarını anlatıyor, Yaşar Hanım'ın bir kültür ve siyaset insanı olarak dünyadaki duruşunu özetliyordu.

Bu arada, yazısının bir yerinde Öner Abi'nin öğrencilik yıllarında bir lokantada garsonluk yaptığını öğrenince aniden hüzne kestim!

Nasıl kesmeyeydim? Çünkü yazıda sözü edilen, öğle yemeğinde lokantaya doluşup "bir tabak kuru fasulyeyle iki ekmek tüketen inşaat işçilerinden" biri de 59 yıllık ömrünün 45 yılını bir inşaat emekçisi olarak yaşamış bendim, evet!

(O cephede durum buyken, öte yandan, 40 yıldır şiir çalışan ben; kimi arkadaşlar biliyor ki 1.5 aydır "Haiku" tutkunu oluverip 50 kadar da yazdım. "Yazdığın 'normal' şiirler bir şeye benzemezken haiku da nereden çıktı?" demeye gelen sözleri tınmayıp 'işime devam ediyorum. Bakmayın şimdi artık Facebook ortamında yayımlamadığıma; kardeşim Şahin Taş uyardı

da buralarda haikularım "araya gitmiyor"; yakın bir tarihte dergilerde 10, 10 okuyacaksınız.)

Sevgili dost/ağabey Öner Yağcı, o paragrafta öyle bir söz etmişti ki baktım tam "haikuluk!" Kaçırır mıyım; cumburlop, daldım o günlerin derin sularına ve bakın ortaya ne çıktı:

İNŞAATTA

Tüm ekmek yetmez

Bir tabak fasulyede

İşçi adama

Çıktı çıkmasına, ama Öner Yağcı'nın bana hakkı geçmişti ve ben ondan "helâllik almalıydım" değil mi? Saat 9, 10 gibi filan sarıldım telefona; dedim "Valla Öner Abi, durum böyleyken böyle..."

Yılların olgun/bilge yazarı; bana "şeref var" demeyip bir de gönül mü koyacak? Gülüştük tabi. O oradan, ben buradan anılara daldık yelkensiz.

Kısa söyleşimizin son tümcesinde Öner Abi'ye dedim ki:

-Ben de o yıllarda bir tabak kuru fasulyeyle iki ekmeğe yerken, bulaşıkçıya iş bırakmaz, ekmeğin son lokmasıyla tabakları "arı sili" ederdim.

"ROMANA GEL, ÖYKÜYE GEL, ŞİİRE GEL..."

Artık hiçbir kitap fuarında, bir kitap tezgâhının arkasında 'müşteri' bekleyen pazarcı durumlarına düşmeyeceğim; son kararım... Paranın kiri yazar/şairin eline bulaşmamalı, bu bir. Görüyorum ki memleketin yazar/şairi de işi iyice işportaya döktü; bu iki... İşin (para kazanmanın) kolayı da bulunmuş: Çocuk kitabı yazmak...

Face'de filan da rahat bırakılmıyoruz iyi mi! Adının (Gürkan Gürlek) yanında parantez içinde "romancı-öykücü" yazan vatandaş, arkadaşı olmayı kabul ettikten 2 dakika sonra şak diye ilk mesajını soktu gözüme! Yazdığı kitabın görseli ve altında da aynen şöyle:

"Almayı düşünmydunuz"

(Not: Yazım orijinalinde böyle "orcinaldır!")